مننه

دګرانو ملګرو لکه

د محمد ابراهیم ارمان، امیر محمد لیکوال
د سرسید سکول پرنسیپل عزیزالله کاکړ

عینایت الله اولسمل جمال ناصر جمال نقیب افغان

زین الله رودوال نصیب خان سنګریار واجد ترړی

زراق پښتون صابرروښان ،عطاولرحمان عطایي
محمد ابراهیم کامرېد ،عبدالقدوس خودېزی، محمد عظیم
کاکړ،

عبدالقادرمجرم

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بِسم الله الرّحمان الرّحیم

دکتاب نوم حرمونی زړونه

کاږي

لیکوال عبدالقادرمجرم

دچاپ کال جنوري (۲۰۱۲)

دچاپ شمیر (۱۰۰۰)

شمیره ۰۳۰۲۳۸۰۹۵۳۸

ایمیل qmujrim@yahoo.com

facebook qadir mujrim mujrm

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپرونکی هیواد ادبی یون
کلاسیف الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ کور له ټوله کلي را پرې،د شمال لور ته د ژورماندۀ (خوړ، رود)
پر غاړه په یوه داسي خونه کښي چي په ختیځ او لوېدیځ جوړه وه . د نۀ
ګلېدو په وجه یې د وختونو بارانو دېوالونه چرې چرې کړي وو.
د جنوب لور ته د خوني تر مخ وړوکی سپین ډګری وو. د ډګري په هغه
خوا خاص د ماندۀ پر غاړه د سپیني خاوري غټ غټ پوټیان چي خړي
او شني غوندي سمسیارې بېشمېره پکښي ګرځېدې را ګرځېدې.
ما به غرمه او ماپښین په دروازه کښي په ناسته ورته تېره کړه ـ
نژدې ځکه نۀ ورتلم مورکۍ راته ویلي وو "سمسیارې ته چي نژدې
ورشې په لکۍ دي وهي. داسي تېره لکۍ یې ده لکه توره بل دوې
ژبي لري چي وړوکی ماشوم پیدا کړي. پوزه یې په ژبو ور بنده کړي.
پر خولۀ ور پرېوځي. تر هغه یې نۀ پرېږدي چي وژلی یې نه وي. "
یوه ورځ غټ ماځیګر زموږ د کور او کلي تر میان پر هغه سپین
ډګري خوسی کېدو.
زما د اووم کال دوه درې غابښه وتلي وو. یو غابښ ښورېدو . په
خوسي کښي د میرزاخان لاس زما له خولې ډېر په زور ونښت .
ښورېدلی غابښ ووتو. څۀ ویني یې هم وکړې . ما په زوره زوره ژړل
کورته را روان شوم. میرزاخان د خپل کور په لور منډه کړه. کورته
چي راغلم مورکۍ پوښتنه را څخه وکړه
مورکۍ: "ولي ژاړې زویه؟"
زۀ: "مورکۍ ! هغه مېرزاخان حرموني زما غابښ راویستو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـورکۍ: "زویـه! سـتا غـابښ خـو لـه ډېـره وختـه ښوربږدوـ کـه د میرزا خان لاس نهٔ وای ځیني نښتی هم وتو. میرزا خان خوار خو هم تـهٔ قصداً نهٔ خوږولې"۔

زهٔ: "یا یا حرموني قصداً په خولهٔ کښي ووهلم. زهٔ هم دی حرمونی په خدای که پرېږدم. خولهٔ به یې ور وینوم."

ما هغه وخت دا حرمونی ښکنځا ګڼله. لېکین د حرموني په معنا نهٔ پوهېدم چي څهٔ ته وایي.

زهٔ د داسي مور او پلار زوی وم چي هغو بل اولاد نهٔ درلود. روزګار یې ډمتوب وو. مـور مـي دریـا، پلار مـي ډول وهلو. هم یې بدلي (غاړي، غزلي، سندري) ور سره ویلې.

زهٔ چي کله ماشوم وم هري ښادۍ تـه ورسره تلم. یوه ورځ د بخت نامې ترور تر خولهٔ څهٔ داسي توري را ووتو

بخت نامه: "خوري! هغه ښاهسته هلک خو وینې؟"

نابلده ښځه: "هو خود یې وینم."

بخت نامه: "دا هغه د زرداد او زرګُلي حرمونی دی."

نابلده ښځه: "د مور دې ځان په خولهٔ شي، دا ښاهستوکی هلک بـه یې څنګه پر بر! غورځاوو."

زهٔ حېران شوم. ما داسي ګڼلې وه چي دا ماشومان خلګ یو بل ځای پیدا کوي، راوړي یې، لویه وي یې. خدای شته د کلي ټولو ښځو زهٔ ډېر نازولم. په هم دې ورځ چي موږ له هغې ښادۍ کورته راتلو. په عمر پخې بخت نامې مورکۍ ته د خپل زوی څو زړې جوړې ورکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخت نامه: "زرګلي ! دا واخله خپل زوی ته به یې ور وا غوندې . زما پر زوی لنډي (تنګي یاورې)دي . " بل یې هغه د شپې له واره پاته سرې غوښې ور کړې . کله چې کورته ورسېدو. ما له خپلې موره پوښتنه وکړه

زۀ: "موري ! دا حرموني څۀ ته وايي؟ "

مورکۍ خپله دریا په دېوال ځړوله مخ یې پر شا را وا ړاوه

مورکۍ: "تۀ په حرموني چا خبرکړې؟ لس ورځې مې درته ویلې دي دا حرموني ښکنځل دي .دا له خولې وباسه .نن یې معنا هم زده کوې. "

زۀ : "موري ! نن بخت نامې ترور هغه نابلدي ښځې ته ویل دا هغه د زرداد او زرګلې حرموني دی. "

مورکۍ وش کړو. د ېوال ته یې شا ووهله

مورکۍ: "بخت نامې دوارې دي خطا شه. کومه نابلده ښځه ته یې وویل؟ "

زۀ : "هغه تک سپین مخ، شنۀ خالونه، په زوره زوره چې یې خندل. تور پړونی، سور د خالو اوږد قمیس چې یې په غاړه وو. "

مورکۍ: "زویه ! دا به یې ګپه سره کوله. وتا ته به یې ناحقه ښکنځل ولې کول. زویه ! دا څو ټکي زموږ په کورونو کښې سره ویل کېږي چې خبره یې ترله واوړي. هغه که د ورور او ورور وي که د خور او ورور، که له یو کلیوال سره وي .دا کوجاوي یو بل ته وایي .حرموني ،د رنډی زویه، د مرداري زویه داسې نوري ښکنځا. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "نۀ موري ! هغه ښا هسته ښځه بيا ډېره خفۀ شوه ـ "

موركۍ: "حرمونی خو هغه ته وايي چي مور او پلار يې نۀ وي معلوم ـ ستا خو شكر دی هم مور شته هم پلار ـ "

زۀ: "موري ! چي زما مور او پلار معلوم دي بيا ولي بخت نامې ترور دا خبره په درد ډېدلي انداز وكړه ؟ زړۀ يې په ټوپونو ښكارېدو ـ خوره ! دا هغه د زرداد او زرګلي حرموني دی ـ "

موركۍ: "زويه ! بد به دي كړي وي يا به بل څوك ياده وي بل تۀ په دې څۀ پوهېږې چي دې دا خبره په درد ډېدلي انداز وكړه ؟ "

زۀ: "موري ! دا چي تۀ څۀ وخت له زردانې ترور سره تېر كړې ـ وتا ته به هلته درك در كړي ـ تۀ خبره يې زردانه ترور چي تر خولۀ د غم توري راباسي ـ زۀ بلكل داسي محسوسه وم لكه د ډېرو غمجنو په منځ كښي چي ولاړه يم چي د خوشالۍ توري راباسي زۀ بلكل داسي محسوسه وم لكه زۀ چي د خوشالو خلګو په منځ كښي ولاړه يم ـ چارپېره اتڼونه راباندي كېږي ـ "

موركۍ: "زويه ! ستا خو مور او پلار معلوم دي ـ "

لنډه دا چي نۀ مور كراره شوه نۀ ما خپله خبره پرېښوده ـ له هغې ورځې زما د حرموني له نامۀ كركه وشوه ـ اوس چي به د كلي يو هلك د حرموني په نامۀ راته وويل ما د ستي جنګ ورسره كاوۀ ـ

د كلي د هلكانو را پام هم په دې شو چي ما د حرموني په نامۀ خوا بده وله ـ ځكه د حرموني له نامۀ دومره تنګ شوم چي اخير تر كور نۀ وتم ـ په كور كښي به ناست وم چي ډېر به ستړی شوم د مولوي صېب

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ته به ورغلم. هلته یو ماشوم طالب (نوم یې عبدالله خان وو) نری وچکی، تور مخ. پر خرېیلي سر به یې سپنکی وړکی پټکی پېچلی وی. د مولوي صېب د خور زوی وو.
یوه وړوکي لور او یو زوی یې هم درلودو. هغه طالب سهار او ماځیګر له کورنو زیرې (ټوک) راټولولې. دوه مولوي صېب او مورا، یو هغه وړوکی طالب، دوه خپل وړوکي لور او زوی. دومره زیرې یې له کلي هر وخت راټولولې چې د ښې برابرې ورا کېدې.
مطلب مې دا دی زیاته ډوډۍ یې ټولوله. ولمر ته یې ښوده، وچوله یې بیا یې په سبرونو خرڅوله.
په کلي کښې چې به راووتم هلکانو که به یو نه بل راته ویل چې "تهٔ حرمونی یې. ستا مور او پلار نهٔ دي معلوم. تهٔ زرداد او زرګُلي پیدا کړی یې. زموږ خو مور او پلار معلوم دي موږ حلالوني یو."
دوه وخته مجبوره وم. یو سهار بل ماپښین ماجت ته تلهٔ. په مولوي صېب مې سبق ویلو. د کلي ماجت وو. هلکان او نجوني ګډ راتلو. مولوي صېب چې به وچاته سبق ورکړی هغه به ولاړ شو لرې به چارځانو کښېنستو، خپله سپاره به یې په لاس کښې ونیوه پر مخ شا به ځنګېدو. په زوره زوره به یې سبق ویلو.
په ماجت کښې زهٔ او د میناري په نامهٔ نجلۍ ښکاره وو. میناره هلکانو په دې نهٔ پرېښوده چې میناري د (رحیم)؟ لفظ نهٔ ویلو. داسي هم نهٔ وو چې زده کېدو یې نهٔ. (رحیم) یې یاداوو نهٔ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه زوره زوره سبق ویلو کښې به یوه ناره کړه .اکثرو هلکانو زهٔ نهٔ پرېښودم "(حرامي) څوک دی؟" یا به یې وویل "(رحیم)." ما چې به له سبقه سر را پورته کړو ټولو هلکانو به سرونه کوز ځړولي وو. سبق ته به یې کتل خولې به یې له خنداډکې وې.
ما به مولوي صېب ته وویل .مولوي صېب به له ورې خندا پس مولوي صېب: "هلکو !کرار شئ.خپل سبقونه وایاست.شیطانۍ مهٔ کوئ."
زهٔ به پر خپل ځای کښېنستم .ډېري ورځي به مې د سبق په میان کښې وژړل ولاړ به شوم کورته به لاړم.بابا ته به مې وویل چې زهٔ بله ورځ سبق ته نهٔ ځم.
بابا به زهٔ تر لاس ونیوم ماجت ته به یې راوستم .ټول هلکان به یې وغندلو.مولوي صېب ته به یې هم څهٔ خبري وکړې .داسې د ژوند شپې او ورځې تېرېدې.ما د قران مجید پنځمه سېپاره شروع کړه.
یوه ورځ چې زهٔ په ژړا کورته ورغلم.بابا ته ډېر خښم ورغلی.زهٔ یې تر لاس ونیوم ماجت ته یې راوستم .مولوي صېب ته یې لاس له خولې واخستو
"ستا خو هم سپین د پاچ پټکی پر سر دی.پراخه ږیره دي پرې یښې ده،برېت دي پاک خرېیلي دي.پنډه مغځۍ ورته ناست یې.هلکان ټول سهار او ماپښین په جنګ تېر کړي .دا غوښین بدن دي په خاورو کښې شه.دا سپین کالي او توره سدرۍ دي وبل ته پاته شه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای شته په مولوي صېب مي خوا بده شوه .د مولوي صېب ښاهسته قد او قامت،نوراني څهره زما پر خاورو نۀ شوه پېرزو۔ په زړۀ کښي مي خدای ته زاری کولې "خدایه ! تۀ د بابا خبره مۀ ورسره منه۔ مولوي صېب مۀ وژنه ۔مولوي صېب خو له ما سره بد نۀ دي کړي۔دا هلکان ټول مړۀ کړه۔ بد خو هلکان را سره کوي۔" چي ولمر ته تکه سپينه ښاهسته هواره شوې ډوډۍ را په ياد شوه !۔
مولوي صېب له وړې خندا سره
مولوي صېب: "زرداد کاکو ! بس له نن پس به زۀ سلطان له څنګه کښېنوم ۔يو هلک به يې هم له څنګه نۀ کښېني ۔اوس خو به خوشاله يې۔"
بابا: "څنګه سلطانه زويه؟ "
زۀ: "هو بابا ! بله ورځ د مولوي صېب له څنګه کښېنم۔"
بابا: "بس نن درځه سبا چي راغلې د مولوي صېب له څنګه کښېنه ۔ زوی به يې کړم چي وتاته به يو هم زېږ کوي۔"
چي د مولوي صېب له څنګه مي ناسته شروع کړه .د هلکانو ښۀ را پام شو۔ په ماجت کښي خو يې د مولوي صېب تر مخ زېږ نۀ راته کاوو چي دباندي به راووتو۔ يوۀ به له يوۀ کونجه رانارہ کړه بل به له بله کونجه "حرموني ! حرموني خو يې۔د حرموني نکاح نۀ کېږي۔ حرموني که ملا شي لمونځ نۀ ورپسي کېږي۔" چا څۀ ويل چا څۀ۔
هم داسي د ژوند شپې او ورځي تېرېدې .دا وخت به د لسو کالو وم چي له مور او پلار سره يوې ښادۍ ته لاړم۔دورې مي هغه وخت د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلګو په ښځو کښې سودا اړه(بنده) شوه چې ښځو اتڼ اچولی وو۔ مورکۍ یې په منځ کښې ناسته وه ۔د خپل تور وچکي لاس په وړدو ، نرۍ ګوتو یې دریا وهله ۔د خلګو ښاهستې ښځې،تکي سپيني څهرې،ښاهسته جامې د هري یوې خولۀ له خنداډکه وه ۔په اتڼ کښې اوښتې را اوښتې۔

خدای شته ډېره مي خوا بده شوه ۔په دې نۀ چې زما مور تکه توره، وچکۍ،ډنګرۍ خپل غټ غټ خاښونه پر بار دي۔

په دې مي خوا بده شوه چې د خلګو د ښځو ښاهستې جامې په غاړه دي۔د ټولو خولې له خندا ډکې دي۔هر څۀ یې پوره دي۔زما مور يوار دوی ته دریا وهي ۔دوی ټولي خوشاله ساتي بیا زموږ د پاره پر هغو ښځو ګرځي زړې جامې ټولوي۔

دباندې راووتم۔د یوۀ ماشوم په لاس کښې مې د ماتي هنداري ټوټه ولیده۔هغه ټوټه مې د هغه له لاسه راونیوه ۔خپل مخ مې په کښې وکتو۔که مې مخ څۀ هم په خاورو سپېرۀ چاودلی وو بیا هم تر دې نورو خلګو ځان ښاهسته راته ښکاره شو۔دلته زړۀ څۀ داسي راته وویل "کېدای شي ته د زرګُلي او زرداد زوی نۀ یې۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د کلي تر ټولو په رنګ ښاهسته(په عمل خواره خسته)زردانه نرۍ ،وچکی، جګه ونه، سوربخون (سره ته ورته)وېښتان، ګردی مخ، جګه نرۍ پوزه ،کاغذ غوندي نري شونډان همېشه په سرخي سرۀ،توري غټې سترګي په رنجو توري چي هر چا به ولیده د پېغلي شک يې پر کېدو. که دي ورته ویلي وای چي د درو اولادو مور ده. دربانديي خندل یې.په درو کنډواله نما خونو کښې يې کور وو.
د خونو ومخ ته يې سر او کال یوه ساله ولاړه وه. په یوه وړه خونه کښي يې دوکان هم جوړ کړی وو. ټولو کلیوالو سودا د زردانې له دوکانه وړه . په رنګ دومره ښاهسته وه چي په ټول کلي کښي يې ثاني نۀوه خو عمل يې تورو خاورو خوړلی وو.د کلیوالو له خولې یعني عملي ښاهست يې ګوره په خپله که کلیوالو له خاورو سره خاوري کړی وو. په کلي کښي په مرداره ،رنډۍ مشهوره وه .
زۀ دې مرداري،رنډۍ زردانې تر خپله مور زرګله هم ډېر نازولم . ځکه خو پر ما تر خپله مور هم مرداره او رنډۍ زردانه ګرانه وه .په دې وجه خو زما له زردانې سره تر زرګُلې زیاته مینه وه.
زردانه د داسي بېغیرته او سپي سړي ښځه وه چي د دنیا یو کار يې نۀ کاوۀ. ټوله ورځ به يې په کور کښي تېروله.کله به زردانې په زور تر کور وېستو.هغه د چا خبره(نۀد تودې نۀد سړې وو).
ساتلی هم زردانې . په کلي کښي که زردانه په مرداره یا رنډۍ مشهوره وه. د ژړګُل که هر څومره ښۀ قد وقامت وو .که يې پر بدن نوري غوښي نۀ ځايدې بیا هم په سپي مشهوره وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلي کښې چې به کله يو هلک وښو يا بوټو ته نۀ تلو۔ موربه ورته ويل "ورشه پرېوځه د زرداني ژړګُله۔"
ما ټوله ورځ د زرداني او ژړګل په کور کښې تېرولـه۔ که بـه مـور نۀ راپسې راغلـه شپـه مـي هم لـه زردانـي سره د زردانـي پـه کـور کښـې کولـه۔
زردانـه داسي ښځه وه چې مـوږ پـه دې کـور کښـې څۀ کـول هغـه مـو کولای شو۔ که به موږ په کور کښې هر څومره نقصان وکړو دې پـروا نۀ په کوله۔ خو دې مرداري، رنډی زرداني موږ درې سره يعني يو زۀ دوه خپـل زويـان (زامـن) پـه ورځ کښـې دوه سـاعته پـه خونـه کښـې بندولو۔ يو زۀ،دوه خپل زويـان (زامـن) تـر دننه کولـو لـه مخه بـه يـې راته وويل "که دباندې ځئ که اوبه څيښئ ورشئ بيا بـه تـر هغـه نـۀ را وځئ چې زۀ نۀ يم راغلې۔"
دا به يو ګړی راسره دننه وه بيا به يې موږ لـري لـري سره کښېنولو دا به را ووته۔دروازه به يې بنده کړه چې دوه ساعته پس به يې ماتـه د دړو سوری سوری دروازه (د ختيځ په لور وتلې وه)خلاصه کړه ۔سر به يې ښۀ ږمنځلی وو۔ سترګې به يې توري کړې وې ۔نوري جامې بـه يې اغوستې وې۔موږ ته به يې په زيږو سترګو وويـل "ګـورئ ګـورئ چې د دې خوني کيسه وچاته ونۀ کړئ۔"
چې را وبه وتوو۔دروازه ته مخامخ به يې د لرګو په ساله کښـې ډوډی تياره يښـې وه ۔ژړګُل بـه چارځانو ورتـه ناست وو۔ مـوږ بـه پـه منډه منډه د لرګو د سالي تر مخ لاس ومينځلو۔د سترخوان ته به ورغلو۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یخ کښبي به د شمال لور ته هم پـه دې خونـه پـوري خوني تـه ورتلو- هم داسي به د سترخوان هوار وو ژړګُل به ورته ناست وو- تـر هغـه يـې ډوډۍ ته د زرداني له وېري لاس نۀ شو ور وړلای چي مور به نۀ وو ورغلي-

ژړګُل چي به ډوډۍ وخوړه، ولاړ به شو- هغې ورې چار دېوالې تـه بـه ورغلی چي يوه لويه خونه پکښي جوړه وه - څلور پنځه غټ غټ سوري- يوه لويه دروازه يې درلوده - پـه هغـه خونـه کښي زرداني بې شمېره چرګي او چرګان ساتلي وو- چرګو تـه بـه يـې دانې، اوبـه واچولې-که به يې هګۍ اچولې وې هغه به يې راټولي کړې-

مور تر هغه له زرداني نۀ ولاړېدو تر څو چي به ژړګُل نۀ وو راغلی-

ژړګُل چي به راغلی- را ټولي کړې هګۍ به يې راوړې- زرداني تـه بـه يې هګۍ ورکړې - زرداني به مور ته يوه يوه هګۍ راکړه -مور بـه پـه اوبو کښي جوش کړې چي پخې به شوې- را کوزي به مو کړې- دومره وار به مو نۀ ورته کېدو چي سړې شي - هغسي تودې تودې بـه مو له يوۀ و بل سره وجنګولې چي ماتې به شوې بيا به هر يوۀ خپلـه هګۍ سپينه کړه - وبه يې خوړه -

د مياشتي په اخير کښي به زرداني مور ته روپۍ را کړې - مور بـه پـه کلي کښي هم هګۍ پـه واخيستې -دا هګۍ زرداني پـه زوره پـه ژړګُل ښار ته وړلې-له هغه لوري به يې د خپل دوکان د پـاره سودا را غوښته-

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژړګل له ښاره ډېره وېره کېده. ډېر په وېره ښار ته تلو. ژړګل چې به د ښار په لوري روان شو. څواره به ودرېدو پر شا به يې را وکتل. يوه ورځ چې ژړګل ښار ته تلو زردانې ته يې وويل

ژړګل: "زردانې ! ډېر وېرېږم . داسې نه چې ستا له کورنۍ څوک رابانديې پېښ شي."

زردانه: "پېښ دې شي. هغه په دې څه خبر دي چې رڼا له دوی سره ده. هغه رڼا په ښارونو کښې غواړي."

ژړګل: "ښځې ! داسې نه وي د رڼا حال يو چا ور وړی وي."

زردانې خبره ورپرې کړه "رڼا ، رڼا ، رڼا څه ستا پر تندې ليکلې ده. ځه لاړ شه يوه بلا دې نه خوري."

زه: "توري ! دا رڼا يو دلته شته؟ ستا پلار که خبر شو له دې کلي رڼا وړي که څنګه؟ "

زردانه ترور: "هو زويه ! داسې نه وي ته په کلي کښې دا خبره يو چا ته وکړې. توره تياره به رابانديې جوړه شي. ته ورشه دا جامې وکاږه. هغه د جمال خان جامې واغونده. زه به دا ستا جامې و مينځم بل به دا تنې پر کښېږدم. تا خو پر قميس تنۍ درولې دي. له دې واره چې ژړګل له ښاره راځي تاسو ټولو ته به که خير وو نوې جامې هم راوړي

زه: "توري ! ستا مور، پلار او ورونه د ښار په تيارو کښې ژوند کوي که څنګه؟ "

زردانه ترور: "هو زويه ! پر خوله لاس ونيسه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ژړګُل به ښار ته لاړه.کار يې موږ کاوۀ .چرګو ته اوبه،دانې اچول، هګۍ راټول .په هغه شپه که به مور نۀ راپسې راغله ما شپه هم د زردانې ترور په کور کښې کوله.داسې هم نۀوو چې د زردانې په کور کښې يو ځاى وېره شوه لکه د ژړګُل چې کور به وو موږ به ټول په خونه کښې ورسره ويدۀ وو . دۀ به وځنځير دروازه ته يو غټ تېر هم ودراوو.

زموږ په کلي کښې يوۀ زما مور چې له هر چا سره به پر هر ځاى ناسته وه.کليوالو پروا ځکه نۀ په کوله چې ډمه وه.

د کلي بله ښځه تر کور د باندې له خپل ورور،تربور،نژدې قريب سره لا هم نۀ شوه درېدلاى.يوه زردانه وه چې لېځي به يې غړلې وې.د کلي له هر ځوان سره به په لاسونو رېغبده.په زوره زوره به يې ورسره خندل.

په کلي کښې داسې خلک هم ډېر وو چې له عزرائيله يې دومره نۀ شوه وېره لکه له زردانې. زردانه په دې مرداره،رنډۍ وه چې پرده يې نۀ کوله، نۀ يې خوښوله.

زۀ چې ډېر کم وم.کليوالو به ويل "د ډمې زوى سلطان يې ريباري کوي. "زردانه د کليوالو په هره خبره خبرېدله پروا يې نۀ په کوله.

زۀ په دې ورته حېران وم چې زموږ د کلي په يوۀ نر کښې دومره غيرت نۀوو لکه په ښځه زردانه کښې.

په دې بله ورځ ماښګر چې ژړګُل له ښاره راغلې .د کور له سودا سره سره يې زموږ د پاره نوې جامې او نور شيان هم راوړو.په شيانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښيي د دې تر زويانو(زامنو)زما ونډه ډېره وه .زما جامې او نور شيان يې را کړو چي کور ته يې لېږلم پر تندي يې مچ کړم .له اوښکو ډکي ستر ګکي يې ژر په بل لور واړولې.
زۀ چي کورته روان شوم لمن مي په شيانو ډکه وه.پر دې مي سوچ کاوۀ "دا زردانه ترور ته څۀ ورپېښه ده چي تا کور ته لېږي سترګکي يې له اوښکو ډکي شي."کور ته چي ورغلم.بېخي لمر پر لوېدو وو.
موركۍ: "هله ماته په دې نوو جامو کښيي واګه راواچوه."
موركۍ: "زويه ! اوس واګه ښکاره نشته بل زۀ په کار اړه يم .سهار به وختي كه خير وو سر و مينځې.نوې جوړه به واغوندې."
هغه ماښام دومره راباندي اوږد شو چي څۀ درته ووايم .كه د ماشومتوب خوب نۀ واى شايد تر سهاره مي نفس ختلى واى .ويدۀ شوى وم.سهار لمر راختو چي موركۍ راپورته كړم.له پورته كېدو سره سم راغلم د ننه مي په خونه کښيي د جامو د مينځلو صابون ټوټه پيدا كړه.بدنۍ مي له اوبو ډكه كړه دباندي لاړم.د جامو په صابون مي سر و مينځلو چي راغلم موركۍ چاى راوړلې.
موركۍ: "تۀ دا چاى څښه .زۀ تر هغه پوري ستا په پرتوګ کښيي واګه اچوم."
ما ليده چي موركۍ د بابا له څيرو ،سپينو جامو څيره ويستله. ستن او سپڼسى يې پيدا كړو.هغه څيره يې كت كړه ،ټكونه يې تر وكښو. هغه واګه يې په پرتوګ کښيي را واچوله.ما د چاى له څښلو پس په ژوند کښيي اول وار(ځل) وو چي نوې جامې مي واغوستې .څۀ درته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووايم د هغې ورځي له خوشالۍ . شايد يو چا داسي ورځ او خوشالي په خپل ژوند کښي ليدلې هم وي. دا ورځ مي ټوله په کلي کښي تېره کړه . يوه او بل کورته ورتلم . په دې ورځ که هر څو د کلي هلکانو حرموني راته ويل يا يې ويلي وو ما پروا نه په کوله.
داسي قضا ما پښين به وو چي کورته راغلم. مورکۍ چاى پخکړې وې . دباندي د دېوال سايې ته ناسته وه . د چاى پيالې ډکي وې . دباندي د نجونو په ګڼ شمېر ږغ کښي داسي سندره ويله کېده
"لاډو لاډ ننګه څه غواړي. يو کړدى اوړه غواړي. په مالګې ښه تروه غواړي
حوري حوراني. پردېسي سلطاني. سلطاني زوى دي ژاړي
ايه (دغه) ورا د چا کره ځي. ايه ورا د خداى کره ځي "
په دې وخت کښي ګڼ شمېر نجوني زمونږ د خونو له شا څه د کور مخ ته را وګرځېدې . زما و د مورکۍ له څنګه د اوبو بدنۍ ډکه پروته وه . مورکۍ بدنۍ ته لاس کړ چي دوى رارسېدې مورکۍ اوبه پر وغورځولې . دوى سره منډي کړې . بېرته سره را يو ځاى شوې . مورکۍ ولاړه شوه.
زمونږ په کورکښي خو څه وو نه . ګوره له خوني يې څه ورته راوړو. اوس خو ډېر وخت تېر دى هېر مي دي بيا يې نجونو ته وويل "اوس لاډو رانښکاره کړئ." نجونو لاډو ور ښکاره کړه . ټولي نجوني سره يو ځاى وې . په دې نجونو کښي يوه وړه ماشومه چي شين زړوکي پړوني يې پر سر وو. دوه ځايه خو ببخي غټ سوري وو باندي . د سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وښتان يې له لري تر ښکارېدو . سور د غنمو سپينو ګلانو قميس، پر هغه هم داسي وارۀ وارۀ سوري وو لکه په ډېره چي يې وکوټې . په لځو پښو . خدای شته خپله غريبي او نېستي مي هېره شوه .
چي نجوني لاړې ما له مورکۍ پوښتنه وکړه
زۀ: "په کور کښي څۀ هم وو چي دې نجونو ته دې ور کړل؟ "
مورکۍ: "هو زويه ! يوه ورځ د بازګل ښځې پنځه روپۍ را کړې . هغه مي ورکړې ."

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

د ژمي شپه که هر څو اوږده وه خو خوب مي نۀ پوره کېدو- سهار به مورکۍ پـه زور پورتـه کـولم - مـورکۍ پـه زړۀ ډېره صفاوه -لـه خدایه ډېره وېرېده - سهار به يې ضرور لمانځۀ تـه هغـه وخت پورتـه کولم چي اذان به شروع وو يا به شوی وو- بابا خدای شته پـه لمانځۀ کښي څه سوست وو- زۀ مورکۍ پـه دې پورتـه کـولم - ماجت تـه يـې لېږلم چي بابا په لمانځۀ کښي سوست وو-

په دې شپه مورکۍ څه اوګاره (ناکرار) وه- ماخوستن يې لا تبه وه- ټوله شپه يې په ټوخي تېره کړه - سهارګاه وه چي مورکۍ ډېره ټـوخي هلاکه کړه -زۀ هم له مورکۍ سره سم راپورته شوم - دې يـو ګړی سر په لاسونو کښي ټينګ نيولی وو- اخير يې اوربل کړ- اوبه يې تـودې کـړې- د اودس اوبـه يـې راکـړې - دې چائينکـه پـر کښېښـوده او زۀ راووتم-تکه توره تياره وه - اسمان له ستورو ډک وو-

اودس مي وکړ-بدنۍ مي دباندي په دروازه کښي کښېښـوده - څادر مي پر ځان راتاؤ کړو ماجت ته ورغلم- مولوي صېب سنت کړي وو- تر مهراب دباندي ناست وو-

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ پر سنتو ودرېدم .کیلوال یو یو راتلو.چا سنت کړي وو. څوک لا پر ولاړ وو.مولوي صېب ولاړ شو اقامت یې شروع کړو.جمع ودرېده چې سلام و ګرځېدو.خلګو ژر ژر خپله دعا وکړه ووتو. څوک د مولوي صېب دعا ته انتظار وو لکه زۀ.
دعا وشوه .کلیوال ولاړ شو.ما ځان د مولوي صېب په خاطر شا ته کړ چې مولوي صېب له مخه شو زۀ ورپسې شوم.تر ماجت را ووتو. هر سړي دا هڅه کوله چې ځان ژر کور ته ورسوي .دلته رڼا سهار وو. د مخامخ کور د خوني وسر ته مي کتل چې لوګی را وتو.نري یخ شمال یوې او بلې خواته ځنګاوو. له شا را پسې ږغ شو "سلطانه وه سلطانه !."
ما مخ ور واړاوو.د نادرخان زوی بازخان وو.روغبړ یې راسره وکړ.
بازخان: "هغه د چا خبره (نۀ وړي نۀ راوړي) سلطانه ! یوه شپه مي دا ستا یاري زردانې ته درسره بوځه.سوال به درته وکړم."
زۀ: "څۀ څۀ؟"
بازخان: "زردانې ته مي درسره بوځه." واړۀ یې وخندل.
زۀ: "تۀ څۀ وایې؟ زردانه که زما مور نۀ ده خو تر زرګُله مور رابانده ګرانه ده .بله ورځ که دې داسي حرکت وکړ.زردانه در خبروم .په خدای پر توګ پر سر در وتړي. ښۀ سره معلوم یو.ټول کلی د دې یوې زردانې ځواب نۀ لري."
بازخان: "پر ځان یې بده مۀ لګوه.کلی ټول در خبر دی. تر اوسه دې رېباري کوله .اوس په خپله ورسره لګیا یې .د کلي نر او ښځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدلی یې چې په سپینه ورځ یې په غېږ کښې ټینګ نیولی یې - مچې درڅخه اخلي. اوس مچه بازي درباندي کوي."
زۀ: "بازخانه! تۀ غلط یې."
بازخان: "هو زۀ مرداره نۀ پېژنم؟" ویې خندل.
زۀ: "بازخانه! که ایمان تېرولای شې. په خپله ورشه ګني زۀ د مور ربپاري نۀ شم درکولای. که هر څو مرداره یا رنډی ده."
بازخان: "د ډمې زویه! دا به تۀ کوې. که وخت لږ وو که ډېر."
زۀ: "افسوس پر دې کوم چې د ډمې، حرموني زوی زۀ یم. د ډمانو او حرامیانو کارونه تاسو دا خاندانه او حلالوني کوی."
بازخان شرک پر مخ یوه څاپېړه راکړه روان شو. زما تر سترګو د اور بڅرکي وغورځېدو. سترګو مو اوښکي وکړې. کورته راغلم بابا هم را پورته شوی وو. چای مو سره وڅیښلې. دباندي راووتم. لري د کور له شا د (څا) د شمال لورته د میراث شوي کاکا کنډوالو ته لاړم. په کنډوالو کښې ناست وم. د بازخان پر څاپېړه مي سوچ شروع کړ "کله به مي بازخان کله به مي زردانه ملامته کړه. بازخان مي په دې ملامتاوۀ چې په حقیقت نۀ دی خبر. زردانه په دې چې تۀ ولي له ما څخه په سپینه ورځ مچې اخلې؟ دا خو یو حقیقت دی چې ټول کلیوال شکي دي. کلیوال څۀ کوې خو زۀ یې شکي کړی وم.
اوس لوی سړی یم. تۀ مي په غېږ کښې ټینګ ونیسې پر تندي مې مچ کړې. نۀ نۀ زردانه چې له ما سره څۀ کوي. د بازخان څۀ کار دی.
اخیر مي دا فیصله وکړه چې ورځې به بازخان به پر مخ په څاپېړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهې . که یې څۀ ویل کلیوالو ته به دا تهوله کیسه کوې بیا که خدای له دۀ شو که له تا. "
مخه مې وکړه د بازخان کورته ورغلم. یوۀ ماشوم وویل "د شېرخان کاکا په خونه کښې له ځوانانو سره ناست دی. "
د دوی د کور شا ته چې را و ګرځېدم. د شېرخان کاکا د مېلمنو د خونې دروازه خلاصه وه. د خونې په دروازه کښې مې تهوخه وکړه. په بسم الله سره ور د ننه شوم. په هغه ژوره خونه چې تقریباً یو ګز په مځکه کښې لاندې وه. تکه توره وړه خونه، اور په نغرۍ کښې بل وو. دوی څلور ورته ناست وو. دوه د شېرخان زویان (زامن) یوې خواته بازخان او بلې خواته ښادک(د شېرخان ورور) . د څپلۍ له کښلو سره سم مې له هغو درو سره په لاس روغبړ وکړ چې تر دۀ ور ورسېدم پر مخ مې داسې شرک څاپېړه ورکړه چې په تهول عمر به یې نۀ وه خوړلې. ښادک ونیوم.
ښادک: "لېونی یې؟ "
زۀ: "نۀ نۀ تۀ مې ورپرېږده. "
بازخان: "ښادکه ! ویې باسه . دا د ډمې په زوی خو د سړي رنګ بد بړي. "
زۀ: "د ډمانو او حرامیانو خویونه خو اوس تاسو دا حلالوني او خاندانه کوی. "
ښادک زۀ دباندې را ویستم. دی ورغلی زما څپلۍ یې راوړې. ما دباندې څپلۍ په پښو کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښادک: "سلطانه ! څۀ کیسه ده؟ "
ما د سهار وختي ټوله کیسه ورته وکړه.
ښادک: "پر خولۀ لاس ونیسه. زۀ یې پوهومه بله ورځ به داسي کار نۀ کوي."
زۀ: "بله ورځ یې خولۀ ورماتوم. نن خو مي د خبرو نۀ، د څاپېړي بدل ځیني واخیستو. د خبرو پر وخت نۀ د ښادک نۀ زما د دوی د کور ولاړو هلکانو ته پام وو. ښادک په خونه دننه شو. زۀ را روان شوم چي تر شا مي ور وکتل ما شومان مي په نظر راغلو.
په دې خو دا خبره په کلي کښي خوره شوه چي سلطان بازخان پر مخ په څاپېړه وهلی دی. سوکه سوکه تر بابا او مورکۍ هم دا خبره را ورسېده. بابا ډېر پوچ رد راته وویل. بابا خو چي به د بازخان نوم واخیستو ټول بدن به یې په رېږد شو.
بابا: "تا به بازخان څنګه په څاپېړه واهو؟ د دغو زور موږ لړو؟ "
زۀ: "بابا ! دا یې بیا دا کلی نۀ بل کلی. دا سړې ډوډۍ او زړې جامې به په یو بل کلي کښي هم پیدا کړو. خاوري دي یې شي انسانیت، پښتنواله او مسلماني. دا سي کلی او خلګ بل ځای هم پیدا کېږي چي خیرات وکړي ټولو کورو ته سمي غوښي ورکړي. په تا پسې ماشوم را ولېږي وایي "زرګُلي ترور ! مورکۍ ویل را دي شي. دا لږ یا سر به یو سي." ته ور شې د لږي لړشن هم په تا توی کړي. کومي ښځې ته چي د سر صفا کېده ګران وي هغه یې و تا ته درکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ يې له سمې غوښې برخه درکړې ده؟ خيرات پوخ کړي يوه ورځ يې بابا ور غوښتی دی؟ په هغه بل کلي کښې خيرات وشي . هغو خلګو ته برخي راوړي چې ښه ګزاره يې کېږي. پاخۀ خيرات ته هم له لري لري هغه خلک راغواړي چې نوم يې په وځي . په موږ خيرات نشته؟، زکواة نشته؟ . مولوي که هر څو روپۍ لري دوی زکواة ودۀ ته ورکوي .نۀ مولوي دا وايي چې په ما زکواة نۀ کېږي، نۀ دوی په دې خپل زکواة پسې حال کوي چې زموږ زکواة ختلی دی که نۀ . په هديره او ښادۍ کښي روپۍ و ملايانو او هغو خلګو ته ورکوي چې نوم يې په وځي .وموږ ته هغه سړې ډوډۍ او پاته سړې غوښي را کوي. "

بابا: "هلکه سلطانه ! دا خبري خو ستا نۀ دي ! !. "

مورکۍ: "دا د هغې مرداري زرداني خبري دي.دا يې ټولي له هغې څخه زده کړې دي . هغه خپل حرموني يې هم ټوله ورځ هلکانو ته داسي خبري کوي چې ورته حېران به شې. "

بابا: "ښځې ! د زرداني دې خبرو ته څۀ پام دی .دا خو د ښځو د عقل خبري نۀ دي. "

مورکۍ: "دا د زرداني خبري دي. "

دلته و ما ته زردانه ترور را په ياد شوه . په دې سوچ کښې ولاړ شوم . "ښۀ چي له دې ځايه لاړ شو. زردانه ترور خو پاتېږي .نۀ نۀ که په هر څۀ بازخان جوړېدو جوړوم به يې .که نۀ جوړېدو ورسره سپينوم به يې. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو ورځي بابا او مورکۍ په وېره کښې وو چي نن به بازخان وهلی وي. نن به يې وهلی وي. خدای شته وېره زما هم شوه. د زردانې ترور دا يوې خبري زما تسلي کوله چي دا سي خلګ سړی په خپله نۀ په بل سپکوي. دلته به مي له ځان سره وويل "بل که هر څوک وو. د زردانې ترور له وېري ږغ نۀ شي درته کولای."

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

زۀ د زردانې له کوره بند شوم. په دې کښې میاشتې څۀ کال تېر شو. زردانې به کله یو زوی جمال (جماالدین) را لېږلی وو. کله به یې بل زوی سدوخان رالېږلی وو چې دۀ ته وو ایه رادي شي. زۀ د زردانې کور ته له وېرې نۀ ورتلم. زردانه و ماته معلومه وه چې لستونې به یې را وغړل بیا یې وچاته اسره نۀ کوله. له هره چا سره یې سپینوله. بازخان څۀ د بازخان پلار نادرخان ته یې لا وار نۀ وو خطا.

بازخان هم پر زردانه نۀ شو ورتللای. زما د ښاپېرې غېج یې له ژړګُله کښو. هر ځای چې به یې ژړګُل پیدا کړو تنګاوۀ به یې. د خلګو په مخ کښې به یې د زردانې پېغورونه ور کول. ژړګُل کله کله له کوره راوتو بیا یې له کوره راوتل هم پرېښودو. هر کار یې زویانو (زامنو) جمال او سدو کاوۀ.

یوه ورځ د یو چا په کور کښې ښادي وه. مور کې دورې تللې وه. بابا د باندې وتلی وو. زۀ د ماپښین له لمانځۀ راغلم. اور مې بل کړ. چائینکه مې پر کښېښوده. جمال راغلی چای پخې شوې. په دواړو مو سره وڅیښلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "سلطانه ! تهٔ مورکۍ غوښتې."
زهٔ: "څهٔ يې کولم؟"
جمال: "څهٔ خبر يم ويل يې که نهٔ راغلی له دې واره په خپله پسې ورځم."
زهٔ: "بيا هم."
جمال: "نور نهٔ يم خبر خو دا يې راته وويل."
زهٔ: "سمه ده چي له مورکۍ او بابا يو کور ته راشي درځم."
جمال: "نهٔ سلطانه ! تهٔ دا راته ووايه تا زمونږ کور ولي پرېښودی؟"
زهٔ: "جماله وروره ! اوس خو شکر دی لوی يم. په هر څهٔ پوهېږم. کله به زهٔ دا سپين سرې مور او سپين ږيری پلار هوسا کوم؟ تر څو به مې دا سپين سرې مور د بل په خوشاليو کښې دريا وهي. د بل د کور سرې ډوډۍ او زړې جامې به ما او پلار ته راوړي. ما دا اراده کړې ده زهٔ مزدوري کوم. خپله سپين سرې مور کور کښېنوم. بس نوري د بل د کور سرې ډوډۍ او جامې نهٔ په راوړم بل ته دا سي وکړه چي پلار دي بل وار ښار ته تلو تهٔ هم ورسره لاړ شه. ښار به ووينې. يو دوه واره چي تهٔ ورسره لاړ شې. په ښار کښې به څهٔ شناخت پيدا کړې. بل وار به زهٔ هم درسره لاړ شم. دورې به يو کار پيدا کړم بل تهٔ هم اوس لوی يې. پلار به له دې ستړو خلاص کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه بله خبره د خوني هغه دوه ساعت وخت له ما خو پاته شو چي تۀاو سدو يې نۀ پرېږدئ."

جمال: "وروره ! په خداى چي ښه صلاح دي راکړه .تر څو به تا هم مور ساتي مور هم."

زۀ: "جماله وروره ! ستا د مور خو دي پر ډېرو نرانو بلا وګرځي. ستا د مور په سر خو د دې کلي ښۀ مړونه نۀ شي کېدلاى."

جمال ولاړ شو د رخصت لاس يې راکاوۀ دا يې راته وويل "وروره ! بښمه شه .ورور به دي هم داسي کوي لکه تا چي ورته وويل."

جمال روان شو ـ ما خونه جارو کړه .چائينکه او پيالې مي ومينځلې .راغلم کښېنستم .په دې سوچ کښي ناست وم چي "دې بلا ته اوس ورځې که نۀ .که ور نۀ شې دلته در پسې راځي.که راغله يا ورغلې د نۀ ورتګ وجه به ضرور ورته وايې. پوره کال دي دوکه ورکړې ده."

زۀلا په دې سوچ کښي وم مورکۍ په خونه را دننه شوه .په يوۀ لاس کښي يې دريا په هغه بل کښي د پاته سړو غوښو کاسه .هم يې په هغه بغل کښي سره نغښتې ډوډۍ نيولې وه.

دريا او کاسه يې کښېښودې . ډوډۍ يې په دسترخوان کښي ښوده.

مورکۍ: "زويه ! تا ډوډۍ خوړلې ده که نۀ."

زۀ: "هو موري ! هم مي ډوډۍ خوړلې هم مي چاى."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ: "زویه ! که دي نهٔ ده خوړلې ډوډۍ او غوښې مې راوړې دي."

زهٔ: "نهٔ مورې ! هر څهٔ مې کړي دي. تهٔ ورشه لاس او مخ ومينځه راشه پر دې کالي پرېوځه. لږ ارام به وکړې."

دې لاس او مخ نهٔ ومينځلو راغله پر هغه بالښت يې سر ولګاوه. کوم ته چې ما څنګ وهلی وو. دستي داسې ويده شوه لکه يو ستړی ماشوم چې سر تر بالښته وړي بيا ويدهٔ وي. خدای شته ډېر زور يې راکړ. سترګې مې له اوښکو ډکې شوې.

په دې وخت کښې زردانه په دروازه کښې ودريده. ما د لاس په اشاره پوه کړه چې دباندې درومځم. دا نيهامه شوه. زهٔ سوکه ور ووتم. دباندې د ختيځ د دېوال سايې ته سره کښېنستو.

زردانه: "ښهٔ تهٔ داراته و وايه ولې نهٔ راځې؟"

زهٔ: "تهٔ دا زما ستړې مور او پلار نهٔ وينې."

زردانه: "ښهٔ يې وينم هم په خبره يم."

زهٔ: "چې وينې يې نو دا خو هوسا کېده غواړي."

زردانه: "هو خود يې غواړي."

زهٔ: "نو بيا څهٔ پوښتنې کوې؟"

زردانه: "داسې نهٔ ده، داسې نهٔ ده، داسې نهٔ ده. صفا صفا ووايه. کيسه څهٔ ده؟ دا عبث خبرې پرېږده."

زهٔ: "نهٔ دي عبث."

زردانه: "دي. که مهٔ وايه نهٔ مې درته ويل."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "ښۀ نۀ مي پرېږدې ـ "
زردانه: "هو هو ـ "
زۀ: "په دې نۀ درځم ـ زۀ اوس ځوان يم ـ تۀ ما پـه غـبرګ کښـي ټينګ ونيسې او مچې راڅخه اخلې ـ په دې کښي دې کوم چم دی؟ "
زردانـه: "نـۀ داسي نـۀ ده ـ پـه غـبرګ کښـي خـو دې زۀ لـه هغـه وختـه ټينګـوم ، مچې درڅخـه اخلـم چـي تـۀ ماشـوم وې ـ دا هـم نـۀ دی عذر ـ "
زۀ: "تۀ په دې خبره يې چي دا کليوال پر ما او تا کوم شک کوي ـ "
زردانه: "تۀ پرېږده دا بربند کليـوالان ـ ټولـه شپه پـه ډبوالـو اوړي را اوړي ـ سـهار لـه هـم پـه هغـو کورونـو کښـي عزتمنـي ښـځي غواړي ـ
دا خـو تـۀ هـم ټـول ښـۀ پېژنـې چـي تـر مـا ينې محـدوده دي ـ د وربنداري پړونی تر ماينې ځغلوي ـ "
ماتـه عزيـز ټېکـدار را پـه يـاد شـو چـي زۀ يـې د مـوټر څنګ تـه ولاړوم ـ د موټر په شا کښي يې ښېشمېره غوټې پروتې وې ـ
زۀ: "عزيز ټېکداره ! دا دومره غوټې ـ "
عزيزټېکدار: "چي شپږ يې د بل مـاينې نۀ سـاتلې د هغـه ټېکـدار ښخي ماينه ..... ـ "
زردانـه: "پښـتانۀ وايـي (د ښـار دروازې تـړل کېـږي نـۀ د خلګـو خولې) ـ تۀ په دې خبر يې ـ زۀ چي تـا نـۀ وويـنم بدن مـي اور اخلـي اور ـ تۀ په دې څۀ خبر يـې چـي مـا دا دومـره وخت پـه رټو او ښـکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر کړي دي -خو زما زړۀ اوس هم دا نۀ مني - ريښتيا ،ريښتيا راته ووايه."

زۀ: "ښۀ چي نۀ مي پرېږدې بيا به وعده راسره کوې چي ما څۀ ويل هغسي به کوې هم."

زردانه: "ستا په سر مي دې قسم وي چي څۀ تا ويل هغسي به کوم."

زۀ: "ښۀ اوس چي زۀ څوک در يادوم هغه څۀ کوې .په دې ټول کلي کښي به وچا ته ږغ نۀ کوې .يو ما وجمال ته څو خبري کړي دي هغه به هم هغسي کوي."

د نۀ ورتګ مي د بازخان کيسه له سره تر پايه ورته وکړه .د زرداني سترګي له اوښکو ډکي شوې.وار يې نۀ شو وه .پر را وغورځېده .په غېږ کښي يې ټينګ ونيوم .مچي يې راڅخه اخيستې .زما په زړۀ يو خداى ښۀ خبر وو چي څومره دربي يې کاوه.ما ويل داسي نۀ موركي، يا بابا را باندي راشي.

چي زردانه ترور روانه شوه.د خوني د ختيځ په کونج وګرځېده . د لوېديځ په کونج ببو جانه انا راجاروته . ببو انا ببخي ډېره سپين سرې، پر ملا کږه ،تک سپين وېښتان يې په سرو نکريځو سور کړي وو.

ببو انا له عمرو په دې کلي کښي د تبابت کار کاوو.ښځو په خپلو ناروغيو کښي له ببو انا څه مشورې او دواګاني اخيستې .ببو انا چي تر ما را ورسېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو انا: "هله زويه ! که دي يو غړپ اوبه راکړې.له تندي مرم."
زۀ: "څۀ سختره ده کورکښېنه." پر و مي خندل.
ببو انا: "ستا د پلار ږېره وشکوم.تۀ بيا وماته شوکړي کوې."
ما منډه کړه.بدنې مي راواخيسته.دوې سې (هغه ځاى چي ګډې پرږدي)ته ورغلم. بدنې مي له ګوډي را ډکه کړه. د ببو انا شر او شور مورکۍ هم راوښه کړه.
مورکۍ: "ببو انا ! خداى دي راوله.چيري ورکه يې؟"
ببو انا: "ستاسو مور په دا در څۀاو څۀ کړم له نمکه او اتامه په چپ . د اوبو غوړپ نۀ درباندي پيدا کېږي .خلګو ته لاري ښياست." يو څه پوچ يې لا وماته وويل بيا په خپلو کښي په ګپه شوې.
مورکۍ: "په پلانکۍ دي حال شته. په پلانکۍ دي حال شته ...؟"
ببو انا: "ښې دي ببخي ښې دي . د بخت راجا لا يو څۀ وخت مخکي يو مانده اولاد پيدا شوى وو.ډاکټرانو ورته ويلي وو. په ښيښه کښي به يې ږدئ . څو روپۍ يې د ورځي او شپې ځيني غوښتې .زۀ چي ورغلم ټول مي له هسپتاله را په مخه کړو چي کور ته مي را وستو.هغه د خپلو اناګانو چل مي ورسره وکړ. کډې مي وکښ، پرور مي پکښي هوار کړو. پر پراړۀ برسېره مي وړې هواري کړې.لندي مي پر کښېښنوده.
مورکۍ: "اوس څنګه دى؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو انا: "اوس سم غټ هلک دی . د بخت راجا خسرګنۍ ودې
کار ته حېرانه ده .وايي زموږ يقيقن نۀ پر راتلو چي داسي هم
کېدای شي."
مورکۍ: "بخت راجا څو زويان او لوڼي لري."
ببو انا: "درې زويان، يوه لور لري .لور يې تر ټولو کشره ده .د
بخت راجا بيا دا مشر زوی داسي خاوري خوري چي تمامه ورځ
يې لاسونه له لوټو ډک وي."
مورکۍ: "خو ورته ويل به دي چي په سورلاستي (ګړه)
يا (خوږې) ورته دم کړه."
زۀ په دې سوچ کښي شوم چي دا سورلاستی وڅۀ ته وايي؟
ببو انا: "ودوی ته نژدې به سورلاستی نۀ وي. که به وي."
مورکۍ له ډېره سوچه پس وويل "شته ولي هغه منګل."
زۀ دلته پوه شوم چي سورلاستی قاتل ته وايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

اوس مجبوره وم ـ بله چاره نۀ وه ـ که نۀ ورتلم زردانه راتلهـ د بابا او مورکې تر مخ يې په غېږ کښې ټينګ نيوم ـ مچې يې راځخه اخيستې ـ
سهار چې راپورته شوم ـ ماجت ته لاړم ـ لمونځ مې وکړ ـ کورته راغلم ـ ژر ژر مې چاې وڅيښلې ـ مخه مې وکړه د زردانې کورته ورغلم ـ زردانې او ژړګُل دواړو پروړ راوړى وى ـ په صندوخ کښې يې هګۍ په ترتيب ښودې ـ زردانې چې زۀ وليدم را ولاړه شوه ـ د ژړګُل تر مخ يې په غېږ کښې ټينګ ونيوم ـ ځو کلکې کلکې مچې يې راځخه واخيستې ـ
زردانه: "ژړګُله ! تۀ دا هګۍ سمې کړه زۀ سلطان ته چاى راوړم ـ "
ژړګُل: "سمه ده ـ "
زۀ : "ژړګُل کاکو ! له دې واره دې ښې ډېرې هګۍ برابرې کړې دي ـ "
ژړګُل: "هو سلطانه ! خو اوس ګرمي ده ـ که په ژمي په لس روپۍ خرڅېدې ـ اوس په پنځۀ خرڅېږي ـ بس ګزاره به په کوو ـ د بل روزګار خو زۀ نۀ يم ـ "
زۀ : "تۀ خو هم اوس هګۍ په يوه نيمه، دوې رانيسې ـ په پنځۀ او شپږ خرڅېږي ـ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړګُل: "هو شکر دی."
جمال له دباندي دننه راغلی. ځان يې ښهٔ جوړ کړی وو. سر غوړ، سترګي توري، صفا جامې "اسلام عليکم !."
زهٔ: "وعليکم سلام. جوړ پخير." روغبړ وشو.
زهٔ: "جماله ! خير خو دی ځنګ دي ځان جوړ کړی دی. يو چا وادهٔ ته غوښتی يې که څنګه؟ "
جمال: "سلطانه وروره ! له بابا سره ښار ته ځم."
زهٔ: "دا خو ډېر ښهٔ کار دی. په ښار کښي به لږ بلد شې. نور څهٔ که دي نهٔ کړو تر لاسه. د خپل کور ناروغه خو به تر هسپتاله پوري ورلای شې. موږ خو ټول کلی لکه ړاندهٔ چي په کور کښي مو ناروغه پيدا شي. مولوي خوار ته ولاړ يو. هلته تهٔ راسره لاړ شه وماته هسپتال نهٔ دی معلوم. که معلوم دی له ډاکټرانو سره په ژبه نهٔ پوهېږم."
زردانې ترور چای راوړې. موږ چای وڅيښلې. ژړګُل کاکو او جمال روان شو. ژړګُل کاکو د دړو صندوخ په شا کړ. جمال د هګۍ ټوکرۍ (کارۍ، بچۍ) پسې اخيستې وه. زهٔ، زردانه او سدو په کور کښي پاته شو.
زردانه ترور: "سلطانه ! اوس لاړ شه. هر کار چي کوې ماښام ضرور راشه. زهٔ او سدو يوازي يو. وېره مو لا نهٔ شي. د سدو يوائي دی."
زهٔ: "سمه ده."

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورته راغلم ـ له مورکۍ سره مي د کور کار بېغمه کړ ـ لاړم يو ځوړې بوټي مي راوړو ـ ماپښين شو ـ په کلي کښي د ځوانانو غېږ وه ـ تر ماځيګره وغېږ ته ناست وم ـ ماښام شو ـ له لمانځهٔ پس د زرداني ترور کورته وراغلم ـ دباندي يې د خونو تر مخ کالي هوار کړي وو ـ ډوډۍ تياره وه ـ د ډوډۍ له خوړلو پس زردانه په کار اړه وه بيا يې لمونځ وکړ ـ زموږ د درو سره بشترې يې پر يو ځای په خونه کښي هوارې کړې وې ـ دې ته خو مي له شرمه رېږ نهٔ شو کولای ـ د ميان پر بشتره په خپله زردانه ترور پرېوته ـ زهٔ او سدو هم په کيسيو سره ستړي شو ـ سدو ولاړ شو پر خپله بشتره واوښتو ـ

ما لمونځ وکړ ـ راغلم چي راغلم پر بشتره پرېوتم ـ زرداني سر را پورته کړ ـ د تېلو وړوکی څراغ يې پوهه کړ ـ زهٔ د زرداني له ښي لوره پر بشتره پروت وم ـ په زړهٔ مي يو خدای ښهٔ خبر وو ـ هم په دې وېره کښي ويدهٔ شوی وم ـ يو وخت چي راويښ شوم ـ زرداني لاس را باندي اچولی وو ـ زهٔ په خولو داسي خيښت وم لکه يو سړی چي له جامو سره په والهٔ کښي ډوب کړې بيا يې راوخېژوي ـ

وېري اخيستی وم ـ په خولو کښي غرق وم ـ خوب مي وتښتېدو ـ ويښ پروت وم ـ يو حرکت مي نهٔ کاوو ـ يو وخت زردانه ترور پر هغه بل اړخ واوښته ـ له ما څخه لرې وځکېده ـ ما داسي محسوسه کړه چي سدو ته يې ځان ور نژدې کړ ـ لاس يې پر واچاوو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وېره وېره کښې ويده شوی وم .يو وخت چې زرداني ترور لاس را باندې وا چاوو بيارا ويښ شوم. په ځان کښې مي پټ پټ توکل چې ولي راتلې. بېرته به هغه د ماپښين د دېوال خبرې را په ياد شوې چې زرداني ترور ويل "که نۀ راغلې زۀ درځم "زۀ په دې سوچ کښې وم چې مولوي صېب اذان شروع کړ.
ما د زرداني ترور لاس سوکه له ځانه واړاوو. راپورته شوم . زردانه ترور ګوره ويښۀ وه که راويښۀ شوه .دا هم راپورته شوه . څراغ يې بل کړ. ماته يې د اودس اوبه راکړې چې زۀ تر خونه راوتم.د زرداني ترور له شا رږغ شو "سلطانه ! ماجت ته لاړ شه. داسي نۀ وي بيا چای ته نۀ شې را. "
زۀ: "تروري ! راځم. "
دباندې مي اودس وکړ. راغلم سنت مي دلې وکړ بيا ماجت ته لاړم.دا ورځ د جمعې مبارکي وه. مولوي صېب نصيحت شروع کړ.
مولوي صېب: "کليوالو ! نن به د اسلام پر پنځو بنيادو خبري نۀ کوو. پر دې په څو څو واره رږغېدلي يو. فرض ،فرض دي . تاسو څۀ ستاسو ماشومانو ته مي هم ښودلي دي.نن به له دې دوو يوه کوو يا به تاسو سر خلاصوئ يا به زۀ کډه کوم . تاسو به بل ملا پيدا کړی.زۀ به يو بل ځای خپله روزي پيدا کړم.
په تاسو کښې دا دوه خويونه دي. يو دا چې هر يو دا هڅه کوی که مي د چا د مځکي ټوټه لاندې کړه . ټوټه څۀ دا سي خلګ لا ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تاسو کښې ليدلي دي چې يوه بېلچه خاوره د بل له مځکې خپله ته را واړوي۔
دويمه دا چې د انسان زړۀ ازارول داسې دي لکه اوي(71) واره چې کعبه ونړوې ۔ دا خبره په غور واورئ۔د انسان زړۀ، د انسان زړۀ۔د انسان زړۀ۔"
لۀ دې خبرې سره يې سترګې له اوښکو ډکې شوې ۔دا يې غوښت چې کليوال په دې نۀ شي پوه چې مولوي وژړل۔د دواړو سترګو تر منځ يې د پوزې دا نرم ځای په ګوتو کښې ونيوو ۔يو څۀ وخت چپ ناست وو بيا يې لاس را لرې کړو سترګې يې رڼې کړې "شته په تاسو کښې داسې سړی چې دا لوړه (قسم)وکړي چې په يوه ورځ کښې يې درې څلور کسه نۀ وي ظهير کړي۔"
په اخير کښې يې لاس پورته کړ۔دعا يې شروع کړه ۔لمر ښۀ پورته راغلی وو چې له ماجته راووتو ۔د زردانې کورته راغلم۔ زردانې ترور او سدو چای څيښلې وې۔
زردانه ترور: "سلطانه ! څۀ شوې چې ورک شوې ۔ ما خو ويل کورته تللی دی۔"
زۀ: "نن جمعه مبارکه وه۔مولوي صېب نصيحت کاوو۔"
زردانه ترور: "ښۀ۔" ولاړه شوه چای يې تودې کړې را يې وړې۔ما چای په تازيله څيښلې۔
زردانه: "چای په سوکه وڅيښه۔څۀ تازيله دي ده۔"
زۀ: "ځم له قمرالدين سره مې د مزدورۍ قول کړی دی۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زردانه ترور: "خود لاړ شه ماښام چي راشې . جمال او پلار ګوره راشي که نه."
زه: "سمه ده."
را روان شوم. تر غرمې مې د قمرالدين د کور خونه لوټه کړه. غرمه مو ډوډۍ خوړلو ته لاس مينځلو. ډېرې بدې تنها کي يې کړې وې. د ډوډۍ د خوړلو پر وخت د قمرالدين زما ولاس ته پام شو.
قمرالدين: "سلطانه ! کار کوه . دا لاسونه به دي پاخۀ شي . تر اخيره خو به د زرداني ياري، د زرګُلي سرې ډوډۍ او زرې جامې نۀ وي. په کار کولو سړی نۀ کم اصلېږي."
د قمرالدين خبرو ډېر بد اثر راباندي وکړو. د لاسو خوږ مې له خوا خاطرو ووتو بيا قمرالدين خاوره په بېلچه ماتوله . ما اوبه ورته راوړې . تر ماځيګره مو د خوني شا و خوا خاوري خيشتې کړې . ماځيګر مي قمرالدين ته وويل "زما مزدوري راکړه. زۀ سبا نۀ راځم. د کار د پاره بل سړی پيدا کړه."
قمرالدين: "هو خود يې درکوم. سبا دا ختې پورته کول غواړي. که تا نۀ وای ويلي ما درته ويل. نن خو هم په در کښېوتی وم. پر نيمه ورځ مي نۀ شوې شړلای."
چي قمرالدين روپۍ را کولې ژړګُل وجمال مي ليدو چي له ښاره د کور په لور راروان وو. دا تسلي مي هم وشوه کورته لاړم. ماښام مور کې دباندي کالی هوار کړی وو. ماجت ته نۀ لاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمونځ مي پر هغه کالي وکړ- مورکۍ ته مي ورزېغ کړ "ډوډۍ راوړه داسي خوب راځي- "

مورکۍ: "خود يې در وړم سترې به يې -ډوډۍ وخوره ويدۀ شه- زۀاو بابا يې وروسته خورو-"

مورکۍ شلومبې او ډوډۍ راوړې -ژر ژر مي يو څو ګولې وکړې -ډوډۍ مي واړوله -بالښت مي سم کړ-د تېري شپې ګرمي را په زړۀ شوه چي زردانې په تکه سره ګرمي کښي دننه ويدۀ کړم- څۀ مطلب به يې وو چي يو وار يې په دومره ګرمي کښي دننه ويدۀ کړې بيا به يې لاس لا هم درباندي واچاوو- په دې کښي يې څۀ مقصد وو- که دې دا چمونه نۀ کولای - خلګو په خدای که دا تهمت درباندي ويلی وای- په دې سوچ کښي ويدۀ شوی وم- د شپې يو وار را ويښ شوم- ولاړ شوم-د ماخوستن لمونځ را ياد شو-په وس مي نۀ وو- بېرته راغلم پرېوتم بيا په ځان نۀ يم خبر شوی-

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

هغه وخت را ویښ شوم چي جمال راغلی ناري یې کړې ـ زۀ چي را پورته شوم ـ لمر ښۀ لوړ راغلی وو ـ زۀ او جمال دننه لاړو ـ جمال کښېنستو ـ مورکۍ چای پر کښېښودې ـ ما او به واخیستې د باندي مي مخ ومینځلو ـ راغلم مورکۍ چای راوړې ـ مور ته یې پیالې را ډکي کړې ـ

مورکۍ: "سلطانه زویه ! داسي خوب ـ د ماخوستن او سهار لمنځونه دې دواړه قضا کړو ـ د سهار لمانځۀ ته مي پورته کولای نۀ شوې ـ تا خو یو لمونځ هم نۀ قضا کاوو ـ له برایه دي دوه لمنځونه قضا کړو ـ"

زۀ: "هو موري ! نور څۀ کولای شم ـ له خدایه به معفي غواړم ـ قضا یي به یې را وګرځوم ـ"

مورکۍ: "تۀ او جمال خپله ګپه وکړئ ـ زۀ ډوډۍ پخوم بیا ګرمي کېږي ـ"

مورکۍ ولاړه شوه ـ زۀ پر بالښت پرېوتم پښې مي وغځولې ـ

زۀ: "یاره جماله ! بدن مي داسي ټوک ټوک دی ـ په خدای که یو حرکت کوي ـ زۀ به پښې درته وغځوم ـ"

جمال وخندل ـ خالي پیالې او چائینکه یې اړول ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "د پښو د غځولو اجازه به دي اول غوښته .ریښتیا په ځان حال نهٔ لري چې د پښو له غځولو پس اجازه غواړې- "
زهٔ: "ښهٔ تهٔ حال راکړه.ښار ته لاړې څنګه وو؟ خوند یې کاوو؟ "
جمال: "خوند څهٔ خوندونه .یو ښاهسته هسک کورونه،تر ورځ یې د شپې ډېر خوند وو.یو رڼاګانې،ښاهسته خلک.نر او ښځې ګډ ګرځېدو.دا مخپټې چا پېژندلې هم نهٔ. ښځې د ورځې څهٔ د شپې یو اځي ګرځېدې.سوداګانې یې کولې یاره ناشوده (ناشونې) خو بله وه ښځو موټر چلول. یو څالاکه ماشومان، په منډه تر سړک یوې او بلې خواته اوښتو را اوښتو. په موټرونو کښې یې چورت نهٔ واهو. "
زهٔ : "ښهٔ بیا خو ژړګُل کاکو ډېر ګرځولې یې- "
جمال: "نهٔ منا د هغه سړي زوی وګرځولم .د هګیو دکان چې یې دی .بابا خو چې ښار ته لاړ شي د هغه سړي له دوکانه دباندې نهٔ وځي .تر ماښامه په دوکان کښې وي.ماښام له هغه سړي سره کور ته لاړ شي.سهار چې را وځي وختي سودا واخلي کورته راځي.له دې واره یې یوه بله ناشونې وکړه.د یو څو کسانو ګنې (څهرې)یې راوښودې.که چیرې دا سي خلک درباندې پېښ شو دا پوښتنه یې در څخه وکړه چې د چا زوی یې؟.زما نوم بدل ور اخله.پېژني دې ستا ګنه (څهره) ببخې ډېره مورته ورته ده- "
زهٔ: "څهٔ مطلب؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "نه پوهېږم. ګڼه مې مورته ورته ده. نوم به د دهٔ بدل ور اخلم."

زهٔ: "دا چې پټ پټ کېږي له کوره نه را وځي. زردانه ترور يې له کوره په زوره راباسي. ښار ته چې لاړ شي په منډه کورته راځي. ضرور يو چل شته."

جمال: "برايه چې کورته راغلو- دی او مورکۍ مې ډېر پر دې خبره ستړي کړو. تر اخيره يوهٔ هم دا نهٔ وويل چې دا سې کيسه ده. نهٔ سلطانه! ! زهٔ په دې کښې ورک يم. هر بد کار که کړی وي خو بابا کړی دی. دا مورکۍ يې ولې له ځانه سره وتړله."

زهٔ: "خير دا به معلوم کړو چې ژړګُل کاکو څهٔ کړې دي. تهٔ دا راته وو ايه. په ښار کښې ښهٔ وګرځېدې."

جمال: "هو ماخوستن مو ښېخې ناوختـه ډوډۍ وخوړه. د ډوډۍ له خوړلو پس خيرجان کاکا (د هګيو دوکاندار) خپل زوی علي جان ته وويل "زويه! دا د ژړګُل زوی سرکس ته بوځه." علي جان موټرسائيکل را ويستو. زهٔ له شا ورسره کښېنستم. د شپې يې د ښار په دې ګڼه ګوڼه کښې سم کړ. زما پر موټرسائيکل اول وار وو چې سپور شوم لاس مې ټينګ په علي جان پوري نيولې وو. له وېرې رېږدېدم.

علي جان راته وويل "ياره جماله! ځوان سړی يې ستا پر موټرسائيکل ويره شي. ښېغمه کښېنه. تهٔ هغه د خلګو ښځو ته خو وګوره. پر موټرسائيکل څنګه ناستي دي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته مي پر موټرسائیکلو سپرو ښځو ته پام شو. ښځې به له شا ناستي وې. دواړې پښې به يې يوه پر بله اړولې وې. ما شوم به يې لا هم په غېږ کښې وو. دلته علي جان موټرسائیکل دومره تېز چلاوو. زما دومره وېره شوه چي ورته ومي ویل "دا موټرسائیکل سوکه چلوه. داسي نهٔ چي خوږ مو کړي."

علي جان وخندل "جماله! وېرېږه مهٔ. نن يې لا ستا په خاطر سوکه چلوم." يو ځای يې له ډېرو بائیسکلونو ،موټرسائیکلونو او موټرونو سره موټرسائیکل ودرا وو. يو سړی راغلی. پر موټرسائیکل يې سپين نمبر وليکل. دهٔ ته يې يو ګردی شی ور کړ. دهٔ په جېب کښې واچاوو.

پر مخ روان شو. يو ځای يې روپۍ ورکړې دوه واړه ټيکټونه يې را واخيستو بل ځای يې په دروازه کښې ولاړو پوليسو ته ونيول. هغو سوري کړو. بېرته يې دهٔ ته ور کړو. دننه يې پرېښودو. دننه چي ورغلم مسلمانه!! يو خلګ وو. نر او ښځې ګډ. زاړهٔ، ځوانان او هلکان، زړې ،پخې او پېغلې، وړې دومره ډېر وو چي شمار يې نهٔ کېدو.

يو ځای بيا علي جان دوه ټيکټه په روپو را واخيستو. د يو ډېر هسک ځا ته په زينو وختو چي په دړو جوړ وو. د هغه پر غاړه واړه ولاړ وو. په ځا کښې سندري ږغېدې. دوې ښځې په کښې ګرځېدې. دوو کسانو يوهٔ بل ته ويل "ياره دا ښځې نهٔ دي. دا کدړاګان دي." ما علي جان ته وويل "دا کدړا څهٔ بلا ده؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي جان راته وویل "نربښځېان ." ما ورته وویل "علي جانه وروره ! اوس هم نهٔ شوم پوه ."
علي جان ډېر په قهر راته وکتل "تا ولاکه زما پلار هم پوه کړي . «شي مېل» اوس پوه شوې که نهٔ ."
ما وخندل چي ومي خندل "خو دغسي ووايه . "علي جان داسي حېران غوندي را وکتل "تهٔ په انګلسي پوهېږې؟ " ما ورته وویل "هو."
علي جان راته وویل "په دې خپله مورنۍ ژبه ولي نهٔ پوهېږې؟ "ما ورته وویل "مورنۍ ژبه مي زده ده، نهٔ په لوست او لیک بل نهٔ هغه لفظونه چي ډېر په احتیاط پټ په کار کېږي ."
علي جان وویل "څنګه څنګه نهٔ شوم پوه؟ "
زما په دې کښي سودا اړه شوه چي هغه نربښځېان څهٔ شی دي . چیري او څنګه ژوند کوي .زموږ د خاورو په خړو کلیو او کوڅو کښي چي پیدا کیږي؟
هغه دوه زاړهٔ موټرسائیکلان ولاړ وو. یو وخت دوه کسه دننه څا ته راغلو. موټرسائیکلونه یې ستارټ کړو. په څا کښي یې دومره تېز چلول په خدای که علي جان پر مځکه چلولی دی . سوکه سوکه په څرخ کښي د څا غاړي ته را ورسېدو. شا و خوا د څا پر غاړه ګرځېدو. خلګو روپۍ ورته نیولې .په یوهٔ لاس یې روپۍ ټولولې په بل یې موټرسائیکل نیولی وو. خوند خو یې ډېر وکړو. یو چي څا د دړي نهٔ وای. ښورېدو زما وېره کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل ځای یې بیا په وړو موټرونو کښې سپور کړم. وماته ځان
دا سي ښکارېدو لکه د ماشومانو کار چي کوم . ټول په ږیره
خلګ په کښې سپارهٔ وو. هغه وارهٔ موټران مو سره جنګول.
دوه ځایه ځرخونه وو. یو پورته کښته ګرځېدو بل شا و خوا .
علي جان ویل "په دې کښې دي بیا سر ګرځي ." نور
حیوانان، مرغان مو هم ولیدل نا وخته را ووتو. سړي ته یې هغه
د دهٔ راکړی شی څو روپۍ ور کړې. موټرسائیکل یې را روان کړ.
کورته راغلو ویدهٔ شو. سهار چي را پورته شو. چای مو
وڅیښلې. د علی جان پلار بابا ته وویل "شکر دی اوس دي دا
زوی ځوان دی. په دې مي ښخي زړهٔ ښهٔ شو چي تعلیم یافته دی.
دا ښهٔ دی چي په کلي کښې مو سکول شته. ډېر بختور خلګ
یا ست. زموږ د قام خو دا بد بختي په برخه ده. یو ځای ملایان
ورته ولاړ دي سکولونه نهٔ پرېږدي بل ځای بیا استاذان نهٔ ورځي
. ټول پر کورونو ناست دي حرامي تنخواګاني خوري.
یوه ورځ د یو استاذ مور مړه وه. زهٔ هدیرې ته ورغلی وم. په مور
پسې یې له هغو مردارو روپو اسخات ګرځاوو. زهٔ په کښې
ناست وم. دا ملنډي مو په له ووهلې. د سمال به مو راونیوو زما
قبول دی بېرته به مو ولاړ سړي ته ور کړ. ما در بخښلې دي.
زهٔ په دې سوچ کښې ورک وم "تهٔ دا ملایان ګوره. په دې ورځ هم
خلګو ته سر نهٔ ور خلاصوي . که نن یو ملا د دې سړي دا روپۍ
وغورځوي چي په دې اسخات، زکواة او خیرات نهٔ شته نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېږي بیا به وګورو چې خلک دا سې کوي او که نهٔ.د خلګو د ماشومانو ژوند ور بربادوي او که نهٔ.

د دې خلګو ایمان وماته معلوم دی.دوو شیانو ته ښځي ژر وار خطا کېږي.یو دا سي بدرنګي بل د خان نوم ته.

زهٔ د غټو خلګو هدیرو ته هم ورځم.د ثواب په نیت نهٔ له شرمه.

سبا په مخه سره ورځو.زهٔ د هغو په هدیرو کښې هم دا خلک وینم په مړي پسې روپۍ ډېري وېشي .زهٔ هلته هم دا سوچ کوم "تهٔ دې خلګو ته وګوره.ټول عمر یې د خلګو حق خوړلی دی .د خلګو جائیدادونه یې لاندي کړي دي .پر خلګو یې ظلمونه کړي دي .نن د هغو خلګو حق را اخلي ببرته یې و هغو خلګو ته په اسخات او خیرات کښې ورکوي .دلته هم د مولوي صېب ایمان...." ملایان صاحبانو ته څهٔ ډېري ورکوي.

دا خبري مي په دې درته وکړې . تعلیم یافته خلک نور که نهٔ وي په دې ښهٔ پوهېږي چې حرامیان څوک دي؟ حرامیتوب څوک کوي؟ " باباواړه وخندل.زهٔ پوه شوم چې بابا ته ستا دا خبره ور په یاد شوه چې (حرامي او د ډمي زوی زهٔ یم .د ډمانو او حرامیانو خویونه تاسو دا خاندانه او حلالوني کوی).کاکا خپله خبره جاري وساتله.

"ژړګله ! باید پر دې لوستو او تعلیم یافته خلګو ونهٔ خاندو.د دوی پر حال باید افسوس وکړو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ پوه شوم چې د کاکا ذهن د انصاف کچاریو ته لاړ. د بابا
خندا بې ځایه ورته ښکاره شوه. د دۀ دا خیال نۀوو چې بابا پر
دې وخندل چې زموږ په کلي کښې سکول نشته. د ملا سبق یې
ویلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

کلونه پس مورکۍ دباندي په هغه نغري کښي چای پر ېښي وې
چي چارپېره يې دوه ګزه دېوال پر راګرځولی وو. نور يې سر د
سالي غوندي په بوټو پوښلی وو. سهار وختي او ماځيګر ښه
ګزاره په کښي کېدله. غرمه او ماپښين ډېره تکليفجنه وه. اوس
بوټي ډېرو بادونو او بارانو له ځانه سره وړي وو. پر سر يې اوس
لوی لوی سوري وو. په دې تک سرۀ لمر به د نغري وځنګ ته
مورکۍ ناسته وه.
زۀ د لمانځۀ پر ځای ناست وم. دعا مي کړې وه. پخپله وړه خونه
کښي مي شا و خوا کتل. چت څۀ د بوالونه يې لا په لوګي تور
وو. د شمال لور ته يوه وړه دړه پر دېوال ټک وهلې وه. يوه زړه
کاسه، درې زاړۀ غابونه پر پراتۀ وو. يو د غوړو دونيم سېره ژېړ
ټيم (ډوبی) پر پروت وو. د خورما درخته پر جوړه وه چي مور به
بوره که به بوره نه وه ګړه مو په کښي ښودله
د ختيځ لور ته يو لوړ ځای چي مور يې سر په لرګيو پوښلی وو.
برسېره مو دوې زړې بشترې ټولي پر ښودې چي هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلتک(بړستن)، هره نالي ته مورکۍ رنګ په رنګ پیني یښې وې .لاندي یو سپین غټ صندوخ چي مورکۍ به زموږ مینځلي جامې پکښي ښودې.
د سهېل له لور بې وتهولو شوو بشترو ته نژدې دروازه وه .لږ را دې خواته یو غټ سوری چي د کړکۍ کار موځیني اخیستو. په ګرمي کښي به خلاص وو. په ژمي کښي به نیم په ختهو بند وو. نیم به مو په ګدړو بنداوو.
د لوېدیځ لور ته په میان کښي نغری،په چت کښي پر هغه برابر دوه کښ (د لوګي د پاره سوری)،یو جار (د بوټو ځای)جوړ وو. په ژمي به د نغري له یوې غاړې (لوري)مورکۍ له هغې بلي غاړي بابا کښېنستو.داسي نۀ چي یو زموږ کور داسي وو. تقریباً د ټول کلي که یوه خونه وه که دوې، ټولي داسي وې.
په ټول کلي کښي دوه صفا ښاهسته کورونه وو لکه د نادرخان او ملک منګل .د دغو کور ته رنګارنګ مېلمانۀ هم راتلو.ودې ته مي فکر هغه د جمال د ښار خبرو واړاوو.
دا ښۀ شو چي مورکۍ دننه راغله .چائینکه او پیالې یې کښېښودې. پیالې یې ډکي کړې ولاړه شوه. د دړي له سره یې هغه د بورې ټیم (ډوبی) راخیستو.ما مصله را ټوله کړه.راغلم د مورکۍ له څنګه کښېنستم.پیاله مي راپورته کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ: "زویه ! دا روزانې پرېږده. دا ستا په وس نۀ کېږي. له خدایه به بله روزي غواړو. د غم روپۍ را وګټې خو نیم نۀ شوې پاته."
زۀ: "موري ! دا یو څو ورځې دي ورسره اموخته به شم. تر ما واړۀ هلکان د بل مزدورۍ کوي. ټوله ورځ بېلچې وهي."
مورکۍ: "هغه له وړوکوالي په بېلچو وهلو اموخته دي."
زۀ: "زۀ به هم ځان په اموخته کوم. مور ته یې څوک تیاره راوړي."
زما و د مورکۍ تر میان لا دا خبري روانې وې چي چای خلاصي شوې. مورکۍ په خوا بدي ولاړه شوه. چائینکه او پیالې یې ټولي کړې. ما د ټوال ته شا ووهله. د ښار سوچ مي پر سپور کړو. بېرته را غبرګ شوم دې خپلو ناپوهانو خلګو او خړو کورونو، سپېرو دښتو، خړو پوټیانو او ښکو ته.
زړۀ به مي د شا له پښتې ونښتو "نۀ نۀ نۀ ځم نۀ ځم. دا خپل خلګ او خړ کورونه د دې خپلو دښتو سپېرې دوړې. پر دې سرکسونو او پارکونو نۀ ور کوم." ګوره په دې کښې څومره وخت تېر شوی وي. په دروازه کښې د خاټو (غاټو) کاکو زوی و دربډو.
هلک: "سلطانه ! بابا ویل مانښام دي ډوډۍ ته راشي."
زۀ: "خیرات مو کړی وو؟"
هلک: "نۀ مېلمانۀ دي."
زۀ: "مېلمانۀ څوک دي؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک کيسه راته وکړه چي هلک روان شو ـ ماته دا سوچ را ولوېدو چي "دا څنګه ډوډۍ ده چي ته يې هم غوښتی يې ـ په داسي ډوډۍ کښي خو بابا هم تر ننه چا نهٔ دی غوښتی ـ تهٔ يې څنګه وغوښتې؟ "

تر ماښامه مي دا خبره له ذهنه نهٔ ووته ـ ماښام داسي وخت ور روان شوم چي شه ترغونې وه ـ د اسرې (لنډي برات)د څلورمي ورځې مياشت تر ربړه سترګه(ځلان سوری) لاندي تر غرهٔ ښه لوړه ولاړه وه ـ تر مياشت لاندي بيا د غرهٔ تر سره د اسمان کيناره داسي تکه توره وه چي سړي نهٔ ده اوورو ګمان پر کولای شو ،نهٔ د ګرځ چي ور ورسېدم ـدوی دباندي کالی هوار کړی وو ـ چارپېره پنځهٔ شپږ بالښته پراتهٔ وو ـ نور يې تلتکان کت کړي وو ـ د بالښتونو پر ځای يې يښي وو ـ

له سلامه پس مي څپلۍ د هوار شوي کالي څنګ ته کښې چي خاټول کاکو او زويان ټول مخته راغلو ـ روغبړ يې راسره وکړو کښېنستم ـ زما له کښېنستو سره سم د دوی رږغ شو ـ موږ بېرته ولاړ شو د کالي څنډې ته ورغلو ـ

سيد ګل کاکو له درو زويانو سره را ورسېدو ـ له سلامه پس روغبړ وشو چي دوی کښېنستو ـ خاټول کاکو زوی ته وويل "ورشه اوبه راوړه ـ " هغه اوبه راوړې ـ سيد ګل کاکو ته يې ونيوې ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیدګل کاکو: "خاتوله ! مور شومیا(ناوه) نیولې ده.تر هغه مور
ستا په شي څکه نۀ کوو تر څو چي دي بخښلي نۀ یو."
خاتول کاکو: "سیدګله ! خدای به تولي خیر کړي .تۀ دا او به
وڅیښه."
سیدګل کاکا: "خاتوله ! په اخلاص درته راغلی یم.نن زما غاړي
ستا چاړه ده .نن مي د هر څۀ اختیار ستا دی.ما تۀ شین زړی
کړی، ستړی کړی یې.ناحقه مي پر خلګو ګرځولی یې."
خاتول کاکو: "سیدګله ! ما هم داسي په اخلاص بخښلی یې لکه
تۀ چي راغلی یې.زما ستا له او ومه سپیني قسم دی." سیدګل
کاکو هڅه وکړه چي ور ولاړ شي.
خاتول کاکو: "سیدګله ! له دې ګایه(خبري) مي قسم دی.تر هغه
چي او به دي نۀ وي څښلې."
سیدګل کاکو او به ښودې.خاتول کاکو یې په ناستي په غاړه
کښیي لاس ور واچول.یو ار بیا تولو په غېږ روغبړ وکړو.
ډوډۍ راغله .ښه ښوروا او توري، سپیني غوښي وې .ښۀ تر
بسو مو وخوړه .دسترخوان تول شو.خاتول کاکو خپل زوی ته
وویل ورشه ترخې چای پخې کړه.
سیدګل کاکو: "سلطانه زویه ! ډېر خوشاله شوم .چي خاتول
ډوډۍ ته راغوښتی یې بل دي په ډېر کم عمر کي د یو ډېر لوي
سړي کار کړی وو."
زۀ پوه شوم چي په دې یې ډوډۍ ته راغوښتی یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "سید ګل کاکو ! کوم کار؟ "
سید ګل کاکو: "هغه بازخان چي دي په څاپېړه وهلی وو۔"
زۀ: "سید ګل کاکو ! مجبوره یې کړم۔" ټوله کیسه مي ورته وکړه
سید ګل کاکو: "زویه ! دا نوی نسل تر مور ښۀ دی ۔د خبري څۀ د څاپېړي ځواب نۀ ور پرېږدي ۔مورږ لېوني یو چي پر ځوانانو لګېږو۔"
خاټول کاکو ته یې مخ ور واړاوو "خاټوله ! په ما و تا خو یې دري میاشتي ملنډي ووهلې ۔په دې هلکانو یې پخدا ای که دري ورځي ووهي۔"
زۀ: "سید ګل کاکو ! هغه څنګه؟ "
سید ګل کاکو: "زویه ! په دې خو خبر یې چي زما او د خاټول پر لښتي سره داوه وه۔"
زۀ : "هو خود خبر یم۔تۀ په خاټول کاکو ملامت هم وې۔"
سید ګل کاکو: "هو زویه ! په پوهېدم ۔خبره مي تر خولۀ وتلې وه بیا مي دا تربورګلوي وسترګو ته ولاړه وه۔"
زۀ: "سید ګل کاکو ! هغه ورځ چي مولوي صېب نصیحت کاوو۔ زۀ پوهېدم چي تا یادوي چي تر ماجت را ووتو۔یوار مي لا دا خیال شو چي سید ګل کاکو ته ووایه پر تربورو باچاهي مۀ کوه۔ په تربورو باچاهي وکړه بیا له دې خپله کم عمر او ستا له سپیني ږیري شرمېدم ۔اوس دا راته ووایه ولي پښېمانه شوې ۔بې دریمه د خاټول کاکو کورته راغلې؟۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید ګل کاکو: "زویه ! کیسه خو ډېره اوږده ده . لنډه به یې درته وکړم . ما چي په خاتول دعوه وکړه . خاتول په خان ننوتو . خان زۀ ور وغوښتم . موږ دواړو خپلي ورشي ورته وکړې . خان وویل "سمه ده بله ورځ به دواړه خپل ګواهان راولئ . "زما ګواهان خو نۀوو . خاتول هغې ورځي ته خپل ګواهان راوستو . په هغه ورځ خان نۀوو بلي خواته تللی وو . هم داسي په دې کښي درې میاشتي تېري شوې . کله به خان نۀوو ، کله په موږ کښي یو مانده ، کله موږ دواړه راغلي خان به نۀوو .

یوه ورځ مو خان پیدا کړی . دواړو ورته وویل "دا زموږ فیصله را وکړه . اوس خو دي کولمې راکښي پرې کړې . "

خان یوه ورقه راکړه . دا هغه پلاني سړي ته ور وړئ . هغه به ستاسو خلاصه در وکړي . " موږ هغه ورقه راواخیسته هغه سړي ته راغلو چي یو عام کاروبار یې د کرایې په دوکان کښي کاوو . دۀ په دوکان کښي دېوال ته شا وهلې وه . موږ هغه د خان ورقه ورته ونیوه . دی هغسې دېوال ته پروت وو . یو بل ځوان چي په دوکان کښي ورسره ناست وو هغه ته یې وویل "تۀ هغه کتابچه راواخله ویې ګوره . زۀ په کومه ورځ خلاص یم . "

چي دا خبره یې وکړه . ما بېرته هغه ورقه ځیني راونیوه . خاتول ته مي وویل "راځه . " چي را ووتو . ځو ښکنځل مي ځان ته وکړو ، ځو خاتول ته . له هغه پس مي ورته وویل "ماښام ډوډۍ وکړه . زۀ له زویانو سره کورته درځم . "

(c) ketabton.com: The Digital Library

په موږ سپین ږیرو کښې که دا ستاسو عقل وای.ولې به مو دومره ځله خوارول. "

په دې وخت کښې د ختیځ له لوري توره وریځ راروانه وه.تنا او برېښنا نۀ سره پرېکېده.

د چای له ځینښلو سره سم د خاتول کاکو له کوره را رخصت شو چې زۀ کور ته راورسېدم.د باران څاڅکي هم شروع شو.کالي دباندي هوار وو.ما خپل کالی له واره سره ونغښت دننه مي یو وړو. مورکۍ خپل او د بابا کالی دننه راوړو.یوه د اوبو بدنۍ دباندي پاته وه.زۀ په هغه زورور باران کښې ور ووتم. بدنۍ مي رادننه کړه. یو ځای باران زورور وو بل ځای هوا.زما په خیال داسي زړۀ به نۀ وو په ټول کلي کښې چې په کوګل کښې به پر کرار وو.

خونه څڅېدله چې په کور کښې څۀ لوښي وو هغه مو په خونه کښې اوبو ته کښېښودل. د دروازې خواته خونه څڅېدله.موږ پروا نۀ په کوله. د مورکۍ څراغ په لاس کښې وو. وار به نۀ وو هغه دېوال ته به ورغله په کوم دېوال چې به دریا ځړېده بیا به مي ور ناره کړه "موري ! تۀ دا څراغ راوړه.دا ډک لوښي به وباسم." چې ما به لا ټول لوښي نۀ وو کتلي.مورکۍ به بیا تر دریا را رسېدلې وه. د باران تر درېدو پوري موږ په ولاړې ولاړ وو.د سهارګاه وخواته مو بشترې هواري کړې بیا زۀ ویدۀ شوی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه غرمکۍ وه چې را ویښ شوم . د مخ د مینځلو او به مې را واخیستې راووتم .د خونو شاته وګرځېدم .کیلوال مې لیدو چې د خونو پر چتونو ولاړ وو.خود به د هر چا خونه لکه زمو ږ دا تویېده.خاوري یا به یې ګل پر اچاوۀ. هوا ښه ولاړه وه. ډنډ مېغ (تبش)وو کډې د باران له اوبو ډک ولاړ وو نېز(سېلاب)راغلی وو.

زمو ږ د کلي پر ماندۀ اوبه لوړې را اوښتې وې.ټوله هغه مځکه چې په سترګو ښکارېده ختې او اوبه اوبه وه.څو ځوانان چې کانې او لرګي یې په لاس کښې وو.له هغه بله لوري یو اځې لاجور شېخ لاسونه سره غورځول.ما بدنۍ کښېښوده مخه مې ور وکړه. په دې چټک ور روان وم چې لاجور شېخ خو ږ نۀ کړي چې ور نژدې شوم .لاجور شېخ د یوې وړې ماشومې سور نری پړونی تر سر تړلی وو. شین اوږد قمیس یې په غاړه، پرتوګ یې دومره غړلی وو.خلګو به دا سې محسوسوله چې ببخې یې پرتوګ شته نۀ. تکه سپینه د ماشومانو سدرۍ(چې تل به خپلې مور په کور کښې ورجوړوله)په غاړه وه .توري زړې، پرې څپلۍ یې په پښو کښې کشولې.

یو لوی مار چې نیازۀ (سېلاب) راوړی وو.غولۍ غولۍ پروت وو.ببخې د حرکت نۀ وو. ځوانانو وژلی .لاجور شېخ نۀ ور پرېښودی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلیـل یـې داوو "دا مـاران هغـه مـاران نـهٔ دي کـوم چې تاسـو پـه پخوانیو نکلونو کښې اورېدلي دي ـ دا ماران تاسو تجربه کړئ ـ دا چې د انسان ږغ واوري تښتي ـ تر هغه انسـان نـهٔ خوري چې پښه یې لوړه نهٔ وي پر یښې ـ

هغـه مـاران او دېـوان اوس هـم هغسـي مسـت ګرځـي ـ اوس هـم هغسي سپین دېو د تور تابع دی ـ اوس هم هغـه ښاماران هغسـي پر خزانو پراتـهٔ دي خلګ چیچي ـ د زهرو اثـر یـې بیا د چیچلي سړي په لمسیانو او کړوسیانو کښـې لا وي ـ ځړیکي او دردونه ګالي ـ "

په دې وخت کښـې غمخـوار کاکـا وویـل "شـېخ صحي وایـي ـ دا ماران سړی نهٔ چیچي ـ کـه یې چیچلای اوس بـه زمـا لـه دوولـس تنه کالـهٔ څـه یـو نـهٔ وو ـ زمـا د غـرهٔ پـه بـاره کښـې لـه کلونـو څلـور پنځهٔ ماران اوسي چې موږ په کډه راشو ـ زهٔ مېښي ته ورشـم ـ دوی ووینم په خونه کښي دننه پر غولي ګرځي چې کله موږ په کډه ور شو بیا دوي د خوني په شاتیرو کښي ګرځي ـ "

دلتـه پـه ځوانـانو کښـي د یـوهٔ ږغ شـو "غمخـوار کاکـا ! لـږ ښـهٔ پکښي وکړه ـ " کټ کټ ټولو وخندل ـ

غمخوار کاکا په تونده لهجه ورته وویـل "نـاپوهي دي ښـهٔ درسـره وکړي ـ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

هم داسي وخت تېرېدو۔ ما خپله مزدوري کوله۔ کليوال هم په پېغورنو سترې شو۔ نور يې حرمونی ، ډم او د زردانې يار راته ويل نهٔ وو په وس۔ يوه زردانه وه۔ هغه د چا پر چم ځان مي نهٔ شو ځيني خلاصولای۔ اوس مي د مزدورۍ له روپيو ښې ډېري روپۍ هم له مورکۍ او بابا پټې کړې وې۔

اوس کلونه تېر وو۔ جمال څهٔ کوې سدو لا څو واره ښار ته تللی وو۔ يوه ورځ مي جمال کښېناوو۔

زهٔ: "ياره ! که له دې واره ښار ته تللې زهٔ هم درسره ځم ۔ دورې به يو کار پيدا کړو۔ "

جمال: "دريمه ورځ زهٔ ځم ۔ هلته مي ښېخي ډېري پروتي دي ۔ په دوکان کښې ښېخي شی نشته ۔ په دې مي وځنډولې چي لږ نور يخ شي بيا ښې ګراني خرڅېږي۔ "

د جمال طبيعت ډېر خراب راښکارېدو۔ له جماله مي پوښتنه وکړه۔

زهٔ: "دا طبيعت دي دومره ولي او په څهٔ خراب دی؟ "

جمال: "سلطانه وروره ! مورږ دي خدای له موره خلاص کړي۔ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ: "ولې؟ "
جمال: "موږ چې يې په ښهٔ او بد نهٔ وای پوه کړي ـ ښاهسته به د دې نورو خلکو په شان ګرځېدو ـ نهٔ به مو د چا په ژوند کار وو ـ نهٔ به مو د چا په درد ،غم ،لوږه او تنده کار وو ـ "
زهٔ: "جماله ! دا څوک دی چې ستا دومره زړهٔ په شين دی ـ زموږ په کلي کښې يو څو کوره دي چې ښه ګزاره يې کېږي ـ نور خو ټول دا زموږ په شان وږي ،تږي او لوڅ دي ـ "
جمال: "ياره ! هغه بله شپه مورکۍ د لنډي صادق د کور کيسه راته وکړه ـ ياره ! خوب څهٔ قسم پخدا ای اوښکي مې په سترګو کښې نهٔ درېدې ـ
هغه بله شپه بابا او سدو ويدهٔ شو ـ زهٔ هم په بشتره کښې پروت وم ـ مورکۍ بشترې ته راغله په بشتره کښې ناسته وه ـ سر يې ټينګ په يوهٔ لاس نيولی وو ـ ما پر ږغ کړو "مورکۍ ! خير دی ولې دي سر په لاس کښې نيولی دی ـ سر دي خوږېږي؟ "مورکۍ راته وويل "نهٔ زويه !ـ " ما ورته وويل "بيا ولي په بشتره کښې ناسته يې؟ سر دي په لاسونو کښې ټينګ نيولی دی ـ دومره وش دي وکړو ـ يو کيسه خو شته؟ "
مورکۍ وويل "نن د زرغونې ترور پوښتني ته ورغلم ـ دومره مې زړهٔ پر خوږ شو چې راياده شي سر مې پرله وګرځي ـ يوار خو يې نږور کله ښه وي کله لېونۍ وي ـ ټينګه يې په کور کښې تړلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي. مېږۀ خو يې تر نږور له مخه لا ناروغه وو. په ځولۍ کښې
يې هم د باندي هم د ننه وړو.
يوه دا وه په کلي کښې به ګرځېده . له چا ګرېوان وړی په
مزدوري ور کړی. چا ته وړی په مزدوری ور ورېشلي. کله چا
زوړ قميس، چا من غنم په زکواة کښې ور کړي.
يو زوی يې درلود چي مزدوري، پور او دار يې کول، کور يې
چلاوو. اوس دا هم ناروغه پر بشتره پروته وه. په رڼو اوښکو
يې ژړل . ما ورته وويل "زرغونې ترورې ! تا خو په دې
نېستي، ناروغي کښې بېخي چورت نۀ وهلو. په هغه سره
نېستي او ناروغي کښې به دې تل خولۀ له خنداډکه وه."
دې يوارد را پورته کېدو هڅه وکړه. بېرته يې سر پر بالښت
ولګاوو. دومره د زړۀ له زوره يې وژړل . زۀ د هغې غيرتمندي
زرغونې وژړاته حېرانه وم. سپين او تور قمر وېښتان يې دا سي
سره نښتي وو لکه کرا سته . هغه غوښن سپين مخ يې نن پر
هډونو خالي پوست پاته وو. شنۀ خالونه يې په ژړ مخ کښې تور
ښکارېدو. يو څۀ وخت پس يې ما په خپل پړوني اوښکي ور
پاکي کړې.
زرغونې ترور راته وويل "زردانې لورې ! يو خو به ته وماته حق
رابخښې تا له ما سره بېخي ډېري نېکۍ کړې دي. "ما ورته
وويل "زرغونې ترورې ! تۀ وموږ ته حق رابخښه. زموږ څۀ حق
دی."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې ترور راته وويل "زرداني لوري ! ستا د احسان بدل خو له ما سره نشته خداى به يې در كوي . ستا به دا خيال وي چې د زرغونې په خپله ناروغي او نېستي خوا بده ده . نۀ لوري ! دا درې مياشتې كېږي يوه لور مې په كډه راغلې ده .د مېړۀ يې د مېرګي غوندې ناروغي ده . د دې يو ځاى تې .بې ده بل ځاى يې په نس (د اولاد په ځاى)كښې دانه ده . درې وړې لوركۍ، يو وړوكى زوى لري .په خداى چې راغلي دي كه يې تبخى پر اړولى دى ګني دى خو څۀ كوې.
د دې لوركۍ اولاد مې تر زړۀ لوېږي ."
بيا لكه له اوبو ډك لوښى ويشې ده . سترګې يې له اوښكو ډكې شوې .له دې واره زما هم تر وس ووتو ومې ژړل .را ولاړه شوم. زرغونه ترور مې هغسې پر بالښت پروته پرې ښوده ."
په دې وخت كښې زما هم سترګې را ډكې شوې. موركۍ ته مې وويل "بس."
زۀ: "زۀ اوس څۀ ورسره كولاى شم .له ما سره خو پنځلس سوه (1500) روپۍ دي .دا خو مې له بابا او موركۍ په دې پټې كړې وې چې ښار ته په لاړ شم."
جمال: "پنځه سوه (500) به موركۍ ته ور كړو.موركۍ به يې ور وړې . زۀ او تۀ چې ښار ته لاړ شو.هګۍ به خرڅې كړو بيا خو روپۍ په لاس راځي."
زۀ: "سمه ده."

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځه سوه روپۍ مي جمال ته ورکړې.
زۀ: "جماله ! داسي نۀ وي تۀ زړدانه ترور يا بابا او مورکۍ ته ووايې چي سلطان له ما سره ښار ته ځي."
جمال: "سلطانه ! لېونی خو نۀ يم."
دريمه ورځ سهار وختي د پاځۀ سړک په لور روان شوم. له ډېره انتظاره وروسته جمال هم را ورسېدو. له لږ انتظاره وروسته زړوکی بس راورسېدو. د جمال هګۍ يې د بس سر ته وخېژولې. موږ دننه د بس د ميان په خالي چوکيو کښېنستو. نوري د شا چوکۍ ټولي خالي وې.
ښۀ ډېر لاړو. يو وخت د استاذ له څنګه ناست سړی را روان شو. پر يوه او بله چوکۍ يې لاس ښودل تر موږه راورسېدو. جمال پر ما رږغ وکړو "پنځه سوه (500) روپۍ ورکړه ." ما پنځه سوه روپۍ ورکړې.
هغه سړی: "سل روپۍ نوري را کړه."
جمال: "ياره ! هګۍ دي څۀ او سپني خو نۀ دي چي تۀ يې دوه سوه (200) غواړې."
سړی: "څه پنځوست (50) راکړه. اوس خو به خوشاله يې."
جمال: "اوس دي هم ډېر تاوني کړو." پنځوس دۀ له خپله جېبه ورکړې.
يو بل په عمر پوخ سړی چي زموږ په څنګ کښي د هغې بلي خوا په خالي چوکيو کښي يواځي ناست وو. ويې خندل او ويې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل "زموږ پخوا کښې د یو سپین ږیري دا ګپه ډېره مشهوره ده - وايي هغه د خپل بس مونشي ته ویل ورارۀ کرایه خو معلومه ده - په بشتره کښې یې سره رسوه - " پر دې ګپه مو ښېخې ډېر وخندل-

یو وخت مې جمال ته وویل "زما خوا ګرځي - " جمال ښېښه خلاصه کړه - زۀ یې د ښیښې خوا ته واړولم - هغه سپین ږیري سړي له دې واره ښېخې ډېر په زوره وخندل-

جمال: "کاکا ! بیا یوه ګپه در په یاد شوه که څۀ؟ "

سپین ږیری: "هو زویه ! تر دې ځوانه پوري یوه خبره راپه یاد شوه - یوه ورځ یو سړي ښځه بس ته راوخېژوله - ښځې ورته ویل "تۀ ورشه یوه د پلاسټک خالي لوټه را واخله - زما په لاره خوا ګرځي - " هغه سړي وخندل "ستا عورته زموږ بخته...... د خلګو ښځې نارینه ته وايي ورشه یو څۀ پروټ راواخله په لاره کښې به مو سات پر تېر وي - زموږ دا وايي ورشه خالي لوټه راوړه زۀ خوړلي پرې باسم (باقي)- "

د سپین ږیري پر دې ګپه مو ښېخې ډېر وخندل - دا سي په تلو تلو کښې ما پښین قضا ښار ته ورسېدو - هګۍ مو ډېرې په احتیاط را کوزي کړې - رکشه ته مو وخېژولې - د هګیو دوکان ته راغلو - هګۍ مو له رکشې راکوزي کړې - په دوکان کښې ناست سپین ږیري وویل "د چای یې ږغ هوټلي ته ور وکړئ- "

جمال: " کاکا ! د ماځیګر اذان شوی دی که نۀ؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا: "زویه ! دا ښار دی څهٔ کلی خو نهٔ دی چې د ماځیګر لمونځ خلګ ناوخته کوي۔ موږ جمع لا وکړه۔"
جمال: "کاکا !موږ به لمنځونه وکړو۔ لږ به مو له دوړو (ګرځو) مخ صفا شي خو داسي شوي يو لکه د خاورو شیطانان۔"
کاکا: "سمه ده۔ ور شئ لمنځونه وکړئ۔ له هغې خوا چې راځئ د چای ورته ووایاست۔"
جمال: "سمه ده۔"
لمنځونه مو په مخامخ ماجت کښي وکړو۔ له هغې خوا مو هوټلي ته د چای وویل۔ چای راغلې۔
کاکا: "جماله ! دا ورور تر تا مشر نهٔ ښکاري؟"
جمال: "نهٔ کاکا !دا مي ورور نهٔ دی۔ کلیوال مي دی۔"
کاکا: "په ګنه کښي تا ته ډېر ورته دی۔ یقین مي نهٔ راځي چې کلیوال دي دی۔"
جمال: "نهٔ کاکا ! ریښتیا درته وایم۔"
کاکا: "سمه ده۔ زویه ! د سړي په پېژندنه کښي زهٔ اکثره نهٔ غلطېدم۔ نن ګوره څنګه غلط شوم۔"
جمال: "کاکا ! موږ ځو په ښار کښي ګرځو۔"
کاکا: "خود لاړ شی۔ ماښام بیا کور ته راشئ۔ داسي نهٔ وي تاسو په هوټل کښي شپه وکړئ۔"
جمال: "نهٔ کاکا !لیوني خو نهٔ یو چې په هوټل کښي به شپه کوو۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

را ووتو. په ښار کښي جمال له مخه زۀ ور پسې وم. هغه د جمال خبره وه په کلي کښي چي يې راته کړې وه. يو ښا هسته ځايونه، ښاهسته خلگ، نر او ښځې گډ گرځېدو. نۀ مخ پټي وو. يو ځاى خړ شيان پخېدل. جمال ور وگرځېدو. له هغو شيانو يې دوې دانې را واخيستې چي د ستي هغه سړي له جوش غوړويو راوکښو. له هغو دوو دانو يې يوه په لاس کښي ور واخيسته هغه بله يې و ماته په کاغذ کښي ونيوه. دۀ خپله خوره. جمال: "سلطانه! دا گرمه و خوره. دا گرمه ښۀ خوند کوي."

زۀ: "د دې شي نوم څۀ دى؟"

جمال: "سمبوسه."

ما يې هغه نرمه خوا په لاس کښي و نيوه. په هغه پنډ ځاى مه يې خولۀ ډکه کړه. توبه توبه يو گرمه وه بل ترخه. خولۀ يې راپخه کړه. ما اوف اوف کول جمال راباندي خندل. يو وخت پر داسي ځاى برابر شو چي په کتار کښي موڅيان ناست وو. څوک تر سرۀ، څوک تر ژړ او څوک تر زرغونۀ سايوان لاندي ناست وو. چا سلايي، چا پالش کاوۀ. يوۀ خو ښځي تعويذ په پاځۀ کښي گنډلو.

هم داسي يو دوه ماشومان چي وړوکی څادر يې هوار کړی وو. درې څلور د عطرو غټې شيښې پر پروتي وې. يو لوی د مصالې سرنج (بمبه) چي په هغه يې وړې ښيښې ډکولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا د پلاستک لوتي له پټاټو ډکي ېښې وې. ناري يې وهلې "دړې په سل دړې په سل." يو سړی چې يو شی د سړک په څنګ کښې درولی وو. يو لوی څرخ يې په پښه اړاوو. لوړه توره ډېره ډېره تېزه څرخېدله. کاکا بياتيانې، چاړې په تېرولې چې بياتې يا چاړه به يې ور نژدې کړه ترغځې (بڅرکې) تر غورځېدو. خلګ په کتار کښې ورته ولاړ وو. هر چا پر خپل وار بياتې او چاړه اخيستله روپۍ يې ورکولې.

زۀ: "ياره جماله! تۀ چې اول وار ښار ته راغلې. د يوار په سرکس کتو دې دا زموږ په رنګه خوار هېر شو. د ښار ښاهست دې ټکې په ټکې راته وويلو خو نۀ د خوارو خلګو."

جمال داسې ځان واچاوو لکه زما خبره چې يې ښېخې اورېدلې نۀ وي. دوباره مې په يوۀ لاس دی تر لاس ونيوو. هغه بل د هغو خوارو مزدورو په لور

زۀ: "ځان به نۀ اچوې. د دې خوارو دې ولې نۀ راته وويل؟"

جمال: "بخښنه غواړم. ملامت يم چې د ښار د رڼاګانو، هسکو محلونو، مستو خلګو مې درته وويل. د ځان په شان خوار مې هېر وو."

داسې تر ماښامه په ښار کښې وګرځېدو. د ماښام لمنځونه مو په يو دومره ښاهسته ماجت کښې وکړو. پخدای که مې زړۀ ځينې تلو. له ماجته را ووتو د کاکا د کور په لور روان وو. جمالو خندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "جمالو ! پر څۀ دي وخندل؟ "
جمال: "سلطانه ! زۀ چي اول وار له بابا سره راغلم .ماښام په دې ځای کښي را روان وو.ما چي د خلګو دا ګڼه ګوڼه ولیده .بابا ته مي وويل "بابا ! دا خلک ماښام ډوډۍ چيري خوري او ويده کېږي چيري؟ ياره ما هغه ورځ د بابا په زوره خندا وليده بل وخت زما د بابا داسي خندا نۀ ده په ياد." د کاکا کور ته ډېر ناوخته ورسېدو.
دې ته مي ستړګي وختي چي کله به ډوډۍ راوړي . يو وخت ماشوم د لاس او به راوړي .جمال له ماشومه پوښتنه وکړه "بابا او علي چيري دي." ماشوم وويل "دلته يو همسايه ډوډۍ کړې وه بابا هغه ته ولاړ.علي جان دلې نۀ وي.کله کله راځي.هغه په پلاني ښار کښي کالج وايي."
ډوډۍ راغله .له ډوډۍ خوړلو پس دواړو لمنځونه وکړو. بشترې مو هواري کړې.ويدۀ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

سهار چې را پورته شوو۔ د اودسو او لمونځو پس مې جمال ته وويل

زۀ: "جماله وروره ! ژوند دې ته وايي لکه د دې خلګو۔ زمونږ ژوند خو د انسانانو نۀ دی۔ د حيوانانو دی۔"

جمال هغه انګلسي ناول په لاس کښې پرله اړاوو چې پرونند مونږ په ښار کښې له يوې رېړۍ والا څخه رانيوو۔ جمال وخندل۔

جمال: "هو تۀ د دې خلګو وښۀ ژوند ته حېران يې۔ زۀ دې بېشرمه ليکوال ته ۔ دومره بربنډې خبرې ۔ دا خبرې زمونږ ليکوالان دغسې نۀ شي کولی۔ په کتاب کښې خو يې هوس وچ کړې "۔

زۀ: "زمونږ ليکوالان هسې کمزورې دي ګڼې دا لاړ ډېره پخوا خوشحال خټک ور خلاصه کړې ده۔"

کاکا پتنوس په لاس کښې دننه راغلی۔ له اسلام عليکم، زمونږ له وعليکم سلامه پس يې پتنوس کښېښودو۔ پيالو ته يې لاس وراچاوو۔ جمال قسم وکړ ۔ جمال چای واچولې ۔ د بسکټو يو غاب يې د کاکا خواته بل يې زمونږ د دوو په ميان کښېښودو۔

کاکا: "پر څۀ مو بحث وو؟"

جمال: "کاکا ! پر دې ليکوال۔" کتاب يې ورښکاره کړ۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا: "زویه ! زۀ خو په دې انګلسي لږ هم نۀ پوهېږم. په دې اوردو کښې لا ګزاره کولاې شم. دا اوس په تا سو دوو کښې کوم یو ویلاې شي؟"
جمال: "کاکا ! دواړه یې هم لوستلی شو هم یې لیکلی شو."
کاکا: "ستا سو په کلي کښې خو سکول نشته جماله ستا کیسه بابا راته کړې وه. دا سلطان خو تۀ وایې چې زمونږ کلیوال دی."
جمال: "کاکا دا خبره ریښتیا ده چې دی زمونږ کلیوال دی مګر زمونږ مور تر مورږ ورونړو هم دۀ ته ډېره توجه او مینه ور کوي."
کاکا وخندل.
کاکا: "ما درته وویل چې زۀ د انسانانو په پېژندنه کښې کله هم نۀ یم خطا شوی. یو رښته یې درسره شته. هره رښته چې یې ده."
جمال: "نۀ کاکا ! په خپلې لا نۀ یو سره ګډ."
کاکا: "زویه ! ما داسي ورونړه لا لیدلي دي. یو پلاني خپل بل پلاني خپل وي بل داسي ورونړه چې یو له یوۀ بل له بل مذهب سر تعلق لري. هم داسي وروړنړه چې یو له یوې بل له بلې ژبې سره تعلق لري بل خپلي نۀ ده ضروري. دوستی به مو سره کړې وي. یو څۀ به ضرور وي. خیر دا راته ووایه شپه را سره کوی که کورته ځی. دوکان بند دی ځو ناوخته دی."
جمال: "کاکا ! زۀ کورته ځم. سلطان دلې یو کار پیدا کوي."
په دې وخت کښې ټول په یوار را ولاړ شوو. تر خونه راووتو. دباندي په کوڅه کښې راروان وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا: "دلته یو سړی دی راځي له ما څخه هڅکی وړي. هغه راته وویل یو سړی را پیدا کړه. یوه بنګله مې اخیستې ده خوشې ولاړه ده. هغه به ګوري. په ورځ که یې بل کار کاوو هم دې کوي. بدبخته چې ویې وینې دده مزدورپه کاروي. هغه ورځ یې ویل بلې خواته ځم کېدای شي ډېر وخت نه شم را "

د کاکا تر دوکانه په ګپه ګپه کښې راورسېدو. جمال ته مو رخصت ور کړو. جمال روان شو. کاکا دوکان خلاص کړو صفایي وکړه. موږ په دوکان کښې ناست وو. کاکا د کلي حال راڅخه کاوۀ. په دې وخت کښې کاکا هوټلي ته ورږغ کړو چای راوړه.

هوټلي: "کاکا ! چای به وځنډېږي. باروالا نشته."

کاکا: "باروالا غواړې چې په لاس یې در کړم؟ "

هوټلي: "هو خود یې غواړم."

کاکا ماته مخ را واړاوو

کاکا: "د هوټل مزدوري کوې یا دې خوښه ده؟ "

زۀ: "خود کاکا !په مزدوري کښې شرم نشته خو دیې کوم."

دواړه هوټل ته ورغلو. کاکا دا ټوله کیسه ورته وکړه.

زه: "په کار څۀ نابلده یم. خوشکه به نۀ کوې. تنخوا تر هغه بل باروالا څۀ کمه راکړه. داسي نۀ وي تۀ پوچه خبره وکړې دستي دي کار پرېږدم."

هوټلي: "سمه ده."

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار مي شروع کړو. هوټل تیاره ما ښام بندېدو. د پردېسۍ دي ځان په خولۀ شي ـ د شپې چې به پر بشتره پرېوتم د ستي به مورکۍ، بابا ،زردانه ترور او د خړ کلي کوڅې،د کور او کلي تر میان سپین ډګرۍ چې هر ماځیګر به ببتي ،بډۍ او خوسي پر کېدو. ټول به مي وسترګو ته جګ ودرېدو. په دې سوچ ،سوچ کښي به کوتره ترور را په یاد شوه چې یکې یو زوی سرفراز یې درلود. هغه هم پربدي جنګ ته د جهاد په نیت تللی وو. ناوکۍ یې د پلار پر کور ناسته وه.
اخیر د سرفراز خسر د سرفراز پلار ته وویل "دا خپله نږور له ما یوسه ـ" د سرفراز پلار ورته وویل "زۀ ښځه څۀ کوم.تر ما له تا سره ښه ده چې ناسته وي."
د سرفراز پلار یې پر دې مجبوره کړی چې خپله نږور یې کورته راوسته .کلونه تېر شو ـ د سرفراز د مور هیله نۀ ختـه .هر ماخوستن یې په دې نیت بشتره هواروله . تر سر یې د اوبو بدنۍ ډکه ښوده چې نن به زما د زړۀ ټوټه راشي. نن به زما د زړۀ ټوټه راشي.
ټوله شپه به وخالي بشتره ته ناسته وه .اوښکي به یې له سترګو بهېدې . ښېراوي به یې کولې "سپین پوښو !!!!!دواړي مو خطا شه. یوه مو هم مۀ سمېږه. څۀ مو راباندي وو چې زما د زړۀ ټوټه مو ولېږله.څۀ وکړم؟ څۀ وکړم؟ نور څۀ کولای شم؟.دغسي مو ناوکۍ په سرو لاسو خالي بشتره ته کښېنه . زما د زړۀ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوټې به د چا پـه وينو لاس سرۀ وي ـ د چا بـه د دۀ پـه وينو لاس لړلي وي۔"

پر دې ځای به ودرېده "داسي نۀ وي د بل په وينو د دۀ لاس سرۀ وي۔" ولاړه به شوه "داسي نۀ شي کېدلای۔زما د زړۀ ټوټه کـه نـن نۀ راغله سبا ضرور راځي۔"

بل يې څه کولی شو۔ مېړۀ او نږور به يې هم په ښترو کښې پراتۀ وو او ښکي به يې تويولې۔ دوې درې مياشتي چې بـه د شپې پـه ښتره کښې پرېوتم يوې او بلې خواته به اوښتم را اوښتم۔

په دومره وخت کښې زما له رکښې والا (د هوټل د مالـک د خور زوی وو) سره شناخت شو۔له دۀ سره مي په دې خالي کوڅو کښې رکشه چلوله ۔رکشـه مي زده کـړه ۔ هـم داسي پـه مياشت دوې کښې جمال راتلو د کور کلي حوال يې راوړو۔ کال پوره شو۔

لـه يو سوزوکي والا سره مـي شـناخت جـوړ شو۔ يـاره شـوق څۀ عجبه شی دی چې د چرګـانو پـر قصابو ګرځېدو۔ هر ماښـام يـې هغـه پاتـه ګندګي ټولولـه ۔ ټـاکلي ځای تـه يې وړه ۔ مـا پـه هغـه بدبويي کښې له دۀ سره شپه تـر نيمايي د سوزوکي د زده کېدو په خاطر تېروله چې دا مـي يقين شو چې اوس دي موټر هم زده دی۔د رکشې استاذ ته مي وويل

زۀ: "لېسنس به څنګه جوړوو ؟ "

استاذ: "دوه عکسونه،دوه زره روپۍ راکړه ۔پـه هفتـه (اونۍ)کښې لېسنس جوړ وغواړه۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "ولي استاذه ! د ډاکټر سرټيفيکېټ نۀ غواړي؟ "
استاذ: "نۀ۔"
زۀ: "دوی څۀ خبر دي چې زما لاس، پښې، سترګې ټولې ثابتې دي؟ "
استاذ: "دوه زره روپۍ ګواهي ورکوي۔"
زۀ: "دوی په دې څۀ خبر دي چې زما موټر زده دی۔ امتحان خو به را څخه اخلي؟ "
استاذ وخندل او ماته يې وويل
استاذ: "امتحان هم دا دوه زره روپۍ ورکوي۔ "
هغسې وشو۔ په هفته کښې استاذ جوړ لېسنس په لاس را کړ۔ په دې کښې کلونه تېر شو۔ يو سهار کاکا را ناره کړه۔ زۀ ورغلم۔ يو سړی په موټر کښې ناست وو ۔ دوه هلکان هم په موټر کښې ورسره وو۔ له موټره يې را ږغ کړو "کاکا ! دوه درژنه(درزنه) هګۍ را واخله۔" دوباره يې بيا تر موټر سر را ويستو "کاکا ! چې ماشيني هګۍ را نۀ کړې۔ "کاکا هګۍ شمار کړې۔ پر ما يې را ږغ کړو
کاکا: "راشه دد دې سړي۔ مزدور پکار دی۔"
زۀ: "کاکا ! اوس يې درته وويل که هغه کلونه مخکې چې يې درته ويلي وو؟ "
کاکا وخندل
کاکا: "درځه۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا هڅکې ورکولې هغه سړي ته يې وويل
کاکا: "تا هغه ورځ وويل زما مزدور پکار دی."
سړی: "هو. تا پيدا کړی که څنګه؟"
کاکا:هو. دغه ځوان دی."
سړي ماته سترګي را واړولې. ښځه په غور يې راته کتل بيا يې
وويل سړی: "ما او تا بل وخت سره ليدلي دي؟"
زه: "نه اول وار دی."
سړی: "که اول وار دی که دويم خو ماته ډېر شناخته ښکارېږې
."
زه: "څه ووايم."
سړی: "دا خندا خو دي ببخي ډېره شناخته راته ښکاره شوه."
کاکا: "د يو بل چا شک به دي ورباندي راځي. داسي ډېر خلک
شته چي يو و بل ته په ګنه کښي ډېر ورته وي."
سړی: "څه ووايم. څوک يې،د چا زوی يې او هغه څه کار کوې؟"
ما د خپلي کورنۍ ټوله کيسه ورته وکړه.
سړی: "څه ووايم؟ څو تنخوا غواړې؟"
زه: "پروند يو سپين ږيری سړی راغلی و ماته يې و ويل له مور
سره خيراتي ايمبولنس چلوه. په ځای کښي ناست او سه هر کله
چي لاوارثه مړی پيدا شي يا ډېر غريب ناروغه. مور به حکم
درکوو او ته به يې رسوې. ښه تنخوا هم درکوو. ما ويل څه
ووايم بل وخت مي دا مزدوري نه ده کړې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی: "بس بس موټر چلولای شې؟ هغه هم زما سړی درته راغلی دی. هغه سپين ږيري دا دا نښانې يې دي. لس زره روپۍ در کوم ـ له پېرې کولو پس ښه خرچه هم درکوم بل ځای در کوم. د ورځې که دي بله مزدوري کوله کوه يې. زه دي له بلې مزدورۍ نه راګرځوم خو تياره ماښام به بنګلې ته ځان رسوې ـ په بنګله کښې يوه خونه درکوم. په هغه کښې به اوسې."

ز ه: "صېبه ! بل کار خو نه ورسره کېږي چې په پېره درسره لاړ شم ـ د هوټل له مزورۍ خو ووتم بيا به درې څلور ورځې بېکاره تېروم. له هغه پس به بل کار پيدا کوم."

کاکا: "سمه تنخوا ورکړه .دا هوټل به پرېږدي. بنګله دي چيري ده؟"

سړی: "سمه ده. چوکيداري به هم ورکړم. ماځيګر زه درته راځم. سره لاړ به شو. دلته نژدې په پلانکي روډ کښې ده. اوس ناوخته دی هلکان سکول ته رسوم بل کيلۍ هم راسره نشته."

کاکا: "څنګه دا خو نژدې هم ده؟"

زه: "خوښه مې ده."

زه چې له کاکا او سړي څخه د هوټل مالک ته ورغلم. هغه له ما ډېر خوشاله وو. د هغه سړي کيسه مې ټوله ورته وکړه.

هوټل والا: "تنخوا به در زياته کړم. کار مه راپرېږده."

زه: "استاذه ! نور د هوټل کار نشم کولای. ډېر راته ګران دی."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا مائیګر مي ټول هغه د بنګلې مالک ته په انتظار تېر کړو.
سړی نهٔ راغلی. په دې بل ما پښین وختي سړی راغلی.
د هوټل له مالکه مي د تلو اجازه وغوښته. هغه اجازه راکړه. له
سړي سره په موټر کښې کښېنستم. خدای شته د موټر ناستي
ډېر خوند راکړی. سوکه سوکه بنګلې ته ورسېدو. په ګېټ
کښې یې موټر ودراوو. ګېټ یې خلاص کړ په بنګله ور ننه شو.
وګېټ ته نژدې وړه خونه یې را خلاصه کړه. ما ته یې وویل
سړی: "په دې کښې به تهٔ اوسې. دا دوې کیلۍ واخله. یوه د
ګېټ ده دا بله د دې خوني ده. دومره خیال به یې ساتې لکه خپله
بنګله چې دې وي."
زهٔ: "خود به یې ساتم. روپۍ راکوې د خدای پر پار خویې نهٔ در
ګورم.
سړی: "په جمعه دوې کښې زهٔ او کور والا راځو دلته شپه کوو
بل ځوک بېخي نهٔ درته راځي. وخت ناوخته هغه څو کسان خود
درته راځي چې له بنګلې څه سامان وړي یا یې راوړي. هغه ټول
درپېژنم." بېرته راووتو. په موټر کښې د هوټل په لوري سره را
روان وو. بېخي ډېر یې زما په لور کتل.
سړی: "عجبه خبره ده. زما د بېخي ډېر شناخته شک دربا ندي
راځي. تهٔ وایې مور بېخي سره لیدلي نهٔ دي."
زهٔ: "څهٔ و وایم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې کښې هوټل ته راورسېدو۔ زۀ يې کوز کړم دی روان شو۔
ماښام مې په هوټل کښې ډوډۍ وخوړه۔ د هغه چا بنګلې ته لاړم
چې خلګو فريد صېب ورته ويل۔ دا يوۀ چا ته نۀ وو معلوم چې
څۀ کار کوي ۔دلته ژوند پر کړو لارو سم کړم۔
هغه د دۀ خبره وه ۔په جمعه دوې کښې چې به دی راغلی،درې
څلور پنځۀ کسه به نور هم ورسره وو۔ډوډۍ او کبابونه به يې را
اخيستي وو ،سره له څو بوتلو(ما شربت ګڼلی وو)چې ډوډۍ به
يې وخوړه خالي بوتلونه به يې د بنګلې د خونو سر ته وغورځول
چې کله به ورسره راغلي مېلمانۀ وو تو۔ يوه ښاهسته ښځه به
راغله۔ ګېټ به يې وټکاوو۔ ما به ګېټ ورخلاص کړو۔ دا به دننه
ورغله۔
يوه ورځ هغه ښځه راغله ۔ مېلمانۀ لا دلې وو۔ما دروازه
ورخلاصه کړه۔دې رانه وپوښتل
ښځه: "مېلمانۀ تللي دي۔"
زۀ: "نۀ دلې دي۔"
دا راغله زما په خونه کښې راسره کښېنسته۔ ما دروازه بنده
کړه چې کښېنسته پړونی يې لرې له ځانه واړاوو۔دومره نرۍ
جامې يې اغوستې وې چې ټوله ځيګر يې تر ښکارېدو۔زۀ
وشرمېدم ۔سترګې مې واړولې بيا مې تر هغه د دې په لور
سترګې نۀ دي اړولې چې مېلمانۀ وو تو۔دا هم له خوني ور ووته۔
فريدصېب تر لاس ونيوه۔ سره روان شو۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ښځه خو مي له اولي ورځي د رنډی، شک وو ،نۀ د فريدصيب د ښځې ـ يو خو فريدصيب سپين ږيرى دى ـ تک سپين سر يې په نکريځو تورولى ـ ږيره او بريت يې پاک خرييل ـ په وچ زور يې ځان ځوان کړى وو ـ ښځه بيخي ځوانه وه بل که د دۀ ښځه واى خو ماشومان به ورسره وو ـ کله به بيرته پښيمانه شوم چي سپين ږيرى سړى دى داسي به څنګه کوي ـ
بو تلونه مي هغه ورځ وپيژندل چي له بارانه سره ډيره تېزه هوا ملګري وه ، بوتلونه يې د خوني له سره کښته را وغورځول ـ له دې واره جمال دونيمي مياشتي پس راغلى ـ
زۀ: "ولي وروره ! دومره وځنډې دې؟ "
جمال: "له دې واره خو يخ وو ـ هګى نۀ خرابيدې ـ په دې وځنډيدم ـ " چاى مو سره وڅيښلې ـ جمال د کلي سرسري حال احوال را کړى ـ ما د دې خپلي مسافرۍ او مزدورۍ حال احوال ورکړى ـ
زۀ: "وروره ! تۀ اوس په ښار کښي وګرځه ـ زۀ به کار وکړم ـ "
جمال: "وروره ! زۀ په ښار کښي ګرځېدلى يم ـ سودا مي کړې ده ـ پروندى راغلى يم ـ که کورته حال احوال يا شى ليږې ـ "
زۀ "نۀ تۀ دا راته ووايه چيري وې؟ شپه دې چيري وکړه؟ "
جمال: "له علي جان سره ـ "
زۀ: "بس ټولو ته سلامونه ورکوه ـ په يو څو شپو کښي که خير وو زۀ هم کلي ته درځم ـ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال رخصت شو. زۀ په خپل کار اخته شوم. ماښام مي د هوټل مالک ته وويل "زۀ سبا او بل سبا کښې کورته ځم .خپل حساب وکړه .د حساب وکړو.د هوټل د ډوډۍ حساب مي ورکړ. په دې سهار په ښار کښې وګرځېدم.د بابا ،مورکۍ او زردانې ترور د پاره ښۀ ښۀ کالي رانيوو.ځان ته هر شی نوی نوی. هوټل ته راغلم. ډوډۍ مي وخوړه.ماخوستن بنګلې ته لاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

سهار چي راپورته شوم ببخي ډېر باران اوربدلي وو- سپين كالي مي واغوستلو- توره او خړه قمره اوږده سدرۍ، ژېړه زري لونګۍ مي ټينګه په هنداره كښي ښه په خيال وتړله - نوې سرې ښكاري څپلۍ هزاره جوړ مي په پښو كړې چي ځان مي تيار كړ- غوټه مي را په شا كړه را ووتم - په ركشه كښي كښېنستم - ركشه روانه شوه - هر وخت چي به موټر يا بل شی تېر شو- پر ركشه به اوبه وغورځېدې-

د ركشې والا وويل "اهي ستا- " يو څواره چي مي د دۀ له خولې دا واورېدو چي دۀ بيا وويل "اهي ستا- "ما ورته وويل "نورېې وماته راپرېږده- "

د ركشې والا پر شا را وكتل له خنداشين (ټيكې)شو- دا وخت د سړک په منځ كښي ډنډ اوبه ولاړې وې چي ركشه لږ په كښي لاړه بيا بنده شوه- دۀ پر شا را وكتل ماته يې وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

رکشې والا: "دا ستا د لاسه."
زۀ: "ستا د لاسه."
رکشې والا: "ستا د لاسه."
زۀ: "ستا د لاسه."
رکشې والا: "ستا د لاسه."
چې دی کوز شو. پر توګ يې را پورته کړو. له رکشې سره يې د رکشې د کښلو په خاطر زور شروع کړ. ما هم پرتوګ را پورته کړ. را کوز شوم. خپله غوټه مې را په شا کړه چې تر اوبو را ووتم. د دۀ په سترګو شوم. را ناره يې کړه
رکشې والا: "اې دله! دا زما روپۍ راوړه."
ما له هغه ځايه خپلې نوې څپلۍ ورښکاره کړې.
زۀ: "دله! تۀ دا زما د نوو څپليو روپۍ راوړه." زما له دې خبرې سره دۀ په اوبو کښې را منډه کړه چې تر ما را رسېدو. ما وخندل.
رکشې والا: "تا څۀ...."
زۀ: "زۀ يې نۀ خورم. که دی ښۀ شی دی تۀ يې وخوره."
زۀ او دی چې لاس او ګرېوان کېدو. خلګ ميان ته را غلو.
رکشې والا: "شرم نۀ لري. زما روپۍ يې نۀ کړې را رهي شو."
زۀ: "وروره! په رکشه کښې ستړی شوم. دلته ورته ناست يم چې رکښه سمه شي. زۀ ورسره ځم."
دی په ګونجې تندي، تونده لهجه ږغېدو. زۀ په ورين تندي، وړه وړه خندا ورته ږغېدم. خلګ چې څۀ راتلو هغو د رکشې والا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملامتاوو۔ اخیر مجبوره شو په اوبو ګډ شو چې څو قدمه د
رکشې په لوري لاړ ببرته یې شاته را وکتل
رکشې والا: "اې دله ! داسې نۀ وي زۀ په رکشه اخته شم۔ تۀ لاړ
شې۔"
زۀ: "نۀ ځم وروره ! څۀ خر سړی یې۔"
رکشې والا: "خر به دي لا پلار وي۔" ببرته را غبرګ شو۔
زۀ: "وروره ! لاړ شه۔ څۀ تورزړی انسان یې۔ په لوړه دي لا هم باور
نۀ کېږي؟ "
رکشې والا: "ولې مې نۀ کېږي۔ "
زۀ: "خو ورشه ناوخته دي کړم۔ "
رکشې والا: "دله ! داسې نۀ وي رانه لاړ شې۔ زما روپۍ به
یوسې۔ "
زۀ: "نۀ ځم، نۀ ځم، نۀ ځم۔ "
د ی خوار په اوبو ګډ شو۔ وار به نۀ وو شاته به یې راوکتل۔ زۀ د
سړک پر څنډه ورته ناست وم۔ دۀ چې به زما پر خوا را وکتل۔ زۀ
به یې ناست ولیدم خولۀ به یې وبنوربده۔ ما به له دې ځایه ور
ناره کړه
زۀ: "لس واره۔ "
دی به بیا زما پر خوا په اوبو کښې را رهي شو۔ ما به ببرته ور
ناره کړه
زۀ: "هله ژر شه۔ ببخي ډېر ناوخته شوم۔ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی به بېرته د رکشې په لور ورغلی . یو وخت د دهٔ له رکشې سره زور ونه وو. ما بله رکشه ته لاس ور کړ چې رکشه ودرېده . غوټه مې پکښې کښېښوده . رکشه روانه شوه . ما سر تر رکشه ورا ویستلی چې ور ناره مې کړه.
زهٔ: "رکشې والا ! خپل جوار ګوره .د شکانه په قسمونو باور مهٔ کوه . "
د دهٔ خوار خو بل شی په وس کښې نهٔ وو لکه یو ما شوم لاس یې د ښکنځلو په شان پورته کښته کاوو.
اډې ته راغلم. په اډه کښې په بس کښې د درو کسانو په چوکۍ کښې له ناستو دوو کسانو سره دریم زهٔ کښېنستم. بس روان شو. زما ببخي ترډېره وخت دې ته فکر نهٔ وو چې له تا سره په څنګ کښې دوه کسه نور هم ناست دي.
یو وخت چې مې په څنګ کښې ناست سړي په کټ کټ وخندل. ما سترګې ور واړولې. زما په څنګ کښې ناست سپین ږیری سړی تک سور مخ، د مخ په لوړو دوو غاښونو کښې یو وتلی. تور ، خیرن پټکی. یو بل ښاهسته ځوان ته ږغېدو چې تازه راغلې څو تاره ږیره، تک تورکالي، اوږده وېښتان، تکه سره بلوڅي خولۍ یې پر سر وه. کیسه یې څهٔ داسې ورته وکوله سپین ږیری: "سوجا ملک پښ داسې کتار کاوهٔ په درست دیار کښې داسې د موري زوی نهٔ وو چې له دهٔ یې کتار ګټلو. سوجا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملک چې به کتار ته کښېښستو ښېخي ډېر نندارچيان به پر چارپېره وو.
يوه ورځ ماځيګر د خوشکاوې د خان نوکر راغلی. پر سوجا ملک يې رږغ کړو "هلکه سوجا ! را ووځه."
له سوجا سره يو بل سړی ولاړ وو. په آره کښې يې غاښونه ورته کښل. چې د سړي آره يې په لاس ورکړه. راووتو د باندي په دروازه کي ښځه وغځېدو چي ستوماني يې ووته. د خان پر نوکر يې رږغ کړ "څه دي ويل؟ د بل د در سپيه !!! ." نوکر ورته وويل "دا څه......... خورې؟ "سوجا ورته وويل "که ښځه کار دی خو ته يې وخوره."
ټولو ولاړو خلګو په يو وار په کټ کټ وخندل. دا سي ښکاره شوه چې دا ولاړ خلک ټول د سوجا همدرده دي. د خان نوکر زورونه وهل. پوچ رد يې ويل. خلګو نيولی وو. سوجا له خپله دوکانه د لوېديځ په لور تر سړک راپوري وتو. د شاه جهان ميدېکل مخته په برنډه (برآمده) کښي پر يو اوږده بېنچ (په سپين رنګ رنګېدلی وو) کښېښستو.
د خان نوکر د سړک له هغه بلي غاړې ورغښتو. خلګو ټينګ نيولی وو. سوجا يو ګړی ناست وو بيا ولاړ شو. له ميډېکله يې يوه ښه هواره تخته راويسته چي په برنډه کښي يې کښېښوده. په شنه رنګ، په خړه تخته کښي د اتلسو کاڼو (ګاټو) کتار جوړ وو. يو د مسالې دبلی يې خلاص کړ. دوه رنګه ګاټي يې راتوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو. ګاټي ټول له چادره (ټيم) څخه جوړ وو . يو درې کونجه بل څلورکونجه .ژر ژر يې درې کونجه يوې خوا ته کښېښودو. څلورکونجه بلې خواته . را ولاړ شو. خلګو ته يې ورناره کړه "دا سړی را پرېږدئ. کتار تيار دی."

خلګو نۀ ور پرېښودی. اخير د سړک هغه بلې غاړې ته ورغلی. د خان پر نوکر يې غېږ وګرځوله "راځه د سړک هغه بلې غاړې ته راکښېږې کړو چې تر سړک واوښتو. د ميډيکل په څنګ کښې هوټل ته يې ورږغ کړ "ښې يخې اوبه او دوې چائينکي چای راوړه." د خان نوکر يې پر هغه اوږد سپين بېنچ کښېناوو. دی مخامخ پر مځکه ورته ناست وو.

هوټلي چای اوبه راوړې .سوجا د اوبو ګلاس ډک کړ. د خان نوکر ته يې نيولی وو چې د خان نوکر خولۀ بيا چپه وخوځوله. سوجا ولاړ شو او ورته ويې ويل "بس بس!!! نوري دې نۀ اورم. دا اوبه ونيسه .نور به ما اورې .تۀ په دې خبر يې چې پښې ،پېښور، ډېرم ته دلته هغه خلګ لا هم د سپي په نظر ګوري چې په کور کښې د ماښام اوړۀ نۀ لري. دا خلګ زما په خيال ډېر غلط دي. کوم چا ته چې د سپي په نظر ګوري هغه نه دي سپي. زما په خيال سپي هغه دي چې په کور کښې اوړۀ نۀ لري يا هغه دي چې د بل د در په ډوډۍ مست دي."

تياره ماښام بس ودرېدو. زۀ راکوز شوم. غوټه په شا په لاره را روان وم. دا سوچ مې کاوۀ "بابا! چې دا تور پټکی وتړي. سپين

(c) ketabton.com: The Digital Library

کالي، توره سدرۍ واغوندي. د زرتارو کپۍ (مچنۍ) په پښو کړي .سم دم ملک به ښکاري - مورکۍ چي دا جامې واغوندي، پړونی پر سر کړي. د ملک ښځه به ښکاري." کورته راورسېدم.

مورکۍ او بابا دواړو پر خپل وار په غاړه کښې لاس را واچاول. د روغبړ پر وخت يې له ډېري خوشالۍ ژړل .هم داسي په ګپه ګپه کښې ډوډۍ وخوړه شوه.

سهار چي ماجت ته لاړم .له لمانځۀ راووتو، ټولو راغلو کليوالو، له مولوي صېب سره مي پر خپل وار روغبړ وکړ. مولوي صېب: "ماشاء الله سلطانه ! ډېر په ښۀ رنګ شوی يې . پښتنو څومره ښۀ ويلي دي (د مريي غوندي يې وګټه د باچا غوندي يې وخوره)."

له ماجته د زرداني ترور کورته ورغلم. په دروازه کښې مي ټوخه وکړه. په خونه وردننه شوم. دوی چي زۀ وليدم ټول را ولاړ شو. زرداني ترور لا هغه خپل عدت نۀوو پرې ايښی. په غېږ کښې يې ټينګ نيولی وم. اوښکي يې څڅولې.

زۀ: "بس دی اوس مي پرېږده .هغه نور خواران دي په ولاړه مړۀ کړو."

چي دې مي له غاړې لاس وکښو. له هغه پس مي له ټولو سره پر خپل وار روغبړ وکړ. په ګپه ګپه کښې چای راغلې، په اوبو کښې جوش هګۍ، ورسره بسکټ . چای مي وڅښلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "جماله ! کورته ځم ـ غرمه به کور تېره کړم ـ که يو کوشنی کوشنی کار وو ـ هغه به ما پښېن وکړم ـ سبا که خير وو بېرته ځم ـ
زردانه ترور: "په خدای که قدم واخلې ـ د غرمې ډوډی به خورې "
د زردانې ځواب چا کولو ـ د غرمې له ډوډی پس چې را روانېدم ـ زردانې ترور بېخي ډېري زاری راته وکړې چې ماښام ډوډی ته راشه ـ که ډوډی ته نۀ راځې ـ ډوډی وخوره راشه چې رخصت مي را واخيستو راووتم ـ زردانه ترور او جمال دواړه تر خونه دباندي راسره راووتو ـ جمال په دروازه کښي پاته شو ـ زردانه ترور يو څو قدمه راسره لاړه چې مخ مي ور واړاوو ـ د زردانې ترور سترګي له اوښکو ډکي وې ـ دا وخت يې خندا او ژړا دواړه پر شونډو ښکاريده ـ ما مخ پر بله خوا واړاوو ـ راروان شوم بيا مي پر شا نۀ دي ور کتلي ـ
کورته راغلم ـ بابا او مورکی د کور د خوني ومخ ته بابا پروت وو ـ سر يې پر جګ شنۀ بالښت ايښی وو ـ مورکی يې وڅنګ ته ناسته وه ـ يو څنګون يې لوړ پر بدنی ايښی وو چې زۀ کښېنستم ـ بابا را پورته شو ـ مورکی تر څنګانۀ لاندي بدنی واخيسته ولاړه شوه ـ بابا بېخي تر ډېره حېران حېران راته کتل ـ مورکی بېرته راغله ـ د اوبو ډکه بدنی يې راته ونيوه ـ
مورکی: "سلطانه زويه ! ډوډی به درته را واخلم ـ "
زۀ: "نۀ موري ! ډوډی مي له جماله سره وخوړه ـ "
مورکی کراره کښېنسته ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا: "زویه ! دومره خوشاله یم . دومره خوشاله یم چي له خوشالۍ مي پښې مځکي ته نۀ رسي . په داسي جامه کښې مي په خدای که دا خیال وو چي یو بل څوک دي زما کورته راشي ګني چیري زما خپل زوی !."
مورکۍ: "سلطانه زویه ! دا بالښت در کش کړه . سر پر ولګوه . ما پښین به که خیر وو ګپي کوو. "
ما بالښت راکش کړ. سر مي پر ولګاوو. ویدۀ شوی وم. ما پښین را ووتم. په کلي کښې و ګرځېدم. هغه خلګ (د ټولو چي له ما نفرت کېدو)له دې واره هر یو په راپسې وو چي له ما سره به ډوډۍ خوري بل به ویل له ما سره به ډوډۍ خورې . هم مي دا لس شپې په کلي کښې وکړې. ډوډۍ مي یوه شپه هم په خپل کور کښې نۀ و خوړه . په سهار مي له مورکۍ، بابا ،زردانې او له نورو رخصت را واخیستو. یو ولسمه شپه مي بیرته ښار ته را ورسوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

د ژوند شپې ورځې خو تېرېدې. ډېر ناکراره غوندې وم.
فرید صېب رکشه را واخیسته. په ورځ مې په ښار کښې رکښه چلوله. ماښام بنګلې ته راتلم. په میاشت دوې کښې به په ورځ یا شپه مړی پیدا شو. موږ په خپلو څلورو پنځو ملګرو تر ځایه رساوو. د مړي وارث به را سره نۀ وو.
کله کله به دا سودا راولوېده. دا څنګه چې موږ هر مړی وړو د هغه وارث نۀ وي بل زموږ ملګري ښې سپینې جامې واغوندې، سپینې خولۍ پر سر کړي، لویې اوږدې تسپې یې په لاس کښې وي.. ..... یو ځای به یې زۀ پر هوټل، دښت یا غرۀ کښې کوز کړم.
ماته به یې ویل "تۀ د مړي د خپلوانو چغې نۀ شې برداشتولای. تۀ دلته پاته شه." دوی به مړی خپلوانو ته سپارلی وو چې له هغه لوري به راغلو. ایمبولنس به یې وماته په لاس را کړ. دوی به ویدۀ شول. د مړو سلسله هم داسې روانه وه.
په ښار کښې د رکښې روزګار ډېر ښۀ وو. ښېخې ډېرې روپۍ مې ګټلې. کله به فرید صېب یا به د دۀ په څلورو پنځو ملګرو کښې یوۀ راته وویل "پر هغه پلانکي چوک به پولیس درته ولاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي. له هغه سره به لاړ شي. يو څۀ سامان به در کړي. را به يې وړې."

په دې ډول کلونه تېر شو. ښځې ډېرې روپۍ مې پيدا کړې. په ښار کښې مې يو سرای رانيوو چې په مخ کښې يې دوه کچه په ختو جوړ دکانونه هم درلود. هغه کچه دوکانونه مې پاخۀ جوړ کړو. ښه کرايه د سرای د دوکانو هم راتله. اوس کلونه تېر وو. دا مې غوښت چې مياشت ژر پوره شي. جمال به راشي. د کور، کلي، زردانې ترور احوال به راوړي. دا به ورته وايې چې دواړه کورونه به په کډه راولو چې څنګه مياشت پوره شوه. جمال نۀ راغلو. اوس مې هره ورځ انتظار وو. نن به جمال راشي. نن به جمال راشي.

دوې مياشتې تيرې شوې خو جمال نۀ راغلی. دريمه مياشت نيمه تېره وه چې جمال راغلی. په منډه منډه يې دوکاندار ته هګۍ ور کړې. په ولاړې يې چای راسره وڅښلې. دا خبره يې راته وکړه "مورکۍ ناروغه ده." ما په رکشه کښې اډې ته راوړی. په بس کښې کښېنستو. بس روان شو. ما ورځ په ښار کښې تېره کړه. دې خواته رکشه بوځه سواري يو سه. دې خواته لاړ شه راشه.

تياره ماښام مې د سلامي رکشه وليده چې له شا پرې ليکلي وو (ملنګي به منې) رکشه مې ور تېزه کړه. څو واره مې بتۍ ور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې چي ورسره پر څنګ شوم "سلامیه ! څنګه یې؟ ورک یې سړیه !۔ "
زۀ چي پر تېرېدو شوم۔ پر سلامي مي ږغ کړو "سواري ورسوه۔ نمکین هوټل ته راشه ۔د نمکین هوټل پر تړه نمکین روشونه خورو۔ "
سلامي راته وویل "سمه ده۔ "
زۀ راغلم د رنګین هوټل پر تړه د سلامي د راتلو په انتظار ناست وم ۔ سلامی بېخي ډېر ناوخته شو۔ دلته پر لوړه تړه یو سړی وېدۀ وو۔ سپین نری څادر یې د غوماڅو (مچهرو) په وجه اغوستی وو۔ یو سپین غټ کتاب یې تر سر څلور کونجه بالښت لاندي ښکارېدو۔ ما دهوټل له مالکانو څخه وګټلی۔
زۀ یواځي د دۀ له سره سره د سلامي په انتظار ناست وم ۔ ویدۀ سړی له خوبه داسي ږغېدو۔ پخدای که ما د وینښ سړي له خولې داسي خبري اورېدلې دي ۔ ویدۀ سړي په خوب کښي څۀ داسي ویل "وش ! څۀ وکړم۔ خدایه ! تۀ خو زموږ ملګري وینې څۀ یې ویل اوس څۀ کوي چي خوږ ځای ته یې ګوته ور وړې دستي لکه سپین پوښي فتوا درباندي لګوي ۔ " یو څۀ وخت یې ږغ ورک شو بیا یې وویل "نۀ نۀ څۀ ملایان خو نۀ دي چي تور لاسونه در پوري مښي ۔ " بیا یې ږغ ورک شو۔ یو څۀ وخت پس یې په زوره وویل "نۀ نۀ کوم پرتوګ چي د قام د پار وخېژي ۔ هغه بربنډ تر ډېرو پټو وماته معتبره دی بل هغه لاس د خندا وړ دی نۀ هغه مخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي د مظلوم د پاره ځاېېږه پر ولګېږي - دريم هغه مشر د شړلو وړ دی چي کور، کلی او قام نه په جوړېږي - "

په دې وخت کښي يو بل ځوان راغلی ويدۀ سړی يې را پورته کړو. هغه ځوان چي احمد جان ته نژدې ولاړ وو. ماته يې را وکتل له وړې خندا سره يې راته وويل "د دۀ عدت دی .له خوبه نۀ ږغېږي "

زما د هوټل بند بېدو ته ور پام شو- چا د بګونه او غابونه مينځلو، چا د باندي شيان دننه کول. هغه احمد جان ته راغلي سړي ته مي وويل "ملګري ته په انتظار وم نۀ راغلی .که د يو روش را ولېږلی مننه به دي وي .ناوخته دی داسي نۀ وي چي هوټل بند شي - " هغه سړي په تلو تلو کښي ويل "که ختم شوي نۀ وو- "

روش او اوبه يې راوړې. ما په هغو اوبو لاس و مينځلو- ډوډۍ مي و خوړه سلامی نۀ راغلی. را ولاړ شوم. بنګلې ته راغلم.

داسي د ژوند ورځي او شپې تېرېدې. يوه شپه ګېټ وټکېدو- زۀ ورغلم ګېټ مي ورخلاص کړو. هغه بربنډه ښځه ولاړه وه.

زۀ: "فريد صېب نن نۀ دی راغلی. "

بربنډه: "اوس راځي. زۀ يې دلته نژدې کوزه کړم. له دۀ سره يو مېلمۀ وو. هغه يې کورته رساوو. راپسې دی. "

زۀ: "بله ورځ چي فريدصېب نۀ وي. تۀ به دننه نۀ راځې ګني نن به زما له مخه ورته وايې چي تۀ نۀ يې سلطان ما نۀ پرېږدي. اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو راغلې يې.تر هغه زما په خونه کښې کښېنه. فريد صېب ماته ويلي دي چې زۀ نۀ وم.زما پلار درغلی دننه به يې مۀ در پرېږدې."

بربنډه: "راځي راپسې دی."

زۀ: "ښۀ دی چې راځي.زما په خونه کښې انتظار ورته وکړه.د بنګلې په خوا به نۀ تېرېږې."

بربنډه: "سمه ده.ستا خونې ته مې در پرېږده."

دا دننه لاړه ما ګېټ بند کړ.پر بنګله چارپېره راوګرځېدم. ډېر ستړې وم. دباندې مې بېخي ډېر انتظار وکړ. دومره بد خوب راتلو دننه ورغلم. بربنډه زما په بشتره کښې پروته وه. ډېرې زارۍ مې ورته وکړې چې "خدای ته وګوره کور ته لاړه شه.فريد صېب چې تر اوسه نۀ راغلو خدای خبر چې بيا راشي." دې سر نۀ خلاصاوو. يو څۀ وخت پس يې وويل

بربنډه: "راشه زما له څنګه پرېوځه. زۀ پخدای که په دې توره شپه کورته لاړم. نن شپه به زۀ او تۀ په دې خونه او بشتره کښې دوه په دوه تېروو."

زۀ ډېر وويرېدم. ټول بدن مې رېږدېدو.

زۀ: "په سوکه ووځه ګنې په زوره دې باسم."

بربنډه: "زۀ نارې وهم چې وماته يې لاس را واچاوو يا دا نارې چې زۀ يې راوستم اوس روپۍ نۀ راکوي."

زۀ: "پوليس راغواړم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

بربنډه: "ورشه را ويې غواړه ـ ستا څۀ خيال دی ـ زما د پوليس ځواب نۀ دی زده ـ"
زۀ: "څۀ دي راباندي دي؟"
بربنډه: "د اوو مياشتو اولاد مي په نس کښي دی ـ دا ومنه چي زما دی ـ"
د بدن هر اندام مي رېږدېدو ـ هر وېښته مي جګ جګ ولاړ وو ـ
زۀ: "څنګه د فريد صبب اولاد زۀ قبول کړم؟ تۀ لېونۍ يې که دي سر سپيو وړی دی ـ"
بربنډه: "که د ځان خير غواړې ـ دروازه هسي وګرځوه بندوه يې مۀ چي څوک يې پوري وهي د ستي خلاصه شي ـ په دې کښي هم ستا خير دی هم زما ـ"
ما په خونه کښي شاوخوا کتل بل هيڅ په نظر نۀ راغلو ـ يوه وړه کړکۍ چي په سپين رنګ رنګېدلې وه، ښيښې يې ماتي وې ـ ما يې د هري ماتي ښيښې په ځای کښي خړ غونډي کلک کاغذ ور کړی وو ـ يو هغه پخوانی ساده عکس چي خونه مي را پاکوله تر ډبر ګند لاندي مي پيدا کړ ـ له خاورو مي صفا کړ ـ په فرېم کښي مي بند کړو ـ له هغه وخته تر دې وخته په دېوال ځړېدو ـ هغه عکس ما په دې ځړولی وو چي وماته يې سترګي او پوزه د ببخي ډېر شناخته سړي ښکارېدې ـ نور يې زېره خرېيلې وه، توره لنګوټه يې پېچلې وه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه د غسل خانې دروازه وه . يوار مې لا دا خيال شو چې "په دې غسل خانه دننه شه. دروازه بنده کړه . مۀ يې خلاصه وه . هغه وړه چوکۍ تر سر لاندې کړه . کراره ويدۀ شه بيا مې دا خبره ذهن ته راغله. داسې نۀ وې دروازه له دباندې در پسې بنده کړې . دا بربنډه له بنګلې څخه يو شی يوسې . "

د بربنډې دا زارۍ وې "تۀ راشه له ما سره په بشتره کښې پرېوځه. فريد راځي. هغه ماځيګر لا بنګلې ته راغلی دی. نوره کيسه چې فريد راشي ببرته لاړ شي زۀ يې درته کوم .راشه راشه که د ځان يا زما خير غواړې. "

دلته نور وېرې واخيستم .څو واره مې دا خيال شو چې "راشه منډه کړه . ببرته به پر منډه پښېمانه شوم چې څنګه د فريدصېب سره خيانت کوې؟ " مجبوره شوم ورغلم په بشتره کښې ورسره پرېوتم. يو څۀ وخت پس مې د سړي ټوخه تر غوږ شوه.

بربنډه: "ځان ويدۀ واچووه. "

دروازه چې را خلاصه شوه .فريد صېب يوې بلې خواته ځنګېدو خوني ته دننه راغلی. په ګانګوړه (د نشې په حالت کښې په اړه ژبه)راته ورېغېدو

فريد صېب: "هلکه سلطانه ! تۀ په دې نۀ يې خبر چې دا شبنم زما ښځه ده؟ "

زۀ: "صېبه ! خبر يم. "

فريد صېب: "بيا دې ولې له ځان سره ويده کړې ده؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "ورته وايه له خلګو پر وېرېږم. خلګ ورپسې وو."
زۀ: "صېبه ! له خلګو پر وېرېږم."
فريد صېب: "دغسې د نر بچيه !."
فريد صيب غوځار شو. ګوته يې اول‌لا د ځرخي توپنچې په ماشه کېښې وه . ټک شو. زۀ وروغورځېدم د توپنچې لاس مي ټينګ کړو. زما او د دۀ په زورونو کېښې دوه ټکه نور هم وشو چي توپنچه يې له لاسه ووته بيا يې په پوچ ويلو شروع وکړه.
فريد صېب: "سلطانه ! تۀ ما ور پربېږده چي ورسره معلومه يې کړم. دا دي څوک چي يو يوار يې زما شبنم وېرولې ده بيا پر ماټکان کوي . دوی زما له نامۀ څخه نۀ دي خبر. افرين سلطانه ! چي زما د شبنم دي دومره خيال ساتلی دی."
زۀ: "صېبه ! اخير د فريد صېب غوندي سړي مزدور يم."
شبنم: "که اوس دی نۀ وای. خلګو ګوره له ما سره څۀ څۀ کړي وای."
ما چي سترګي د شبنم په لور وراړولې . شبنم موبائيل زموږ په لور نيولی وو.
زۀ: "شبنم ! دا څۀ کوې؟"
شبنم لاس پر خولۀ ونيوو.
فريد صېب: "څوک وو هغه خلګ؟ تۀ اوس ور ناره کړه چي را شي . دوی د فريد له زوره نۀ دي خبر چي د فريد شبنم ته لاس ور اچوي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "را ولاړه شوه. ته اوس درځه چې ځای ته لاړ شو."
فرید صیب: "شبنمه ! ته څه وایې؟ دا خلک معاف کړم."
شبنم: "نه چې ته یې معاف کړې خو زه یې نه معافه وم. خو دا د دې ځای خبري نه دي. ستا مزدور سلطان ولاړ دی. د هغه تر مخ ځنګه دا خبري درته وکړم."
شبنم تر یوه ما تر بل لاس ونیوو روان مو کړ چې خوني ته ورغلو. څو بوتلونه، مېوې، د کباب غابونه پراته وو. دی مو پر پلنګ پرې یستو.
شبنم: "زه دروازه بندوم ته لږ ارام وکړه. سلطانه ! موبائیل در ونیسه. ویډیو جوړوه."
زه: "شبنم ! یو خو زه په دې نه پوهېږم بل له فرید صیب سره خیانت نه کوم."
شبنم: "که د ځان خیر غواړې دغه موقع ده بیا داسې موقع پخدای که یا تا پیدا کړه یا ما. له موقعې فایده واخله. ویډیو روانه ده. دومره کوه چې زموږ د دوو مخونه ښه ښکاریږدو. هلته یې ښه تر ډېره او په غور نیسه. نوري خبري به بیا وروسته کوو."
ما موبائیل ونیوو. دا ورغله له فرید صیب سره پر پلنګ پرېوته. ماته یې اشاره وکړه چې موبائل واړوه. دې په خپل لاس د فرید صیب لاس پر ځان وا ړاوو. ماته یې اشاره وکړه چې رانژدې شه. زه ور نژدې شوم. دې دا اشاره وکړه چې زموږ تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرو ودرېږه.زهٔ د دوي دوو سر ته ولاړ وم. شبنم د لاس په اشاره موبائيل زمونږ خولو ته رانژدې کړه. ما موبائيل نيولى وو چې دې ويل هغسې مې کول. په زړهٔ مې يو خداى ښهٔ خبر وو.
فريد صېب: "شبنمه! څوک وو چې تا ته يې په بد نظر وکتل."
شبنم: "ستا د مور مېړونه."
فريدصېب: "چې پيدا يې کړم. په ګوليو به يې در غلبېل کړم."
شبنم: "له مخه سره يې لږ پام کوه.دا سې نهٔ وي بيا يې خپلې کورنۍ نهٔ پېژني."
فريد صېب: "شبنم! دا دې ښهٔ وويل. زما د مور به څو مېړونه وي؟"
شبنم: "څهٔ خبره يم.وتاته به معلوم وي."
فريد صېب: "څه هر څو چې دي."
شبنم: "يو خو دوى ستا له زوره او غيرته نهٔ دي خبر بل د دوى دا خيال دى چې دى په شبنم هم لکه خپله مور خوا نهٔ بدوي."
فريد صېب: "نهٔ نهٔ پر تا خو به ټول په ګوليو سوري سوري کړم."
شبنم: "تهٔ دا سې وکړه پټ شه.کېداى شي ببرته راشي."
فريد صېب: "هو دا دې ښهٔ وويل."
شبنم شرۍ پر هواره کړه.وما ته يې اشاره وکړه چې دروڅه.زهٔ را ووتم.شبنم هم راپسې راغله.موبائيل يې زما له لاسه واخيستو. ببرته دننه ورغله.زهٔ راغلم په خونه کښې ناست وم. وهغه فرېم ته مې کتل چې ګولۍ پکښې ولګېده.ښيښه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته شوه ـ هم يې عکس سوری شو ـ ښځه پر وخت پس شبنم راغله ـ وماته يې وويل

شبنم: "زۀ کورته ځم ـ نوري خبري به بله ورځ کوو ـ"

زۀ: "شبنم ! تا به چيري پيدا کوم؟ "

شبنم: "زۀ په خپله درته راځم ـ تۀ مۀ راپسې ګرځه ـ فريد صيب که سهار پوښتنه در څخه وکړه ـ ورته ووايه ستا کور والا شبنم سهار د وخته لاړه ـ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

سهار مي لمونځ وکړ. مسله مي ټولوله چي فريد صېب په خوني را دننه شو. ماته يې په عاجزي وويل.
فريدصېب: "سلطانه! برايه د شپې چې څۀ وشو پر هغو زۀ بخښنه غواړم. بل وخت به داسي حرکت نۀ کوم.
زۀ: "نۀ صېبه! زۀ ستا مزدور يم. تۀ په ما هر امتحان کولای شې."
فريد صېب حېريان غوندي شو.
فريد صېب: "دا تۀ امتحان بولې؟"
زۀ: "نور يې څه وګڼم؟ شايد تا په ما امتحان کولو چي وختي بنګلې ته راغلی وې. دا به دي کتل چي دی څۀ وخت بنګلې ته راځي."
فريد صېب دا غوښت چي سلطان د شپې ټوله کيسه په خپله راته وکړي چي ځان يې ښۀ په دلي دوري خبرو سترى کړ. ما سر نۀ خلاصاوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "صېبه ! ځو ښېخي ډېر ناوخته يو."
فريد صېب: "دا يوه کيسه درته کوم بيا به لاړ شي. ښادي خان يو زورور سړی وو. لکه دا ماته چي ګورې. مړی يې وکړو.
د ښار هر سړی په خبر وو خو چا خولۀ نۀ سره پورته کوله. يو چا به خود ورته ويلي وو چي "دا ټوله خلګ وايي مړی دۀ کړی دی. تۀ په دې خبر يې که نۀ؟"
هغه زورور سړي ورته وويل "نۀ زۀ خو چي له چا پوښتنه وکړم. دا پلانکی چا مړ کړ. هغه راته ووايي خدای به په خبر وي." هغه سړي ورته وويل "دا سي وکړه وګرځه. په ښار کښي ړوند سړی پيدا کړه. له هغه څخه پوښتنه وکړه."
زورور په ښار کښي ډېري ورځي وګرځېدو. يو ړوند سړی يې پيدا کړ. ورغلی وځنګ ته يې کښېنستو. له روغبړه پس يې ړاندۀ ته څو روپۍ هم ور کړې. د کور حال احوال يې ځيني وکړو. ړاندۀ ورته وويل "د دې ښار او سېدونکی يم." بيا يې له زورور ه پوښتنه وکړه "ستا نوم څۀ دی، څوک يې او کور د چيري دی؟"
زورور ورته وويل "نوم مي خوشال دی. د پلاني زوی يم. کور مي په پلاني ولات کښي دی." په دې وخت کښي زورور ړاندۀ ته د رخصت لاس په لاس کښي ورکړی "ښۀ حافظه ! د خدای په امان." زورور چي د ړاندۀ لاس پرېښودو. دلته د دوو کسانو تر منځ بحث وو. يوۀ ويل طوطي پلانکي مړ کړی بل ويل طوطي پلانکی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړانده وخندل "دواړه د کمزوري ایمان خاوندان دي. ریښتیا نه شي ویلای. په دې خو د دې ښار واړه او ښځې لا خبري دي چې طوطي ښادي خان حرامي مړ کړی. "ښادي ورته وویل "دا ښادي خان څوک دی؟" ړانده چې په شنه دسمال یې خوله پاکوله "دا د پلانیزیو پېښور دي چې ښار ته راغلو. په ښار کښې یې غلاوي کولې. د خلکو مځکې یې لاندي کولې. اوس سم دم خانان دي." ښادي خان ړانده ته وویل "حافظه! ته څوک یې؟" ړانده ورته وویل "زه پلانیزی یم."

ما خبر ور پرېکړه.

زه: "صېبه! ډېر ناوخته شوم. څو یوه بله خبره چې زه په دوې ورځې کښې کورته ځم. له کلي مي سړی راغلی وو ویل یې چې مور دي نه وه ښه."

فرید صېب سر راپورته کړو. زما په لور یې را وکتل.

فرید صېب: "ته دوې ورځې وار وکړه چې زه یو بل مزدور پیدا کړم بیا به لاړ شې."

زه: "خود. ښه دی تر هغه به ستا بنګله ګوري چې زه ببرته راځم. ډېر وخت وشو مور او پلار مي نه دي لیدلي. یوه مي ترور ده. تر مور او پلار یې لا حق پر ځان زیات ګڼم. ناروغه ده حال احوال به پر وکړم."

فرید صېب تندی په دوو ګوتو کښې نیولی وو. ما ته په قهر شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرید صیب: "اول دي ویل مور مي ناروغه ده. اوس ترور شوه. تهٔ په کور کښې بل مشر وړور نهٔ لرې؟ "
زهٔ: "نهٔ صیبه ! مشر کشر وړور څهٔ کوې. کشره خور لا نهٔ لرم. زهٔ د مور او پلار دا یو زوی یم بل هغه ترور پر ما تر سکنۍ مور ګرانه ده. "
فرید صیب: "پلار دې ځوان دی. یو کار کولای شي که نهٔ؟ "
زهٔ: "نهٔ صیبه ! پخوا لا څهٔ ښهٔ وو. په ودونو کښې یې ډول وهلو. اوس له هغه هم لوېدلی دی. یوه سپین سرې مور مي وه. هغې د خلګو په ښادیو کښې دریا وهله بیا چې به په کور کښې شی ختم شو. پر هغو کورونو به وګرځېده. اوس ډېر وخت تېر شو چې حال مي په نشته چې دوی په کوم حال کښې دي؟ "
فرید صیب: "ښهٔ ! ! تهٔ ډم یې؟ "
زهٔ: "هو صیبه !. "
فرید صیب: "ډم او دومره ایمانداره. "
زهٔ: "ښهٔ پوهېدم چې په دې خبره لږ نهٔ ډېر خوږېږې. صیبه ! دا ډمان او حرامیان ځکه ایمانداره شو. د دوی خویونه اوس حلالونو او خاندانو خپل کړل. "
دې خبري پر فرید صیب ښه اغیزه وکړه.
فرید صیب: "ښهٔ دا خو به ستا روپۍ هم پکار وي؟ "
زهٔ: "صیبه ! که نهٔ وي خیر دی. زهٔ به یې له یو بل چا څخه پیدا کړم. "
فرید صیب: "لږ انتظار وکړه. د ننه ځم بیرته ژر راځم. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

له هغې خوا چي راغلی پوره شل زره روپۍ یې په شمار را کړې. زۀ: "صېبه ! زما خو دومره روپۍ نۀ جوړېږي."

فرید صېب: "که ببرته راغلې روپۍ به را کړې. که نۀ راغلې در بخښلې مي دي او بل زما له خوا که اوس اوس تللای شې درته اجازه ده."

له صېبه را رخصت شوم. رکشه مي راروانه کړه. سړک داسي خالي وو زړۀ راته وویل "دا رکشه وځغلوه." چي رکشه مي تېزه کړه. د ټرېکټر ډرائیور غلام را په یاد شو. غلام سهار وختي د ښار په میان کښي پر خالي سړک چي ټرېکټر څومره تېزېدو هغومره یې تېز کړی وو. د ښار تر میانه چي رسېدو د خان وړوکي نازولي زوی خان جهان لاس ور کړو. د غلام سر خلاص شو چي وهي دي . د ټرېکټر پر برېک یې پښه دومره په زور کښېښوده چي ببخي تر ډېره د ټرېکټر د شا پایې پسې کش شوې. خان چي ور رسېدو. خان پر غلام یې لاس پورته کړو "د خرۀ بچیه! ! !د سپي بچیه ! ! ! ټرېکټر خلګ داسي چلوي."

غلام عاجزه غوندي ورته وویل "صېبه ! مور مي وفات شوې ده . کفن وړم ." د خان لاس په پورته نیولو وچ شو. یو څۀ وخت خان غلام ته کتل غلام خان ته. خان جېب ته لاس کړ یو څۀ روپۍ یې ورته ونیوې "ورځه غائب شه. څۀ کوې چي زما ومخ ته ګورې."

غلام لا ولاړ وو خان روان شو. یو بل سړی چي غلام یې پېژندلی "غلامه ! خدای دي خوار کړه. دې خبره ته دي څۀ پام

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو." غلام وخندل "وروره ! تر ځاپېړو خوړلو د مور مرګ ښه دی. پخدای که زموږ د خوار فاتحې ته راغلی. نۀ يې دعا ته لاس پورته کړو.
دا يوه خبره ياده لره. له دې خلګو سره هغه د چا خبره. که لنډ ګنډ کښېوتلې. مور يا پلار وژنه بس هر مشکل اسانه کيږي."
په ښار کښې را روان وم. د خياط پر دوکان ودرېدم. خپلې ور کړې جوړې مې راواخيستې. په ښار کښې ښۀ په مزه مزه ګرځېدم. سوارې مې نۀ پورته کاوۀ. د کور د پاره مې سودا راواخيسته.
ماښام بنګلې ته راغلم شپه مې نيمه د تېرې شپې په سوچ، نيمه په خوب تېره کړه. سهار مې وختې غوټه را واخيسته. په رکشه کښې کښېنستم. اډې ته راغلم. زموږ د خوا بس سوکه سوکه روان وو. کلېنډر د سواريانو په خاطر نارې وهلې چې زۀ يې په نظر شوم. را ناره يې کړه "ځې؟" ما د تلو اشاره په لاس ورکړه.
بس ته وختم. بس په تلو تلو کښې خراب شو. دا ښۀ وو چې يخې اوبه او وړوکی د انګورو باغ نژدې وو. موږ سواريان تر انګورو لاندې ناست وو. په بياله کښې مو پښې اچولې وې. چا او چا لا د انګورو وښکې هم شکولې وو، چا به اوبه څښلې، چا به انګور خوړل، چا به سګرېټ څکولو.
يو وخت د باغ مالک له لرې را روان وو. په خندا خندا کښې "اخير د خدای بنده ګانو ! دا زما انګور." خدای شته موږ څۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وشرمېدو۔ د باغ مالک چې راو رسېدو له سلامه پس یې وویل "ګډیه (ټولو) ستړي مۀ شئ۔انګور مو دارو شه۔ښۀ کار مو کړی دی چې خوړلي مو دي۔ اوس که بس نۀ دی جوړ شوی۔ زۀ به کورته لاړ شم۔ښې یخي شلومبې او ډوډی به درته راوړم۔" موږ د کاکا شکریه ادا کړه۔

بس جوړ شو۔کلېنډر پانې او جېک ټول کړو۔ بس را روان شو۔ ببخي ډېر ناوخته د شپې پر سړک کښته شوم ۔ پړنګه هو (د ختيځ شمال له لوري ډېره تېزه هوا) چلېده ۔ببخي له دوړو ستړګي نۀ رڼېدې۔ په ډېر زحمت مي کورته ځان را ورساوو۔ په دروازه کښې ودربدم۔ټوخه مي وکړه۔ د مورکۍ له دننه را ږغ کړو۔

مورکۍ: "سلطانه زویه ! تا دي خدای را ولي۔"

څراغ یې بل کړو چې زۀ دننه ورغلم غوټه مي ښوده دا مخته راغله۔

مورکۍ: "تۀ مور وخورې خو هوا به په سترګو ړوند کړی یې۔"

ببرته په دې وخت کښې وګرځېده ۔زۀ ورغلم د دې پر کالي کښېنستم۔دا راغله د اوبو بدنۍ یې کښېښوده بیا یې فکر شو چې روغبړ دي نۀ کړو ورسره وه ۔ راغله په ناستې یې په غېږ کښې ټینګ ونیوم۔پر تندي یې څو واره مچ کړم۔

مورکۍ: "د بلا هېر شې۔زما خو د اوبو په وجه روغبړ هېر شو۔"

بابا: "ښځې ! څوک دی،له چا سره ناسته یې او چاته ږغېږې؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ: "سریه ! سلطان راغلی."
بابا: "سلطانه ! پر دې نیمه شپه په دې څول کښې."
مورکۍ: "تهٔ دا مغځې ماتی ګوره. تر اوسه پرنګه هو او ځول نهٔ شي سره بېلولای."
بابا لا له بشترې نهٔ وو را ولاړ شوی. زهٔ ورغلم په ناستي مې روغبړ ورسره وکړ.
مورکۍ: "سلطانه زویه ! تا به ډوډۍ هم نهٔ وي خوړلې؟"
زهٔ: "هو مورکۍ ! نهٔ مې ده خوړلې."
مورکۍ: "زویه ! بل شی خو نشته. چای به پخې کړم. له چای سره به ډډۍ وخورې."
زهٔ: "مورکۍ ! تهٔ چای پخې کړه. ډوډۍ مهٔ را اخله. ما بسکټ راوړي دي هغه به څو دانې ورسره وخورم."
مورکۍ: "هو زویه ! تهٔ خو اوس بازاري شوی یې. په مسکوټو هم شپه تېرولای شې."
زهٔ او بابا سره رږغېدو. مورکۍ چای پخې کړې. غوټه یې سره وشنله. بسکټ یې راوړو. څو دانې مې له تودو چایو سره وخوړل.
زهٔ: "زما کالی دباندې هوار کړه. اوس خو هوا ډېره سوکه شوې ده. تاسو هم دباندې درو وځئ."
مورکۍ: "هو زویه ! موږ هم پرنګه هو دننه راوستو."
زما بشتره یې دباندې را هواره کړه. غوماسې وو خو بیا هم ویدهٔ شوی وم. سهار راپورته شوم. د زردانې کورته ورغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړګل ،جمال او سدو دباندي ناست وو-زردانه ترور په کالي کښي پروته وه . داسي وړه ښکاربېده لکه يوماشوم . له حال احواله پس جمال ولاړ شو-هغه پروته چائينکه او پيالې يې واخيستې.ما ورته کتل چي دۀ مينځلې.

زۀ: "ژړګل کاکا ! په زردانه ترور څۀ کېږي؟ "

ژړګل کاکا: "هغه خپله ناروغي يې څۀ زياته شوه. "

زۀ: "د دې کله ناروغي وه؟ "

ژړګل کاکا: "هغه خپله زنانه ناروغي. "

زۀ: "د خداى بنده ګانو ! ! خو ډاکټر ته به مو راوړه .که روپۍ نۀ واى خو له ما سره وې. " ژړګل خبره وژووله "څۀ خبر يم. "

جمال چاى راوړې .پيالې يې ډکولې چي زردانه ترور پر حال راغله يا را ويښه شوه. نرى کالى يې له مخه واړاوو چي زۀ يې وليدم د راپورته کېدو هڅه يې کوله.زۀ ور ولاړ شوم.هغسي په پروتې مي لاس ورکړ.تندى مي ور نژدې کړو.څو مچي يې راڅخه واخيستې. جمال زما دويمه پياله ډکوله.

زۀ: "ناروغي دي څنګه ده؟ "

زردانې ترور وخندل .د ژړګل کاکا په لور يې لاس ونيوو.دا غاړه يې وويله

"د ماښام اوړۀ د نۀ وي
ادې سم مه د مېړۀ وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چـي دی ژونـدی وي پخـدای کـه بلـه يـوه بلاهـم راغلـه بـې لـه عزرائيلـه ـ اوس خـو يـې تـور او سـپين د ېبـان هـم لـوی شـوـ" هـم داسي دې خپلي ګـپي کولې موږ ټولو پر خندل.
له دې واره د زرداني ترور سترګي د يـوې لحظـې د پـاره لـه مـا نـه اوښتې. نن هغه کيسه نه وه چي د دې لـه کـوره خپـل کـورتـه روان شوم ـ دا تر هغه ولاړه وه له شا يې راپسې کتل چي زه نيهامېدم. ورځ مي په کلي کښي تېره کړه. شپه په کور کښي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

زۀ ورغلم ببو انا ناسته وه.ژړګُل کاکا ته یې لاس له خولې اخیستی وو "مغځی دي مات شه.مغځي ماتې. پر تا به هم مور سر ترلی وو. پلار به ټکان کول چي زوی مي پیدا شوی دی. دوی خواران په دې څۀ خبر وو چي دا ښځولک (ښځې ته ورته) زنګي (زنه) دي وترل شه.اوبه دي تودې شه. وپتاری ته دي کښېنم.اول مي درته وویل دا ښځه ډاکټر ته یوسه.تا ځان یو په بله کاوو."

په دې دعوه، دعوه کښي د بورګي ماما د زوی نارې شوې "ژړګُل کاکا ! راځۀ." مور نالي او بالښت را ویستو.په ربړۍ کښي مو ښه بشتره هواره کړه.

جمال زردانه ترور په غېږ کښي پورته کړه.زردانه ترور په ربړۍ کښي پروته وه . سدو ولاړ وو ژړل یې . ژړګل کاکا ناکراره غوندي شا و خوا ګرځېدو.جمال چي دوباره ربړۍ ته وختو.زردانه ترور یې را پورته کړه. په غېږ کښي یې نیولې وه.

زردانه ترور ببو جانې انا ته داسي ږغېده.پخدای که هغه وخت د چا دا یقین راتلو چي ناروغه ده.زردانې ترور ببو جاني انا ته ویل "حق رابخښه.تۀ په ما ډېره سترې شوې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو جاني انا ورته وويل "لوري ! زما له حقه خلاصه يې ـ حق به ته رابخښې ـ زما ځۀ حق دی ـ "
زردانه ترور داسي رېږدېده لکه لړزې نيولې ـ سترګي يې له اوښکو ډکي وې ـ زردانې ترور ورته وويل "انا ! زما به له دې واره خوند نۀ وي ـ "
ببو جانه انا د زردانې ترور وڅنګ ته له رېږې سره ودرېده ـ
ببو جاني انا زردانې ترور ته وويل "لوري ! په مخه دي ښه ـ له خدايه هيله کښل نۀ دي پکار ـ خدای مهربانه دی ـ خدای به دي خوږ مسافر کړي ـ وخدای ته هر څۀ اسانه دي ـ "
دا خبره يې کولې مخ يې واړاوو ـ د کور په لور روانه شوه ـ موږ د سړک په لور په رېږې کښې زردانه ترور را واخيسته را روان شو ـ سړک ته را ورسېدو ـ زردانه ترور مو په غېږ کښې راکوزه کړه ـ موږ د بس په انتظار ناست وو ـ زردانه ترور به يو يوار ما په غېږ کښې نيولې وه بيا جمال ـ
په دې وخت کښې زۀ پر سړک د بس په انتظار کښې ولاړ وم ـ يو تک سپين نوی ډاټسن راغلی ـ ما لاس ور کړو ـ ډاټسن تېر شو ـ بېرته پر شا راغلی ـ ښيښه يې خلاصه کړه ـ يو ښاهسته ځوان په لوڅ سر ، سپيني وړې چشمې يې په سترګو وې ډاډسن يې چلاوو ځوان: "تۀ نۀ پوهېدې چي دا شخصي موټر دی ؟ "
زۀ: "پوهېدم ـ "
سړی: "بيا دي ولي لاس را کړ ؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "په دې چې سړي سر موټر نۀ را رسي۔ "
سړی: "له هغه بله لوره راشه۔"
زۀ: "له ما سره خو ناروغه مور او ورور دي۔ "
سړی حیران غوندې شو۔د حېرانتیا په انداز یې راته وویل
سړی: "کوم دي؟ "
زۀ: "هغه په ژوره کښې چې ناست دي۔"
سړی: "مور دې د ناستې ده؟ "
زۀ: "نۀ۔"
سړی: "دباندې خو به یې دا تېزه هوا مړه کړي۔"
زۀ: "مور کالي ډېر ورسره را اخیستي دي۔ "
سړي موټر نور هم شاته را وستو۔زۀ کوز شوم ۔ ما زردانه ترور په غېږ کښې را واخیسته۔ جمال هغه زیات کالي۔سړی هم له موټره راکوز شو۔ د ډاټسن پټه (ډاله)یې را خلاصه کړه۔مور زردانه ترور ور وخېژوله۔ښه پر پنډ کالي مو کښېښود ه ۔بالښت مو تر سر ور کړی۔ سړي ډاله بنده کړه۔ زۀ او جمال هم په شا کښې دواړه ناست وو۔
سړی: "یو را شئ سیټ ته۔ "
جمال د سړي د خبرې له ختمېدو سره سم قسم وکړ چې تۀ به ورځې ۔ زۀ سیټ ته ورغلم ۔ له هغه بل ځوان سره مې هم روغبړ وکړ۔ هغه سړي د نامۀ پوښتنه را څخه وکړه ۔کوم چې موټر چلاوو۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی: " نوم دي څۀ دی؟ "
زۀ: "سلطان مي نوم دی.د پلانکي کلي او سېدونکی يم. ستا نوم او د دې بل ملګري نوم؟ "
زما وڅنګ ته ناست تور ځوان سم له واره راته وويل
تور ځوان: "زما نوم هم جمال دی . په پلاني کالج کښې لکچرر يم . دی عثمان زموږ د کالج پرنسپل دی. "
عثمان: "بخښنه غواړم .ما يو تۀ وليدې چي ګپه مي دربندي وکړه.موړکی مي نۀ ليده.دا بل ورور در سره دی؟ "
زۀ: " نۀ مي سکنی موړده نۀ مي سکنی ورور دی خو تر سکنيو ډېر راباندي ګران دي.
" عثمان: "عجبه نۀ ده .خلګ نن سبا له سکني پلاره او موره تنګ دي. پر تا مېرۀ دومره ګرانه ده. "
زۀ: "نۀ مېرۀ مي هم نۀ ده. " ټوله کيسه مي ورته وکړه.
په يو ړوکي ښارګوټي کښې عثمان يو دوکان ته نژدې موټر ودراوو.
عثمان کوز شو.
عثمان: "موړکی يو شی خوړلای شي؟ "
زۀ: "هو نوره ښه ده. د ولاړېدلو نۀ ده. "
له عثمان سره زۀ هم پر هغه بله دروازه کوز شوم. جمال ته مي وويل "اوس تۀ سيټ ته راشه .زۀ به له زړداني ترور سره کښېنم . " جمال ولوړل که زۀ سيټ ته ورشم.په دې وخت کښې عثمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلی ـ ډبی سګرېټ، څلور د چيپس پوړۍ يو جوس يې له ځانه سره را اخيستي وو۔ هغه جوس او يوه پوړۍ چيپس يې جمال ته ونيوو۔ موږ بېرته موټر ته را وختو چې روان شو۔
دعثمان ملګري جمال زما په خوا راوکتل ۔ دژړګل اوزامنو په کيسه مي سرنه شو خلاص.
عثمان د خبري وار له مخه کړ۔ دا به داسي سپي وي لکه زموږ تور جان کاکا۔ يو ورځ يې چا پرزوی ګپه کوله۔ پخدای که په هغه ورځ خلګو اوښکي تويي کړې يا يې تندي د دۀ د کټ له بازو ووهل مات شو چي تورجان غوندي سړی مړ دی قام به څۀ شي۔ په خندا خندا کښي پرېدي څۀ کوې۔ پخدای که يې خپلي ښځې ستا مور د زړۀ له تله ور پسې وژړل ـ په سترګو پوري به لاړي مښي يا به د پيازو اوبه پکښي څڅوي ـد زړۀ له تله يې پخدای که اوښکي توي کړې۔"
عثمان: "موږ ګپي کوو۔د سلطان به خوا بده شي۔"
زۀ: "نۀ نۀ صېبه ! ګپي به خود کوو۔ په ګپو خو څوک نۀ مري، نۀ پاتېږي۔" بس له دې ځای خخه ګپي شروع شوې۔
جمال: "عثمانه ! هغه زموږ ملګری رضا خو به دي په ياد وي؟"
عثمان: "هو۔"
عثمان: "يوه ورځ له کوره ټيليفون ورته راغلی چي انا دي مړه ده ـکور ته راشه ـ اډې ته تللی وو۔ د ماځيګر ټيکټ يې کړی وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیرته راغلې .موږ پوښتنه ځیني وکړه "رضا ! ولې بېرته راغلې ." رضا ویل "یاره ! اوس موټر نۀوو.د ماځیګر ټیکټ مي وکړو " د خپل کټ په لوري تېر شو.لېپټاپ یې را واخیستو.زموږ دا خیال شو چي خود یې له ځانه سره وړي .دۀ خلاص کړ.ښې مستي د پښتو د فلمونو سندري یې ولګولې .موږ ته یې را ږغ کړو "راشئ . انا خو به زما مړه وي .تاسو ولي په خپل غم عمجنه وم." موږ ټولو وخندل.
زرین ویل "تۀ دې د خرې زوی ته ګوره . داسي ګپي لکه انا چي یې نۀ وي مړه.دۀ ته یې کوزده کړې وي." هغه د غم چپتیا رضا ماته کړه. یو وخت رضا دومره په زوره زوره وخندل.
زرین ځیني وپوښتل "څۀ دي رضا ،پر څۀ دي دومره په زوره زوره وخندل؟" رضا ورته وویل "راشئ دې خپلو ماماګانو ته وګورئ . ما ته د خرې بچی،د خرۀ بچی وایي ."زرین ورته وویل "څوک؟"رضا وویل "دا د پښتو فلمونو والا یادوم . داسي هوښیاران ماماګان لرو . ښځې یې سل کاله وړاندي بېولې دي . نارینه یې سل شاته . ښځه ته یې پېنټ شرټ او نارینه ته یې هغه پخوانۍ جامې، واسکټ(سدرۍ) ،پټکی . هغه پخوانی ټوپک(یوه یوه مرمۍ چي ورځي) یې په څنګ ورکړی."
زرین ورته وویل "تۀ دې د خرې زوی ته ګوره .ماشین ته وایي پنځۀ ډزی."رضا ورته وویل "ځه ورشه منا ! !دا پنځۀ ډزی پلار

(c) ketabton.com: The Digital Library

له واخله. دا پنځۀ ډزی نۀ چي سل ډزی شي. هره مرمۍ به په لاس وروليږ او ترې باسې به يې او دا چغې دي وهي اې پلانيه ! تا به پرې نۀ ږدمه."

پر دې مو بېخي ډېر و خندل بيا چپتيا خوره شوه .دوی دواړو سګرېټونه بل کړو. عثمان د خپلي خوا ښيښه لږ خلاصه کړه. بېرته يې مخ زما پر خوا راواړوو.

عثمان: "ياره سلطانه ! تا وماته عجبه خبره نۀ کړه وه چي سړي سر موټر نۀ را رسي."

جمال: "سلطانه ! خبره تر خبري پوري ياد ېږي .ګپي به کوو. زموږ په کوڅه کښي دوه ځوان دي .يو نانی بل جانداد- دواړه مزدورکاره دي .يوه ورځ ډېر يخ وو-ما دواړه په موټر کښي واخيستو. يو ګړی ښۀ چپ ګرمه هوا ته ناست وو چي تاودۀ شو. ناني جانداد ته وويل "ياره ! چي خدای يو يو موټر په دې يخ کښي راکړی وای ډېر به ښۀ وو."جانداد وخندل "ځغله زويه ! چي سړي سر موټر را کړي بيا د خدای په يخ کښي فائده څۀ ده."

په دې وخت کښي د هسپتال په لويه دروازه کښي عثمان موټر ودراوو. دی پر يوه زۀ پر بله دروازه را کوز شوم. دۀ د شا ډاله خلاصه کړه. ما زردانه ترور په غېږ کښي راواخيسته. جمال هغه کالي را واخيستو دننه ورغلو. جمال او عثمان هم راپسې وو. د زردانې ترور دا فرياد وو "په سفر مو مړه کړم. ما ښځې ډاکټري ته ور وړئ." عثمان چي د زردانې ترور دا خبره واورېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

. له مخه شو. ماته يې ويل "راپسې شه ." دی لمخه زۀ ور پسې شوم. په يوه خونه د ننه شو.
عثمان: "ترور پر هغه کټ کښېنوه."
ډاکټره ته يوه بله ناروغه ناسته وه. له هغې سره ږغېده.
عثمان: "فرزانې ! دا پرېږده. دا به دومره نۀ وي په تکليف."
فرزانې له خپله مېزه دوربين راواخيستو راغله.
ډاکټر فرزانه: "دا کالي ځيني لري کړئ."
مور چې کالي ځيني لري کړ. ډاکټر فرزانې ښېخي ترډېره زردانه ترور ته حېران حېران ورکتل.
ډاکټرفرزانه: "تۀ رنها نۀ يې؟"
زردانې ترور د سر په اشاره د نۀ ځواب ور کړ.
ډاکټرفرزانه: "له کومه ځايه په تکليف يې."
زردانې ترور د لاس په اشاره مور ته وويل تاسو لاړ شئ. مور دباندي ووتو. دباندي چې را ووتو عثمان مور ته وويل "ډاکټر فرزانه مي کورودانه ده." مور دباندي ولاړه وو چې ډاکټرفرزانه په دروازه کښې ودرېده.
ډاکټر فرزانه: "دا ښځه وارډ ته درو رئ زۀ درځم."
مور زردانه ترور په غېږ کښې وا خيسته وارډ ته مو يو وړه.
ډاکټر فرزانه هم راغله. د زردانې ترور وينه يې راکړه.
ډاکټر فرزانه: "ورشئ دا ګروپ وينه پيدا کړئ."

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ چي خپله وينه ورسره وکتله.زما او د جمال دواړو وينه نهٔ وه ورسره سمه. د عثمان او جمال دواړو وينه ورسره سمه وه. اول مو د جمال وينه راوړه ور ومولګوله .نوري ستني ډاکټر فرزانې ور وليکې.عثمان په منډه منډه راوړلې.تياره مانښام ډاکټر فرزانه راووته.

ډاکټر فرزانه: "ما خپل وس ورسره وکړ. نور مرګ او ژوند د خدای په لاس دی. له تاسو سره خو د مورکۍ د خذمت کولو ښځه هم نشته. خير زهٔ او عثمان ورځو.ښځه به درته راشي. تر هغه به يې وځنګ ته د هغې بلي ناروغي مور خيال ساتي."

ډاکټر فرزانه په خپل موټر کښې،عثمان او جمال په خپل موټر کښې روان شو. زهٔ او جمال سره پاته شو.جمال په ژړا شروع وکړه .ډاکټر فرزانې ځنګه دا وويل "چي مرګ او ژوند نور د خدای په لاس کښې دی.خود مورکۍ مري چي دا يې وويل." اوس که زهٔ جمال کرار کړم.که به مي هر څو ورته وويل خو جمال نهٔ کرارېدو.

ګوره چي څومره وخت په دې کښې تېر شوی وی . د ډاکټرفرزانې له موټره سره يو بل موټر هم راغلی . يو ځوان سړی،يوه د پاخهٔ عمر ښځه،يوه ډېره سپين سرې(غټې چشمې يې په سترګو وې)په يو لاس کښې يې لکړه،تر هغه بل لاس په عمر پخې ښځې نيولې وه. پر ملا کږه راروانه وه.لکړه چي يې پر فرش لګوله ټک ټک يې کاوو. په ډاکټر فرزانه پسې وه چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر موږ تېر شو وارډ ته دننه ورغلو. په وارډ کښې موږ د ښځو په زوره زوره ژړا تر غوږ شوه.

زۀ او جمال په منډه دننه ورغلو- له ډاکټر فرزانې ،زردانې او هغه نورو دوو ښځو سره له ځواني ټولو ژړل - موږ دوه حېران ولاړ وو- زردانه پر کټ پروته وه - هغه ډېري سپين سرې په پروتې غېږ پر ګرځولې وه - د زردانې له مخه يې سر نۀ را پورته کاوو - د مخ پر يوه او بله خوا يې مچوله .ډاکټر فرزانې په ژړا ژړا کښې سپين سرې تر لاس ونيوه- راکش يې کړه.

ډاکټر فرزانه: "مۀ کوه موري ! مۀ يې تنګوه .لږ سر را پورته کړه وژنې يې .سا يې بند ېږي- "

په وارډ کښې له نورو ناروغو ښځوسره راغلې خدمتګاري ښځې ټولي يوه يوه د زردانې د کټ په لور راتلې.خود به يې دغه خيال وو چي زردانه مړه شوه چي زردانه بې يې وليده چي ژاړي بېرته به يې خپل مخ پټې ور په ياد شو- د پړونې څاک به يې ونيوه، سو که به روانه شوه.

زردانې او هغه سپين سرې چي ښۀ په ژړا ځانونه ستړي کړو- د دواړو ښۀ خروښ کښته شو.

سپين سرې: "ربّا لوري ! څوک در سره دي؟ "

زردانه: "هغه دوه زويان (زامن)- "

سپين سرې د را ولاړېدو هڅه کوله زۀ ور له مخه شوم - دا هڅه مې وکړه چي لاس ور کړم .دې دواړه لاسه په غاړه کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راواچول - پر تندي يې مچ کړم - نور يې د ژړا په وجه څۀ تر خولۀ نۀ وتو - هم يې داسې له جمال سره روغبړ وکړ -
هغه ځوان: "تاسو راځئ چې کور ته لاړ شو - ستړي به یاست - له رڼا سره مورکۍ او پښتنه شته - زۀ بېرته ورته راځم - "
زۀ: "زۀ او جمال له تا سره نۀ ځو - مور دا ناروغه مور وچاته پرېږدو - "
ځوان: "رڼا که ستاسو مور ده زموږ خور ده - تاسو هم زما په خيال په حقيقت نۀ ياست خبر - "
د دې خبري له اورېدو سره که څۀ هم زۀ او جمال روان شو خو حېرايان غوندي وو -

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

له ځوانه سره موټر ته وختو. په ښار کښي ښځ تر ډېره لاړو. يو وخت په کوڅه کښي وګرځېدو. په کوڅه کښي روان وو. ما يوې او بلي خواته کتل. واړۀ واړۀ دوکانونه . اکثره دکانونه د پرچون وو. دوه د درزيانو(خياتانو)، يو تنور، يو د سبزي دوکان په مخه راغلو. ځوان موټر يو لوی ښاهسته ګېټ ته وګرځاوو. پر هارن يې ګوته کښېښودہ.

يو ځوان ګېټ خلاص کړو. موټر چي دننه ورغلو. ښځې او پېغلي د سرای په منځ کښي په انتظار ولاړي وې. سره له وړو نجونو او هلکانو چي مور له موټره کوز شو. ښځو او پېغلو ټولو د خپلو پړونو څاکونه ونيول. چا او چا خو ببخي شا را وګرځوله.

يوه پېغله چي د پړوني څاک يې نيولی وو. له مور سره ځوان ته يې وويل "ګران لالا ! ريښتيا رښا خورکۍ پيدا شوه. په هسپتال کښي وه؟"

ګران ورته وويل "هو خورجاني ! رښا په هسپتال کښي ده . مورکۍ او پښتنه مي ورسره پرېښودي . دا دوه ځوانان د رښا

(c) ketabton.com: The Digital Library

زویان دي. " پېغلي د پړوني څاک پربښودو را مخته شوه. په لاس یې روغبړ وکړو. هغه ټولو ولاړو ښځو کښې چا په لوخ، چا په پټ مخ روغبړ راسره وکړو.

مور یې د ګران خوني ته بوتلو. داسي ښکارېده لکه بېخي لږ ورځي مخکې چې یې وادهٔ کړی وي. نوی پلنګ، الماري، شوکېسونه، نوې نوې بشترې چې هر څهٔ ځای پرځای پراته وو. د خوني خو چا نهٔ دي راته ویلي چې د ګران ده. مور له هغو ځوړند عکسونو اندازه وکړه چې ټول د ګران وو. اوس نو د ماما ګانو ښځې او ماشومان په وار وار راغلو چې زهٔ او جمال یې په روغبړ ستړي شو. اخیر یې ډوډۍ راوړه. ډوډۍ مو وخوړه. د ډوډۍ له خوړلو پس ګران ماما مور ته وویل

ګران: "تاسو بېغمه ویدهٔ شئ. زهٔ هسپتال ته ځم. دوی ته به ډوډۍ وروړم بل به شپه هم ورسره تېره کړم."

ګران ووتو. زهٔ او جمال په خونه کښې پاته شو. دواړو یو بل ته حېران حېران کتل.

زهٔ: "جماله! دا اوس څهٔ وشو؟"

جمال په سوچونو کښې ورک وو. ځواب یې نهٔ کړو را.

زهٔ: "جماله! وجماله!"

جمال: "هان."

زهٔ: "دا اوس څهٔ وشو؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "نور درک نۀ راکوي ـ زما په خیال د بابا په لړلو کښېوتو ـ سلطانه ! نوري خبري پرېږده ـ خدای ته به دواړه په زاري کېږو چي کیسه د سمو په لور لاړه شي ـ "

بالښت یې سم کړ سر یې ولګاوو ـ زۀ ولاړ شوم ـ اودس مي وکړو ـ د ماخوستن او قضایي لمنځونه مي ټول وکړو ـ پرېوتم ـ زۀ هم په سوچ سوچ کښي ویدۀ شوی وم ـ سهار چي راپورته شو ـ چای مو وڅیښلې ـ یو بل ماما چي مو یې لا نوم نۀ وو زد کړی ـ هغه په سپین وړوکي موټر کښي هسپتال ته را ورسولو چي دننه ورغلو ـ انا او پښتنه مامۍ هم ناستي وې ـ زموږ زردانه ترور ،د دوی رڼا ښه ښکاریده ـ زرداني ترور وماته را ږغ کړو ـ زۀ ور نژدې شوم ـ دې د راپورته کېدو هڅه وکړه ـ نۀ شوه پورته کېدلای ـ اخیر یې راته وویل "ما کښېنوه ـ " ما را پورته کړه ـ هغه د هسپتال سپین پوست بالښت مي شاته ورته کښېښودو ـ زۀ پر کټ ورسره کښېنستم ـ زرداني تروړ په ژړا پیل وکړ چي په ژړا یې ښۀ ځان سترې کړ بیا یې وماته سر را نژدې کړو ـ ما هم سر ور ورنژدې کړو ـ دې خپل مړۀ لاسونه ډېر په مشکل راپورته کړو ـ زما په غاړه کښي یې را واچول ـ څو واره یې مچ کړم ـ سترګي یې له اوښکو ډکي وې ـ په ژړغوني ږغ یې څو واره وویل زردانه ترور: "تۀ مور وخورې ـ تۀ مور وخورې ـ وماته به حق رابخښې ـ ما له تا سره ډېر ظلم وکړ ـ زما د غلطۍ او مستۍ سزا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي تېرۀ کړې وای. پاته عمر به يې هم تېروي. داسې ماشوم دي بيا دې دنيا ته نۀ راځي لکه تۀ چې راغلې."

زۀ: "زردانې تروري! لکه څنګه؟"

زردانې تروردومره په زوره زوره وژړل چې په ژړا ستړې شوه. زما سر يې بيا په هغو مړو لاسونو ور ټيټ کړو. څو واره يې بيا پر تندي مچ کړم. لاس چې يې زما له غاړې وکښو. داسې بې اختياره يې لاسونه پر کټ ولوېدو لکه د دې په بدن چې نۀ وي پوري.

زردانې ترور په ډکو سترګو، ژړغوني ږغ راته وويل

زردانه ترور: "کور ته به لاړ شې. يو به ژړګل او سدو راولېږې بل د خليل جبران په کتاب کښې يو ليک پروت دی. هغه به در واخلې. له لوستلو پس به تۀ هغه کار کوې. زۀ که جوړه شوم. کور ته به تر هغه نۀ شم لاړه تر څو چې مې په خپل حق نۀ يې رسولې. که مړه شوم حق به رابخښې. زۀ ځان دلې د پلار او نيکه په هديره کښې پټوم. ژړګل او زويان هم دلې د ورونو په ښار کښې ځايوم. ستا يې په مخه ښه بيا به زما پښتني ته لا نۀ راځې"

ما چې له دې مخ را واړاوو. سترګې مې له اوښکو پاکولې. د ماما کورنۍ او د وارډ ټولو ناروغانو راته کتل. هم په دې خاطر مې د ماماګانو د کورنۍ رخصت پرېښودو. د وارډ تر دروازه راووتم. په رکشه کښې کښېنستم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه مالک ته ورغلم چي ما په هوټل کښي کار ورسره کاوۀ ـ
چاى مي ور سره وڅيښلې ـ دا ټوله کيسه مي ورته وکړه ـ زما
مور په هسپتال کښي ده ـ که چيري فريد صيب يا انډيوالانو
پوښته کوله ـ دا کيسه به ورته وکړې ـ
له مالکه را رخصت شوم ـ اډې ته راغلم ـ په بس کښي کښېنستم
ـ دومره مي تبيعت خراب وو چي د هغې ورځې د تبيعت خرابی
به درته څۀ وو وايم ـ
يو وخت د سړک له څنګه د خاورو له وړو وړو کورونو سره په
بس کښي روان وو ـ يوه ماشومه د خوني شاته په منډه
راوګرځېده ـ له شا يوه ښځه ورپسې وه چي مايې مور وګڼله ـ يو
شی يې پسې تس کړو ـ د دې ماشومي منډي زۀ خپل وړوکوالي
ته بوتلم ـ په وړوکوالي کښي چي به کله مور بد وکړو ـ مور به يو
شي ته لاس کړو ـ مور به منډي کړې ـ دې به هغه په لاس ورغلی
شی دومره په مينه راپسې وغورځاوه ـ هغه بېتې ، بډی ، خوسی
چي د يوۀ به هم په غاړه کښي قميس روغ نۀ وو بيا هغه بدل
(غاړه ، لنډی) را په ياده شوه چي هر وخت به ما بد وکړو ـ
مور کی به راته کوله
ښۀ کوه پکار به درسي
بد اخير د کړو سر سي
دې بدلي زۀ د فريد او شبنم کيسې ته بوتلم ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ د فريد او شبنم له سوچه هغه وخت را ووتم چي د دوو کسانو تر منځ بحث روان شو. يوۀ وويل "وروره ! خداى بنده ګوري بيا پر اوري. "هغه بل وويل "په دې زۀ هم پوهېږم و ايي(بنده حېران خداى مهربان)
خداى هر انسان ته عقل ورکړى دى بيا يې دا ورښوولي دي چي دا لاره شراب خانې ته،دا مسجد ته ځي. جنت او دوزخ په دې نۀ يادوم چي شراب خانه و مسجد دواړه ښکاره دي .هغه وينې چي مسجد دى. ستا مخ د شراب خانې په لور دى. په هغه لور روان يې .اوس وايې خدايه ما مسجد ته ورسوې. دا زما يقين دى چي مسجد ته نۀ شراب خانې ته رسې. "
هغه بل بيرته ورته وويل "تۀ زما په خبره نۀ شوې پوه .ما دا وويل چي دا زموږ په خلګو کښي د صبر ماده ډېره کمه ده بل پېغور جن ډېر دي چي لږ ډوډۍ پيدا کړي بيا هغه د چا خبره سلام په چارخانښې (شاخۍ)نۀ ورلوېږي .مثال موږ په پش،پېښور، موښي او ډم پوري خاندو. "
هغه بل سړي وخندل "تۀ لېونى يې.دا زما او ستا کار نۀ دى.دا د شاعرانو او ليکوالانو کار دى. شاعران او ليکوالان چي له ځينو عزتمندو خلګ ډمان جوړولاى شي .له پښ، پېښور او ډم څخه بيا سيالان هم جوړولاى شي. "
هغه بل "ياره ! ستا تر دې خبري پوري يوه ګپه را په ياد شوه. زموږ په کوڅه کښي يو سړي زوى ته وادۀ غوښتى وو.ماښام يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوڅې ټول خلک ډوډۍ ته غوښتي وو. مور چې ورغلو. په واړۀ سرای کښې چار پېره کالی هوار وو. چارپېره بالښتونه پراته وو. يوه خواته دوې نالۍ هواري وې چې څوک له مخه راغلي وو هغه پر هغو نالیو ناست وو.

خلک په دې څۀ خبر وو چې دۀ یو څو سرمایداره هم راغوښتي دي .کله چې هغه سرمایداره راغلو. دی سم د ننه ورسره راغلی چې پر نالیو یې نور خلک ناست ولیدو. دا سې خو یې نۀ شو ورته ویلای چې تاسو ولاړ شئ. څۀ دا سي یې وویل "هر سړی د خپل حثیت مطابق کښېنئ." ټولو خلکو وخندل. پر نالیو ناست خلک ولاړ شو بل ځای کښېنستو.

دا بحث شاید ما سم نۀ وي بیان کړی .د هغه وجه دا ده چې زۀ اول نۀ یم پوه شوی چې بحث له څۀ روان شو. دویم زۀ په خپله هم په حال کښې نۀ وم .د زردانې ترور ژړا او خبرو کرار ته نۀ پرېښودم.

لمر لوېدلی وو چې له بسه کوز شوم. مخه مې وکړه .د ژړګل کاکا کورته ورغلم. دوی ډوډۍ خوړلې وه .له روغبړه وروسته مې د زردانې ترور ټول حال ورکړو. د ژړګُل کاکا ټول بدن داسې رېږدېدو لکه لړزه چې پر سړي راشي. بېخي ډېري خبري مې ورته وکړې چې سبا سبا ته و زوی دواړه لاړ شئ .که روپۍ نۀ لرې زۀ به یې درکړم. دۀ وویل "نۀ راسره شته."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما باکس ځیني راواخیستو. هغې خوني ته راغلم چي زرداني ترور به مور پکښي بندولو. په هغه کښي مي د باکس د تیلیو په رڼا د خلیل جبران کتاب پیدا کړو. راسره وامي خیستو. کورته لاړم. سوکه سوکه کورته ورسېدم.

مورکۍ: "زویه! ډوډۍ دي خوړلې ده؟ "

زۀ: "هو. هسي کالی را هوار کړه. بېخي ډېر خوب راځي."

مورکۍ کالی را هوار کړی. زۀ پرېوتم. مورکۍ د زرداني ترور پوښتنه راڅخه وکړه. سر سري مي حال ور کړی. د مورکۍ زړۀ دا غوښت چي ښۀ په تفصیل حوال راکړي. ما ځان ویدۀ واچاوو. دې خواري څو واره را باندي ږغ کړو. ما یې ځواب نۀ کړو ور. اخیر یې وویل "زویه! زما په خیال ویدۀ شوې." ولاړه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

خوب مي رډ (وتښتېدو)شو۔شپه مي ټوله په ويښه تېره کړه ۔په بشتره کښي يوې بلې خواته اوښتم ۔وسهار ته مي سترګي وختې ۔ سهار چي ملا اذان شروع کړ۔ زۀ په بشتره کښي د لوېديځ په لور را واوښتم۔سپوږمۍ اوښتې وه ۔ په اُورو کښي پټه ښکاره کېده ۔ما پورته اسمان ته کتل۔ شايد د ټولي شپې د ناخوبۍ وجه وه چي سپوږمۍ ډېره تېزه روانه راښکارېده بيا مي دې ته فکر شو چي "نۀ نۀ دا سپوږمۍ نۀ ده روانه ۔اورۀ دومره تېز روان دي۔"

په بشتره کښي پروت وم ۔پورته کېدۀ مي په وس نۀ وو۔ ښۀ رڼا سهار راپورته شوم۔لاړم اودس مي وکړو۔ راغلم د خپل کالي له څنګه پر لمانځۀ ودرېدم۔

بابا د اودس له کولو سره ماجت ته لاړ ۔ مورکۍ له لمانځۀ پس چاى جوش کړې۔ مورکۍ پيالې ډکي کړې۔

مورکۍ: "زويه ! برايه بېخي ژړ ويدۀ شوې۔د زړداني حال دي سم نۀ کړو را ۔څنګه وه زړدانه؟

زۀ: "مورکۍ ! ډېره ښه وه۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور حال ورکول مې نۀ وو خوښ .عذر مې په دې جوړ کړو. مورکۍ ته مې وويل "ما دا لالټين د څۀ د پاره رالېږلی وو ؟ تۀ اوس هم هغه د تېلو څراغ بلوې." هم دا خبره مې اوږده کړه.
د بابا تر راتلو له مخه له کوره په دې عذر را ووتم چې ځم ژړګُل کاکا لېږم چې په زردانه ترور پسې لاړ شي . څادر مې پر اوږو کړو.د ژړګُل کورته ورغلم. ژړګُل ښۀ بېغمه ناست وو.
زۀ: "تۀ وڅۀ ته ناست يې ورځه."
ژړګل زړۀ نا زړۀ کېدو.
ژړګل: "تۀ به هم راسره ځې."
زۀ: "تۀ ځان تياره وه.زۀ تر کوره ځم بېرته راځم."
کورته ورغلم .د جبران کتاب،له بابا او مورکۍ مې رخصت را واخيستو .د ژړګل کورته وراغلم .درې سره د سړک په لوري روان شو چې موږ لا سړک ته نۀ وو رسېدلي بس مو وليدو چې راروان وو.موږ درو سره يو په بل پسې د سړک په لوري منډې وهلې چې ستړي شو.اخير مو لاس او څادر ور و هلو.
ډرائيوار خود وليدو.زموږ پر برابري يې بس ودراوو بيا درې سره تر هغه ځغاستو چې بس ته وختو.زۀ له دوو ناستو کسانو سره پر دربمه خلاصه چوکۍ کښېنستم .دوی زموږ وڅنګ ته پر نورو دوو چوکيو کښېنستو.د ټولو سا لنډه لنډه کېده . زما په څنګ کښې ناست ځوان په لوڅ سر،تور غټ ښا هسته وېښتان ښۀ ږمنځلي، توري غټې چشمې،ږيره بريت خوا پاکې خرېيلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځوان له هغه بله ځنګه وښيښه ته ځېر مه سړی چې تک تور پټکی، سپين کالي، توره سدرۍ، ښاهسته نوراني څهره، نرۍ ځګه پوزه، بربت په بياتي کم کړي، توره اوږده ږيره چې وښستانو يې په اخير کښې پېچ هم خوړلی وو۔
وځوان ته څه داسي ږغېدو "ياره ! زما خو له دې تعليمه ډېر بد وشو۔ "ځوان ورته وويل "ولي ماما ؟ " سړي ورته وويل "په دې چې يو د اولس په ګټه سړی نهٔ شو پکښې پيدا ـ هر څوک چې خپل زوی دباندي په سبق پسې ولېږي ۔تر هغه د خلګو ورته امېد وي چې د پلاني زوی په سبق پسې تللی دی ۔داچې راشي (کهولو به وکاږي پر بارکان به يې کښېږدي) ۔ هغه چې راسي د ځان د در سړی شي ۔ په يو او بل پسې وي ۔نوکري غواړي چې نوکري پيدا کړي۔ پر چوکۍ کښېني ۔ په دواړو لاسو حکومت او رايت لوټي۔ مائنه خو له ګډ منانه هم ورېږي نهٔ ده پاته شوې ۔ "
ځوان ورته وويل "له کم ګډ منانه؟ " سړي ورته وويل "هغه دواړه پښې چې يې نشته ۔ " ځوان له لږ سوچه وروسته ورته وويل "له هغه ځنګه وږې پاتېږي ۔ له هغه سره خو اولس نهٔ ناست دی نهٔ ولاړ۔ "
سړی ورته وويل "څهٔ وجه ده چې له بې تعليمه او بې پښو سړي سره اولس پورته کښته کېږي ۔ " هغه ځوان يو څهٔ وخت چپ ناست وو بيا يې وخندل "ياره ! ډېر بې کاره سړی دی ۔ يوه ورځ چا پوښتنه ځيني وکړه چې د پښو ارمان درځي که نهٔ۔ دهٔ و خندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

.نۀ منها ! خدای په دې سودا کښې ډېر ونازولم . تۀ نۀ وينې دوې پښې يې راڅخه واخيستو. د ټول جهان پښې يې را کړې . اوس تۀ ورته ګوره چې هر څومره زورور لاس او پښې دي هغه زما تابع دي."

داسې په ګپه ګپه را روان وو .ما د ښاهسته سړي څهره ته حېران حېران کتل.دا غاړه را په ياد شوه.

سپين کالي توره سدری

له دوو به يو کورته راتلی

له ځان سره مې ويل "هغه سپين کالي او ښاهسته سړي به هم خود د داسې ورسې (ورشې) سړي وو." بس په اډه کښې ودرېدو. موږ ټول هسپتال ته ورغلو. زۀ په هغو زړو تورو زرداني ترور له هسپتاله را وشړم. مخه مې را وکړه. هغه هوټل ته راغلم چې زۀ ورسره مزدور وم . له مالک سره مې چای وڅيښلې .ما ئيګر څۀ لمر په غرۀ اوډر(لوېدلی) وو. راووتم دباندي د هوټل تر مخ پر تړه کښېنستم .خپل سوچ مې پر وهلو. د رکشې ږغ مې تر غوږ شو چې سترګې مې ور واړولې.زما له خوا يو سړی نيم تر رکشه دباندې،نيم په رکشه کښې وو. دا خيال مې شو چې خود ډېر کسان په کښې سپارۀ دي . رکشه چې زما برابر ته راغله بنده شوه . استاذ يې د ستارټېدو کوشش کاوۀ خو ستارټه نۀ شوه . اخير را کوز شو.سواريانو ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل "تاسو را کوز شئ ـ" دۀ خپل سیټ راپورته کړو ـ دننه یې په انجن کښې ګوتې ووهلې ـ
سواریان چې را کوز شو ـ دوه دومره غټ کسان وو چې زما غوندې شپږ په جوړېدو ـ استاذ بېرته ور وختو ـ رکشه ستارټ شوه ـ لږ یې مخته شا ته کړه چې سواریانو بېرته د ورختو هڅه کوله ـ دۀ رکشه وځغلوله ـ سر یې تر رکشه راویستو ـ پر سواریانو یې ږغ کړو "چې تاسو وړم خو ګامېښه به پکښې یو سم ـ" دلته هغو دوو کسانو لاسونه پر تشو ېښې (نیولي) وو ـ له خندا شنه (تیکی)وو ـ دلته موږ یاره د هغې ورځې د ماځیګر خندا څۀ در ته ووایم ـ هغه ننداره چې تاسو په خپلو سترګو لیدلې وای ډېر به ښۀ وو ـ
د نورو ورځو په شان مو د ماښام له لمانځۀ پس ډوډۍ و خوړه ـ ډوډۍ ته ناست وم ـ دومره په زوره زوره مې وخندل ـ له ډېرې خندا پس مې له څنګه ناست سړي پوښتنه را څخه وکړه ـ
ما د رکشې والا او هغو دوو غټو کسانو کیسه ورته وکړه ـ یاره هغه سړي، هم مزدورانو ډېر وخندل ـ له هغې خندا او ډوډۍ خوړلو پس را روان شوم ـ خپلې بنګلې ته راغلم ـ دلته مې محسوسه کړه چې بخت دې زور کړی دی چې په هغه ورځ دې وفرید ته کیلۍ نۀ کړه ور ـ نۀ دۀ درته وویل ـ هغه خونه چې به زۀ پکښې اوسېدم ـ د هغې نۀ کولف وه نۀ کیلۍ ـ په هغه ورځ ببخې دروازه خلاصه راڅخه پاته شوې وه ـ خونه له دوړو (خاورو)ډکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه.د خوني پاکېدۀ خو مي په وس نۀ وو.په خونه کښې مي خپله هوا ره پرې يښې بشتره له دوړو وڅنډله.پر پرېوتم.

سهار راپورته شوم.له دې سهاره د فريد او د شبنم دواړو په لټون شوم .بېخي ډېرې شپې او ورځې تېرې شوې .نۀ فريد راغلی نۀ شبنم .مخه مي وکړه هغه د هګيو دوکان ته ورغلم.هغه بند وو.له هغې خوا را روان وم.زموږ له بنګلې سره نژدې يو همسايه په مخه راغلی.روغبړ مي ورسره وکړو.

زۀ: "ياره !د دې فريد صېب کور نۀ دی درمعلوم؟"

همسايه: "ولي څۀ يې کوې؟"

زۀ: "ياره !د بنګلې يو څۀ روپۍ يې پاته وې.هغه مي ورکولې."

همسايه: "تۀ د فريد مزدور نۀ وې؟"

زۀ: "نۀ منا زۀ او دی په دې بنګله سره شريکان وو."

همسايه: "اوس ستا شوه؟"

زۀ: "هو."

همسايه: "دا خو ډېر ښۀ وشو.دا مردارخور به له دې ځايه غائب شي"

زۀ: "ولي فريد صېب خو ډېر ښۀ سړی دی؟"

همسايه: "ودې ته تۀ ښۀ وايې.شرابونه،ښځې خو يې تا په خپلو سترګو ليدلې.موږ خو تۀ د دۀ مزدور ګڼلی وې ګڼې موږ به ډېر د وخته لا درته ويلي وو چې دا بنګله تۀ ځيني واخله.دا مردار خور له دې ځايه غائب کړه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "دا خو له ځان سره کوي. له خلکو سره خو ډېر ښۀ کوي. يو ايمبولنس يې ولاړ دی. له بېشمره تابوتونو سره. د هر چا چې مړی وشي هغه بې پېسو ورسره وړي."
همسايه: "هغه پخواني خذمت ګاران او هغه ايمبولنس اوس نشته."
زۀ: "نۀ هغه مزدوران خو يې ويستو. ايمبولس يې اړولی وو. هغه زوړ ايمبولنس يې خرڅ کړو. دا يې نوی راوستو."
همسايه: "هغه ايمبولنس او هغه خلک ونيول شو. دوی په دې تابوت کښې له مړي سره اصلې او پوډر تېرول. که دې چيري يقين نۀ راځي. هغه جوړ تابوتونه وګوره چې څنګه جوړ دي؟"
زۀ: "تۀ څۀ په خبر يې؟"
همسايه: "دا خو دۀ زموږ کار را خراب کړو."
زۀ: "نۀ شوم پوه؟"
همسايه: "پوه به شې."
له دې خبري کولو سره همسايه روان هم شو. زۀ راغلم خپلې بنګلې ته. ورځ تېره شوه. ما خوستن په بشتره کښې پرېوتم. پر خپله مور او پلار مې سوچ کاوو "دا سې هم سړی کوي. دا به يو له ما سره شوي وي که له نورو سره هم. دا وجه به معلومه وې." په دې سوچ سوچ کښې ويدۀ شوی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

د شپې ګېنټو ټکېدو چې خلاص مي کړ. فريد صېب ولاړ وو. له حال احواله پس.
فريد صېب: "تهٔ له کوره کله راغلې؟"
زهٔ: "له تلو دوې شپې پس راغلم."
فريد صېب: "مور دې څنګه وه؟"
زهٔ: "صېبه! ښه وه. ډېره ښه وه. په هسپتال کښې داخله ده."
فريد صېب: "خدای دې صحت ور کړي. ايمبولنس او کسان راغلو که نهٔ؟"
زهٔ: "صېبه! ايمبولنس خو ولاړ دی."
فريد صېب: "دا نهٔ. يو بل مې هم رانيوو. څهٔ شو چې ورک دې. زهٔ کورته ځم چې راغلو ګېنټ ورخلاص کړه."
تر ګېټ وتو جېب ته يې لاس کړو. موبائل يې را وکښو. موټر ته وختو. د شپې ايمبولنس راغلی. ګېټ مې ور خلاص کړ. هغو دوو کسانو له ايمبولنسه تابوت را کوزولی. تابوت دومره درونده وو چې هغو دوو کسانو نهٔ شو پورته کولای. پر ما يې د همت ږغ وکړو. ما هم تابوت ورسره ونيوو. د بنګلې په شا کښې يوه لويه د دړو دوه تاکه دروازه وه. هغه دوه نابلده کسان چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیلۍ ورڅخه وه خلاصه یې کړه. لاندي ژېر زمیني وه. د ژېر زمیني په زینو کښي مو تابوت کشاوۀ. تر اخیره دننه.
په ژېر زمیني کښي نور تابوتونه او ډېر نور د دړو صندوخان، یو څۀ د شرابو بوتلونه پراته وو. زۀ یې را رخصت کړم. هغه دوه په ژېر زمیني بلد و ماته نابلده کسان دورې ویدۀ شو. زۀ چي له ژېر زمیني را ووتم. مخامخ مي وهغه بل په ختو جوړ سرای ته وتلې وره دروازه هم په نظر شوه. پر ځان خندا راغله ومي خندل "یاره! فرید خو هم ډېر ښۀ مزدور کړی دی. بنګله ورله ګوري. په دې نو فرید څۀ خبر دی چي تر ننه یې د بنګلې شا نۀ ده لیدلې."
په دې بله شپه فرید له څو نورو خلګو سره په بل موټر کښي راغلی. یو څۀ وخت پس له هغو خلګو سره تر ګېټ پورې راغلی چي هغه یې رخصت کړو.
فرید صېب: "سلطانه! شبنم راځي ګېټ ورخلاص کړه."
زۀ: "صېبه! سمه ده."
چي دی دننه لاړ. ما د ګېټ وړه دروازه خلاصه پرېښوده. لږ وخت پس د دروازې په خلاصېدو پوه شوم. را ووتم.
زۀ: "شبنم! هغه غټې درختي ته درځه."
شبنم د خپل موبائل زنګ بند کړ. زۀ او دا له خپلي خوني ښۀ لرې د هغې غټې درختي او د ېوال تیارې ته سره کښېنستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "دا جنګ يـوائـې اوس سـتا نـۀ دی ـ زمـا هـم درسره ګډ دی ـ ګوره ګوره چې په ما پوري لاس نۀ ونيسې ـ تۀ زما ميرۀ، ستا پـه نـس کښـې بچـی زمـا ورور يـا خـور کېـږي ـ " پـه دې وخـت کښـې صېب بيا راووتو ـ د ګېټ په لور راروان وو ـ زۀ د دېـوال لـه سـايې سره سو که سوکه تر ګېټه ور ورسېدم ـ

فريد صېب: "سلطانه ! شبنم نۀ راغله؟ "

زۀ: "نۀ صېبه ! زۀ په ګېټ کښې ورته ناست يم ـ "

چـې دی بېرتـه روان شوـ زۀ هغسـې د دېـوال سـره غلـی غلـی وراغلم ـ

شبنم: "زۀ نۀ شوم پـوه چې څنګه دا زما پـه نـس کښـې بچـی سـتا ورور يا خور کېږي بل زۀ څۀ لېونۍ يم چې په تا پوري لاس نيسـم ـ فريد د څۀ د پاره دی ـ

زما هغه شپه نۀ ده هېره چې دۀ زۀ د فرضي پلار مـور او ورونـو تـر مـخ راکشـولم ـ دوی تـول لـه وېـري داسـې ولاړ وو لکـه د ختـو جوړېتـان ـ زۀ تـا څۀ کـوم ـ مـا پـه هغـه ورځ لـه ځانـه سره دا جـوړه وکړه چې ځان به داسې کوم بيا به په تا پوري لاس نيسـم ـ دا زمـا خوښـه نـۀ وه چې پـه تـا پـوري لاس ونيسـم ـ دا خوښـه د دۀ وه ـ پـه دې خو مې تر هغه وخته کښېنولی وو ـ شراب مې پـه څېښـل چـې پـه دې پـوه شـوم اوس شـرابو هـره لاره ځيـنې ورکـه کـړه ـ را ومـې يستو ـ تا ته درغلو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېډيو مي د دې د پاره نۀ جوړوله چي په تا پوري لاس ونيسم. لاس مي په دۀ پوري نيوو. اوس خو خداى نوره لا هم ښه کړه.
شبنم مي پرېښوده. دۀ له ورغله. لږ وخت پس فريد صيب را ووتو. را ړغ يې کړو.
فريد صيب: "سلطانه! دلته راشه."
د فريد د رېغېدو انداز ډېر تريخ وو. زۀ ورغلم. په هغه خونه کښي چي ما او شبنم د دۀ وېډيو جوړه کړې وه. فريد د پلنګ وخنګ ته پر يوه چوکۍ ناست وو. شبنم يې په څنګ کښي پر بله چوکۍ ناسته وه. زۀ و دوى ته مخامخ پر بله چوکۍ کښېنستم.
فريد صيب: "سلطانه! ما ته د دې د پاره په بنګله کښي مزدور کړې چي تۀ دلته د خلکو عزتونه اخله."
زۀ: "صيبه! د چا عزت مي اخيستى دى؟"
فريد صيب: "د شبنم."
شبنم: "مزدور سلطان نۀ. فريده عزتمنده! تا اخيستى دى."
فريد صيب: "څۀ ثبوت لرې چي ما اخيستى دى."
شبنم: "فريده! هغه شپه زما نۀ ده هېره."
شبنم وېډيو ور ولګوله. فريد حېران حېران ورته کتل. اخير يې ور حمله کړه. موبائل يې د شبنم له لاسه و کښو. له مځکي يې وويشتو.
فريد صيب: "اوس؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "چي شل موبائلونه مات کړې هم به دا وېډيو موجوده وي"
فريد صېب توپنچه ته لاس کړو.
فريد صېب: "تاسو له دې دنيا رخصت کړم بيا خو ورکېدلای شي؟"
شبنم: "په دې هم نۀ شې خلاسېدلای. زما ورونه دباندې ولاړ دي."
فريد صېب يو څۀ وخت چپ ناست وو.
فريد صېب: "تاسو دوه يې را جوړه کړئ څۀ درسره وکړم؟"
شبنم: "تۀ به له ما سره نکاح کوې. دا زمونږ جوړه ده."
فريد صېب: "له سلطان سره نکاح وکړه چې څومره روپۍ غواړئ زۀ يې درکوم."
زۀ: "صېبه! وماته شبنم ناروا ده."
فريد صېب: "هغه څنګه؟"
زۀ: "شبنم زما مور کېږي."
فريد صېب: "څنګه؟"
زۀ: "تۀ درځه."
ټول را ولاړ شو. زۀ، شبنم او دې درې سره په موټر کښې سپاره شو. هسپتال ته ورغلو. په وارډ کښې مو وکتل زردانه ترور نۀ وه. په څنګ کښې ناروغه ښځې ته مې وويل "دا ناروغه جوړه شوه؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناروغي ښځي وويل "نۀ له هغې سره دي خداى ښۀ وکړي. پروند وفات شوه."
له هسپتاله بيرته را روان شوو.
فريد صيب: "تاسو اوس په ما څۀ کوى؟"
زۀ: "موږ د بنګلې ومخ ته کوز کړه. تۀ لاړ شه. سبا ماښام شپېته لکهه روپۍ درسره راوړه. زۀ به هغه ثبوت درته راوړم بل به ستا د پټې کاروبار راز هم پټ وساتم."
فريد صيب: "دا ببخي ډېر رقم دى. څنګه يې برابر کړم؟"
زه: "که ډېري دي. سبا ماښام به که موږ مړۀ وو که ژوندي. ستا په کور کښې به پراته يو. ياد يې لره. ستا له کوره به د بدنامۍ اوازه راوځي که خير وو."
فريد صيب: "سمه ده. زۀ به پر دې دواړو خبرو سوچ وکړم."
موږ يې د بنګلې په مخ کښې کوز کړو. دى روان شو.
شبنم: "دا دي څنګه خبره وکړه. موږ که مړۀ وو که ژوندي. ستا په کور کښې به پراته يو بل دي روپۍ دومره ډېري ورته وويلې"
زۀ: "شبنم! تۀ دا خبري اوس وماته راپرېږده. تۀ دا يو کار وکړه. دا اولاد که دي وشو. تۀ وخداى که به يې يو ځاى غورځوې. دا زما په لاس راکړه بل شبنم! ستاسو کور چيري دى؟ هغه ورځ يو همسايه داسي راته وويل چي د دې بنګلې د ګټلو د پاره موږ د يوې خور عزت للعام کړ."
شبنم: "څنګه سړى وو او څنګه رنګ يې وو؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "د ځنګ په کوځه کښې هره ورځ را روان او روان وي ـ تور جګ سړی دی ـ تکې سرې سترګې، اوږده خړه سدرۍ، ښځې لوی وښتان یې دي ـ پر هغو اوږدو وښتانو یې سره خولۍ لوړه ایښې وي ـ "

شبنم: "تۀ په دې کوځه کښې تر اخیره تللی یې؟ "

زۀ: "نۀ ـ "

شبنم: "دا زما ورور دی ـ مورږ کور نۀ لرو ـ مورږ ښځې ډېر کورونه یو ـ په خېمو کښې او سېږو ـ زمورږ سړي اکثره موځیان دي ـ ښځې مو په ښار کښې سوال کوي ـ "

زۀ: "ښۀ چیچګر یاست؟ "

شبنم: "هو ـ زمورږ خلګ په دې کیسو بلد دي ـ مورږ ماشومان نۀ غورځوو ـ پالو یې ـ "

زۀ: "بیا خو ډېره ښه ده چې ماشومان پالی ـ "

شبنم: "ډېر خلګ شته چې په مورږ بلد دي ـ هغه دا سې ماشومان مورږ ته راوړي بل زمورږ نارینه په دې هم ښۀ خبر دي چې د ښار خلګ زمورږ پر ښځو ټوله ورځ پورته کښته کېږي ـ "

زۀ: "شبنمه ! دا خو سم دم بړوګان دي ـ "

شبنم واړۀ واړۀ خندل ـ له خندا سره یې وچو، پرې پرې شونډو ویني وکړې ـ پر ویني شوې شونډو یې کاغذ نیولی وو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "خود برو ګان دي- برو ګان خو څۀ ښکر نۀ لري- په دې خو دوی هم ښۀ پوهېږي چي دومره روپۍ د خدای د پاره هره ورځ خلګ زمور ښځو ته نۀ ور کوي-"

زۀ: "شبنمه! ولي ستاسو د عزت ژوند نۀ دی خوښ؟"

شبنم: "خوښ مو دی- خو زمور د نارینه وو ضمیرونه مړۀ دي- داسي هم نۀ ده چي یو زمور نارینه دومره د مړۀ ضمیر خاوندان دي- په دې ټولنه کښي داسي ډېر خلګ نور هم شته یعني چي وځان ته ببخي ډېر عزت مند وایي- لیکن له دوی سره داسي کېږي لکه له ما سره چي وشو- ما دا ماشوم ځایه کولای هم شو- لیکن ځایه کول مي نۀ غوښت- ډېر داسي کورونه شته چي هغو ته زورورو خلګو ویلي دي "تۀ به دا خپله لور یا خور نۀ ودوې- دا زما ماینه ده-" هغو له کلونو لونې او خوندي پر کور کښېنولې دي- پر کورونو ناستي ورته سپین سرې شوې بل له ډېرو ښځو سره په زور په خپل کور بد کاري کوي- کورنۍ یې کمزورې وي- ځان وا چوي-"

زۀ: "شبنمه! زمور په خلګو کښي دا خبره کېږي چي چیچګر هدیره نۀ لري- خپل مړی خوري- دا ریښتیا دي؟"

شبنم سر وښوراوو- تندی ګونجي شو ولاړه شوه- ما داسي محسوسه کړه لکه خوا چي یې را ډکه شي- دباندي ووته- یو څۀ وخت دباندي وه- ما په خپله کړې خبره ځان ملامتاوۀ چي شبنم له دباندي راغله- او به یې طلب کړې- او به مي ورکړې- یو غړپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبه یې غرغړه کړې .ولاړه شوه په دروازه کښې ودرېده .تو یې کړې.راغله پر خپل ځای کښېنسته.

شبنم: "په مور کښې خو داسې کیسه نشته لکه تهٔ چې وایې . شاید په نورو داسې کمزورو خلګو کښې وي . زمور مړی په دې چا نهٔ دی لیدلی.یو خو زمور هر وخت کډه په شا وي. کله یوه کله بل ښار یا وطن ته ځو بل که زمور مړی وشي هم.څوک زمور مړي ته نهٔ راځي. مور یې په خپله تر خاورو لاندې کوو."

دلته زما هغه متل را پر زړهٔ شو (خوار مړي نهٔ که یې څوک ناره نهٔ اوري)

زهٔ: "شبنمه ! ته اوس لاړه شه.سبا ماښام خپل ورونه درسره راوله

شبنم چې ولاړه شوه.دوه قدمه یې لاوا خیستو ودرېده.مخ یې شا ته را واړاوو.

شبنم: "تهٔ رېښتیا وایې دا ستا پلار دی؟"

زهٔ: "هو.شبنمه ! پخدای چې دا زما پلار دی.تهٔ به یې سبا ماښام وویني چې دی یې مني که نهٔ."

شبنم: "کاش ! چې ما هم لکه تهٔ چې خپل مور او پلار پیدا کړي وای.پخدای چې د دې خپل سترې ژوند ټولې سترې به مې تر یستلې وای."

د شبنم تر سترګو اوښکي څڅېدې چې روانه شوه . زهٔ د دروازې بندېدو ته ورپسې ووتم چې دروازه مې بنده وله .په دروازه کښې ودرېدم.سر مې ورښکاره کړو. شبنم په تیاره کښې روانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ښه نۀ ښکارېده خو سلګۍ يې ما ښې اورېدلې. ما دروازه بنده کړه .راغلم پر بشتره پرېوتم .يو غم راته دوه شو- په سوچونو کښې ورک ويدۀ شوی وم.
سهار د ژړي لمر ژړګښتي ځای په ځای د هسکو شنو درختو او محلونو په سر ښکارېده. هوټل ته راروان وم چې راورسېدم. چائينکي يې ډکي کړې وې-د شيدو په انتظار وو. له يوې چائينکي يې وماته توره پياله را ډکه کړه. هغه مي وڅيښله.
د هوټل مالک: "مور دي څنګه ده؟"
زما اوښکي په ستروګو کښې نۀ ودرېدې. هغه حېران غوندي شو چې کله مي په اوښکو خروښ وختو. اوښکي مي پاکي کړې
زۀ: "الله دې جنت ور نصيب کړي.هغه وفات شوه."
مالک: "کله؟"
زۀ: "څۀ خبر يم پروندو رغلم. پر څنګ ناروغي ښځې او د هغې خپلوانو راته وويل چې وفات شوه."
مالک: "څنګه هغه وفات شوه تۀ نۀ وې په خبر؟"
ما څۀ ځواب ور نۀ کړ.مالک حېران حېران راته کتل .زۀ را ولاړ شوم تر هوټل راووتم. د ماماګانو د کور په لور مي مخه وکړه. د ماماګانو کورته ورسېدم. د فاتحې خلک وکورته نژدې په يو ماجت کښې ناست وو.
ورغلم کښېنستم دعا وشوه. له دعا پس مي له خلګو سره د لاس په اشاره روغبړ وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال له ژړګُل کاکا ،سدواو ماماګانو را ولاړ شو.زما ځنګ ته راغلی.غېږ یې راباندي وګرځوله. په زوره زوره یې ژړل.ژړل خو ما هم لېکن د خلګو له شرمه پټ.

هم داسي خلګ یو یو راتلو ،دعا کېده او رخصتېدو.د ماځیګر تر لمانځهٔ په ماجت کښې ناست وو.له لمانځهٔ پس چي زهٔ را ووتم. ژړګل کاکا او ماماګانو ډېر ست وکړو چي ماښام پاته شه زما د نهٔ نهٔ له ډېره تکراره پس چي زهٔ را رخصتېدم. جمال ژړګُل کاکا ته وویل "زهٔ هم له سلطان سره ځم. سهار به وختي بېرته راشم." د ژړګُل کاکا هم پر خولهٔ هو ورغلو.

زهٔ: "جماله ! نن شپه دلې پاته شه.سبا چي زهٔ راغلم دواړه به سره لاړ شو.داسي نهٔ وي سبا یو څوک وختي راشي.تهٔ به نهٔ یې. دا ښهٔ کار نهٔ دی."

جمال یو کاڼی له بله مات کړ که زهٔ پاته شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷

څو ورځې فريد صيب ځان دلې دوري کاوه. يو ورځ چې زۀ شبنم، د شبنم ورور د فريد کورته ورغلو.
فريد صيب: "د خداى پار دى داسې مۀ کوئ."
د دۀ کورودانه او زويان (زامن) ټول راغلو. چاى مو څښلې.
زۀ: "بابکه! تا نور څو ودونه کړي دي؟"
فريد بابک څۀ نۀ وويل. سر يې وښوراوو.
د بابک خاندانه کورودانه که څۀ هم په دې خبره وه چې د مېړۀ مې دا مشغله ده بيا يې هم ځان ته زور ور کړ.
نا څکه مور: "دا تۀ څۀ وايې؟"
زۀ: "موري! تۀ لږ سوکه ږغېږه. خداى به ټولې خير کړي."
نا څکه مور تر هغه لا وځان ته زور ورکړ چې څۀ بدې خبرې يې پر خولۀ ورتلې هغه يې کولې.
زۀ: "بابکه! دا خپله ګرانه ښځه پوه کړه."
فريد: "ښځې! خبره کراري ته پرېږده."
زۀ: "موري! د دې دا معنا نۀ ده چې تۀ له يو ښې سرمايداري کورنۍ يې. دا شبنم او زما مور له ډېرو خوارو کورنيو دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري ! که زما د مور کورنۍ در وپېژنم .تهٔ او فريد بابک به دواړه په دې حېران شی."

د بابک ګرانه ښځه: "څوکه ده چې تر ما هم خاندانه ده؟"

زهٔ: "زما مور د هغه محمدعلي لور ده چي د درسته ښار خلګو لالا ورته ويل .موري،بابکه ! اوس ټول غلي شئ .زهٔ د خپلې مور ليک درته لولم."د جبران کتاب مي سره خلاص کړو.ليک په هغه صفه کښې پروت وو.پر کومه چي جبران د شيطان افسانه ليکلې وه.

د مور په لاس ليکلی ليک مي راواخيست . څوواره مي مچ کړو. دوی وايي "نارينه په اوښکو ډېر بد ښکاري ." زهٔ که ښهٔ ښکارېدم که بد اوښکي مي نهٔ درېدې . د دوی ټولو تر مخ مي سره خلاص کړ. په لوړ ږغ مي وټولو ته ويل شرو کړو. دوی ټول متوجه وو.

د ليک شروع له بسم الله شريفي څخه شوې وه.

ګرانه زويه سلطانه ! ! ! !دا خو مي اول درته ويلي وو چي دلته داسي خلګ ډېر دي چي ودي درده وي . هغه که شته هم په شمار دي چي درمان ورکوي . دلته هغه هم په شمار دي چي اوښکي در پاکي کړي. هغه بېشمېره دي چي ودي ژړوي. هغه بې شمېره دي چي درباندي وخاندي .هغه په شمار دي چي ودي خندوي يا درسره وژاړي بل به د دې خړ پړ اولس په سپېره څهره او سپينو غاښو نهٔ تېروځې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا به په یاد وي ـ یوه ورځ چي زهٔ او تهٔ په دروازه کښي ناست وو ـ باران اوریدو ـ زهٔ پر دې درسره ږغیدم...............ـ اوس که زهٔ چیري مړه وم ـ اول مي قبر ته مهٔ راځه ـ که دي چیري زړهٔ نهٔ ودریدو راغلې ـ تر هغه به زما قبر په کانړو ولې تر څو چي دي نفس نهٔ وي ختلی ـ که دي چیري داسي نهٔ وکړو ـ نو زما د ناامیده مور (چي په دې هم شکي یم پر تا به مي حق وي او که نه ـ که چیري وو) له حقه نافله یې ـ

بل که دي داسي نهٔ وکړو لکه څنګه چي زهٔ درته وایم ـ فرید که دي ژوندی پیدا کړ ـ تر هغه یې په کراره مهٔ پرېږده ـ تر څو چي دي په ژوند نهٔ وي وژلی ـ که چیري مړ وو بیا یې هره ورځ قبر داسي په کانړو وله لکه زما ـ

زما نوم په حقیقت کښي زردانه نهٔ رڼا وو ـ زهٔ له یو ډیري باعزته کورنۍ څخه یم ـ زما د پلار نوم محمد علي وو چي اکثره خلګو ورته لالا ویل ـ څلور ځوانان ورونړه مي وو چي په حکومت کښي پر ډیرو ښو عهدو وو ـ ما ایف ـ ایس ـ سي کړې وه ـ بي ـ ایس ـ سي مي شروع وه چي د شرم او سترې ژوند سبب مي دا فرید نامی سړی جوړ شو ـ فرید په رنګ ډېر ښاهسته په عمل خوړچن (خیرن) سړی وختو ـ

له دې سړي سره مي تعلق پیدا شو ـ

هم هغه ناجائزه تعلق ورځ تر هغه بله زیاتیدو ـ تر دې سره ورسیدو چي ټول کور را پوه شو ـ پر ډاکترو وګرځیدم ـ تقریباً

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو د ماشوم له ځايه کېدو انکار وکړو. ټولو دا راته وويل چي ماشوم ژوند کړی دی. ځايه کول يې خون کول دي.
په کور کښي مي له شرمه سترګي نۀ شوې رټولای .زۀ و مور بيا هم پر ډېرو ډاکټرانو وګرځېدو چي نا امېده شوو.اخير مي د ځان وژني کوشش شروع کړ. دا موقع هم تر هغې ورځي په لاس نۀ راغله چي تۀ پيدا شوې.
تۀ زما مور د شپې شپې له کوره ويستې . کوم ځای چي ما ور ښودلی وو هلته يې يښی وې. په کور کښي نور داسي د شرم ژوند تېرول راته ګران وو. څلورمه شپه مي يو ورکی ليک له خپل بالښت سره کښېښودو. په هغه کښي مي خپلي کورنۍ ته وليکل چي په ما پسې مه ګرځئ .زۀ نن شپه ځان وژنم.د شپې چي ټول کور ويدۀ شو.زۀ د کور له خوا په زينه راوختم . په ډېر احتياط او تکليف مي هغه زينه پر دېوال راواړوله . راکوزه شوم.
په دې توره شپه مي په کوڅو کښي مخه را وکړه .د فريد بنګلې ته راغلم.نيت مي دا وو چي فريد به اوس تاماينه کوي . که يې چيري ځان دلي دوري کاوۀ. ځان يا به دی وژني !. ګېټ مي وټکاوه. ګېټ د فريد هغه مزدور خلاص کړ چي زۀ يې پېژندلم. تل يې د ورتلو او راتلو پر وخت ګېټ را خلاصاوو.د فريد پوښتنه مي وکړه.فريد په دې شپه په بنګله کښي نۀ وو.د مزدور په خونه ور دننه شوم.په خونه کښي زما هغه پړونی پروت وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کوم کښې چې زما مور هغه وخت تۀ نغښتی وې. پوښتنه مې ځینې وکړه .فرید چیرې دی؟ هغه وویل "زۀ هم نۀ وم .نن راغلم. هغه شپه که دې په یاد وي. بجلې چې نۀ وه. را ویښ شوم.وره دلاس بتۍ مې را واخیسته راووتم.تکه توره تیاره وه ـ د ماشوم په ګېټ کښې ژړا وه چې ګېټ مې خلاص کړو. ماشوم پروت وو.تر سهاره مې وګرځاوو. سهار مې له هوټله شیدې ورته راوړې. په چمچه (کاشوغه)مې ورکړې.
د فرید صیب بې اجازې کلي ته لاړم .ماشوم مې یووړو. زموږ په کلي کښې ډم دی .د هغه اولاد نۀ وو. هغه ته مې ورکړی .د هغه ښځې چې ماشوم ورواخیست د ستې یې وویل حرمونی څومره ښاهسته دی زړونه کاږي .چیرې مې ورکاوۀ که زۀ یو سر نۀ وای . کور مې درلود ای.زۀ دا یو سر یم. " ویې خندل "څه پربږده یې. نر بېځي په فریاد بد ښکاري . ستا ولې رنګ تغیر خوړلی دی بل دا ډېر وخت ورکه هم وې. فرید صیب ته راغلې هم نۀ یې. "
ما ورته وویل "که مې مرسته کوې خو کیسه به درته وکړم.که یې نۀ کوې بیا به پر خولۀ لاس نیسې.ما او خپل کار به سره پربږدې. " هغه وویل "ولې به یې نۀ درسره کوم. اخیر انسانیت ،پښتونواله ،مسلماني ده . خو شرط به دا وي چې په دې درو سره کښې جائز وي. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل "یو په دې درو سره کښې جائز دی بل په دې درو سره کښې وماته ناجائز ښکاري. " دۀ وویل "دواړه راته وایه. دا قسم خورم چې هغه جائز به درسره کوم. "
ما دا خپله کیسه ټوله له اولې ورځې بیا تر دې ناستې ګړۍ پورې وکړه. اخیر مې ورته وویل "په ما خپله کورنۍ پسې ده. راته وایي سړی را په ګوته کړه مونږ یې وژنو. اوس دې یوه خوښه دا ده چې لاړ شې دستې موټر پیدا کړې. ما له ځانه سره یو لرې ځای ته بوځې. زۀ له تا سره وادۀ وکړم بله دا ده چې خپله کورنۍ ته ووایم چې اولاد مې له دې سړي څخه دی بله دا چې زما تر کورنۍ له مخه فرید زۀ او تۀ له دې دنیا رخصت کړو بله خوښه دې دا ده چې په تا پورې لاس ونیسم. که یې دواړه وویشتو نۀ. زما درسره وعده ده چې وادۀ به له تا سره کوم خو فرید به بیا په دواړو له دې دنیا رخصته وو او بل به یې کاروبار معلومه وو چې څۀ کاروبار کوي. "
سړی وار خطا غوندې شو. هر څه ځینې ورک شو. بېخي دېر وخت یې تر خولۀ خبره نۀ راووته. اخیر زۀ ورغلم. د دۀ پر بشتره پربوتم. شپه مو په دې خونه کښې سره تېره کړه.
سهار له اذانه پس سړی لاړ موټر یې راوستو. زۀ او دی پکښې کښېنستو. ما پښین یو کورته ورغلو. موټر ته مو روپۍ ور کړې . هغه روان شو. دۀ راته وویل "دا زما د خور کور دی . تۀ به دلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر هغه شپې کوې چې تر څو زهٔ بېرته راځم. زهٔ به لاړ شم. ستا د پاره به څو جوړې جوړې کړم. څو بشترې او لوښي به واخلم. په کلي کښې به خپلې خونې را صفا کړم. له هغه پس به ور شو. نو به کليوال شک نهٔ اخلي."

ما لس شپې د دهٔ د خور په کور کښې تېرې کړې. خور يې دومره پورته کښېته راسره کيده. د ورور په وادهٔ ډېره خوشاله وه. هر وخت به يې دا خبره کوله "شکر دی خدايه! چې زما ورور دې د کور خاوند کړ." خور يې په اخښي زما د پاره قميس او پړونى راوړو. دومره په هله هله يې اوږد قميس را جوړ کړو.

له لسو شپو پس چې دی راغلی. زهٔ يې خور او اخښي په اوږدهٔ قميس کښې له دهٔ سره را رخصت کړم. په ښهٔ نوي قميس او پړونې کښې له دهٔ سره کلي ته لاړم. دورې مې نوم پر ځان زردانه کښېښودو. ژړګل لاړ فريد ته يې ځواب ورکړی وو. سو که مي جامې هم د کليوالو ښځو غوندې اوږدې کړې چې کله وخت د نکاح راغلو. له دې پرېشانۍ سره مخ شو خو بيا هغه مشکل مولوي صېب، زرداد او زرګُلي لرې کړو.

دا يو حقيقت دی چې يو ماشوم هم دنيا له په خپله نهٔ راځي. ماشومان مور دنيا ته راولو. هغه په مور اړه لري چې څنګه او په څهٔ ډول يې راولو. هغه که په جائزه وي که ناجائزه او بيا يې روزنه هم په مور پورې اړه لري. دا اختيار هم له مور او پلار سره شته چې اولاد لږ پيدا کوي که ډېر. کال پس يې پيدا کوي، که

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه، که درې. هغه مور او پلار خود اولاد نهٔ شي پیدا کولای
چې په مور یا پلار کښې یې یو نقص وي. ځیني داسي مور او
پلار وي لکه زهٔ او فرید چې خواهشات یې سترګي ورپټې کړي
بیا داسي اولاد پیدا کړي لکه تهٔ."
زما دلته د وجود هر وېښته جګ ودرېدو. حېران شوم. سوچونو
یوړم "چې داسي هم کېدای شي یا کېږي. حرموني پیدا کوي او
غورځوي یې .دا خو به بیا نورو ښځو هم داسي حرموني پیدا
کړي او غورځولي وي."
چې د سوچ له دنیا څه بېرته حقیقي دنیا ته راغبرګ شوم. بېرته
مي سترګي لیک ته را واړولې.لاندي څهٔ داسي لیکلي وو.
"تهٔ مور وخورې، تهٔ مور وخورې، تهٔ مور وخورې .ګناه زما او د
فرید وه. سزا یې تا تېره کړه. تهٔ هغه ماشوم یې چې ربښا ګناه ګاره
دي مور ده او فرید ګناه ګار دي پلار. په دې فیصله کښې ګوره
پر تا مور، که خپل تقدیر ملامت وي .مور نور په خپل قلم هیڅ نهٔ
شي درته لیکلای.
تهٔ به اوس فرید پیدا کوې . دا زما لیک به یې ومختهرېدې .
فرید به څنګه پیدا کوې؟ فرید به اوس سپین رېږی وي خو کور
یې په پلاني ځای کښې دی. هغه بنګله په پلاني ځای کښې ده
چې دهٔ به کله کله دا زما غوندي ښځې ورته راوستلې.
فرید به تر هغه نهٔ پرېږدې چې خپل حق دي نهٔ وي ځیني اخیستی
.د دې خبري ژړګل ګواه دی بله د دهٔ خپله ښځه که یې بې ایماني

(c) ketabton.com: The Digital Library

نۀ کوله.یوه شپه زۀ او دی په بنګله کښې وو چې دا راغله.یو غټوکی زوی هم ورسره وو.
وسلام
ستا ګناه ګاره مور رڼا "
چې سر مې راپورته کړ. له اوښکو ډکې سترګې مې يوې او بلې خواته واړولې . فرید ،شبنم ،د شبنم ورور ،د بابک ګرانه کورودانه ټولو حېران حېران راته کتل.زۀ راووتم.دوی مې ټول یو ځای سره پرېښودو. بنګلې ته راغلم .نن مې د فرید بابا د خوني کولف مات کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

هوا بته ولاړه وه. سا مي لنډه لنډه کېده. هسپتال ته ورغلم. د ډاکتر فرزانې له نوکره مي پوښتنه وکړه.
زۀ: "څوک ورسره شته که نۀ؟"
مزدور: "نۀ جي!"
دروازه مي لږ خلاصه کړه. ډاکتر فرزانه يوازي ناسته وه. د يو کتاب پاڼي يې سره اړولې.
زۀ: "خوري! د دننه راتلو اجازه شته؟"
ډاکتر فرزانه: "راځه راځه خدای دي راوله."
ورغلم په مخامخ چوکۍ کښي ورته کښېنسم. زما او د دې تر ميان پروت ټېبل چي سپين څادر پر هوار وو. يوه پنډه ښيښه پر پروته وه. تر ښيښه لاندي يو څو ښاهسته د دوايانو کاغذونه پراتۀ وو. برسېره وډاکتر فرزانې ته نږدې د دې د ډاکټرۍ اسباب، درې څلور پنډ پنډ کتابونه پر پراتۀ وو.
ډاکترفرزانه: "له رښا سره دي خدای ښۀ وکړي. زۀ خو بيا نۀ درغلم. څنګه يې کوې د دنيا ژوند دی. هر سړی يې په غم نه يو غم اخته کړي يو. رښا خو زما د کالج په وخت کښي تر ټولو ښه ملګرې وه."
زۀ: "خوري! زما د مور وصيحت؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر فرزانه: "ستا نوم؟"

زه: "سلطان."

ډاکټر فرزانه: "وماته خو یې وصیحت کړی نه را کړی دی."

زه: "بیا هم."

ډاکټر فرزانه: "دا یې راته وویل . که چیري زما زوی سلطان درته راغلی .شاید له تا د دې څو سوالو ځوابونه وغواړي. پکار دی ته د ده تر راتلو مخکې د دې سوالونو ځوابونه ولیکې چې دی راشي ته یې په لاس ورکړې."

ما پر وخندل.

زه: "د سحرا کلیوال په دې سوالونو او ځوابونو څه پوهېږي؟"

دې هم وخندل بیا یې د مورکۍ په خبرو داسې پیل وکړو "ما خپل هلکان درې سره په هغه ځنګل کښې داسې روزلې دي. په خدای که یې څوک په سکولونو او کالجونو کښې داسې وروزي.مثال ته اوس د کومو سوالونو ځوابونه غواړې؟"

زه: "ګناه دې او خپل یار کړې. سزا یې ما تېره کړه او تېروم به یې. دویم دا دا یواځې له ما سره شوي دي که بل څوک هم شته؟ دریم دا داسې ولې کېږي؟ چې د خانه منصوبه بندي هر اسباب موجود دی.څلورم دا ټول د جنسي خواهشاتو له وجې کېږي که نوري وجې هم شته؟"

ډاکټر فرزانه: "زما په اند .له ډېرو ښځو سره زبردستي کېږي.دا سوال که وشنو بېشمېره سوالونه را پیدا کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه د خانه منصوبه بندي په اسباب تېر باسي او نارينه يې استعمال نۀ کړي. دا سوال که وشنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي.
ځيني ښځې داسي وي چي له هر چا سره د پېسو په لالچ کښې داسي کوي.دا سوال که وشنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي.
ځيني ښځې داسي سوچ لري لکه نيازۀ (سېلاب) اخيستې وځګ ته لاس اچوي - وايې په اخير کښې به په دې سړي پوري لاس ونيسې يعني هغسي نۀ شي وه. دا سوال که وشنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي.
نوري داسي بې شمېره وجي هم که وشنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي يعني دا که پسي واخلو تمام نۀ لري.
زۀ پوهېږم چي تۀ دا ځوابونه هم غواړې چي دا ماشوم په يو څۀ وخت کښې ضايعه کېږي - ولي يې ضايعه کوي نۀ ؟ دا سوال که وشنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي - داسي نور ډېر سوالونه او ځوابونه چي تمام نۀ لري. پر دې له ډېره وخت زۀ کار کوم. سوکه سوکه لګيا يم او په دې کښې هم سل په سله د نارينه لاس دی." بيا يې وخندل "پښتانۀ متل کوي(د ښځې عقل په پونده کښــې دی) تــۀ او خــدای ! ! دا د ښــځې لــه ذات ،ســادتوب او مينتوب سره بې انصافي نۀ ده - راځم د بې انصافۍ په لور- پر يوۀ وادۀ برسېره بل غواړي - که چيري چا خپله لور يا خور نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکوله بیا یې تېښتوي.پر هغو دوو برسېره که دریمه څلورمه پیدا کېده هم دی یې کوي.
داسي هم کوي.یوه کوي بله پرېږدي.داسي یې لا له ښځې سره کړې دي.تربور،عزیزاو قریب پر بل شي ځیني مړ شي یا مړ کړي.کورته را منډه کړي.خپله ښځه وولي. وایي دا زما په ښځه تور وو.دې ته ولې زموږ د خلګو سوچ و فکر نهٔ ور اوړي چي د نورو خلګو څو فېصده ښځې پر اولاد مري . زموږ څو.په نورو خلګو کښي څومره غلا او قتلونه کېږي .په موږه کښي څومره ؟.
دا دوه سوالونه که اوس زهٔ او تهٔ په مخه وا خلو.په سوال کښي سوال پیدا کوو. کتاب څهٔ کتابونه به پر ې ولېکو.
له دې یوهٔ سواله اوس ګوره څو سوالونه در پیدا کوم .دا زموږ خلګ چي څهٔ وایي.عمل یې هم داسي دی که نهٔ؟
مثال ملا ،ملک ،سید ،خان . د دې خلګو چي کومه زمه واري ده . هغه یې پوره کړې یا یې پوره کوي؟یعني دا ازاد خیاله برابري چي غواړي هغه.........پر تا د دوی او ملا ، ملک ،سید ،خان فرق شته که نهٔ؟ "
پر دېوال ځوړند ساعت ته یې وکتل بیا یې وویل "ډېر ناوخته دی.اوس له کوره څوک راپسې راځي. "
ډاکټر فرزانه: "بخښنه غواړم.زما په خیال خبره رانه په بله لاړه. خیر بېرته به خپلي خبري ته راشو.راځم دې درو رشتو ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انسانانو تر منځ دا درې رشتې دي لکه انسانیت،ژبه ،مذهب. په دې درو کښي په یوه کښي رد او بدل نۀ شي کېدلای. په دې دوو کښي کېږي .زموږ په ټولنه کښي ډېر خلګ شته چي د مور په نوم پېژندل کېږي. مثال د ژړې انا زویان (زامن) ،د شنکۍ ترور زویان داسي نور. پر دې خلګ خاندي څۀ ډېر په سپک نظر ورته ګوري. دا د خندا کار نۀ دی .دا یو ډېر غټ سوال دی. پر دې سوچ کول په کار دي."

زۀ: "فرزانې خوري! بیا له موضوع واوښتې."

ډاکټر فرزانه: "نۀ نۀ وروره! خبره مي مختصره کوله . تا به اورېدلي وي چي دوه ورونه دي . یو پلانکي زی بل پلانکي خېل دی."

زۀ: "هو خوري! ما اورېدلي څۀ ما لیدلي هم یې پېژنم."

ډاکټر فرزانه: "داسي ورونه هم شته چي د یوۀ په کور کښي یوه ژبه،د بل په کور کښي بله ژبه ویل کېږي . داسي ورونه هم شته چي یو په یوۀ مذهب وي بل په بل. په دې به هم اکثره خلګ خبر وي. که نۀ وو خبر به شي. تۀ په دې خپل قام کښي شا و خوا وګوره. داسي خلګ لکه دا تۀ (د حرامیانو) په نوم چي یاد شوي دي. لوړ مقام یې موندلی چي نن یې پر مېنو پاته لمسیان او کړوسي چي د هغو پر لمسیانو او کړوسیانو باچاهي کوي. چا چي به وځان ته حلالوني او خاندانه ویل .مثال لکه دا ځیني خلګ ،کورونه او قبیلې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې لا دا خبره په خولۀ کښې وه چې د تېبل په پروته پنډه ښيښه کښې يوه څهره را ښکاره شوه.زۀ وار خطا شوم.خولې راباندې ماتې شوې.بدن مې په ربړدېدو شو.د دې سترګې په ما کښې،زما سترګې په دې کښې ښخې وې . نۀ دې له ما سترګې اړولې نۀ ما له دې. له وېرې مې ورته وويل "خوشحال خټک خو نۀ يې؟"

د څهرې خولۀ وخوځېده .په سپينو غاښونو يې څۀ داسې وويل

"نامرد فخر په نصب کا
مرد نۀ مور لري نۀ پلار"

چې راويښ شوم.په خولو کښې غرق وم. سا مې لنډه لنډه کېده . نۀ ډاکټر فرزانه وه،نۀ خوشحال خټک. سترګې مې وغړولې. په هغه خونه کښې پر هغه پلنګ پروت وم،کوم ته چې به فريدبابا د بل نامحرومې ښځې راوستې .هم پر هغه بالښت او پلنګ پروت وم .دا مې محسوسه کړه چې خوشحال خان وايي "د پلار په نوم او دولت سړی نۀ سړی کېږي."

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library